

GEORGE ANANIA
TEST
DE FIABILITATE

**Fantastic
Club**

GEORGE ANANIA

TEST DE FIABILITATE

roman

EDITURA ALBATROS • BUCUREȘTI

1981

Philip Warner era mulțumit, fiindcă ziua îi fusese rodnică, iar acum, după baia fierbinte, își simțea trupul viguros și tânăr și știa că lumea e a lui, are nevoie de el și, de ce nu, îl și iubește. Până și pe Mark Gregor izbutea să-l asculte cu mai multă bunăvoință — fără să-i înregistreze cuvintele, desigur, dar și fără să-l întrerupă ca altădată.

— ...Confirmînd că personalul a părăsit clădirile și că în urma inspecției de control am găsit toate intrările încuiate, vă prezint setul de chei și sigilii ! își încheie acesta raportul, apoi depuse pe măsută cele două casete îmbrăcate în piele.

De obicei, în așteptarea frazei protocolare de despărțire, asistentul încremenea cu privirile plecate și, de vreo două ori, în primele săptămîni de după venirea la *Thunderbird*, Phil întîrziase dinadins să rostească fraza cu pricina, ca să-i vadă reacțiile — numai că omul nu-și schimbase în nici un fel atitudinea umilă și totodată distantă și lăsase impresia că ar putea rămîne astfel, cu ochii în jos, o întreagă după-amiază. Iată însă că azi în liniștea răbdătoare a lui Mark se strecurau note false, iar fața antipatică i se ascuțise de-a binelea, dîndu-i, mai tare ca niciodată, aerul unui șoarece speriat.

Phil se infundă în fotoliu și se strădui să nu rîdă. Știa prea bine motivul spaimei celuiilalt, așa că descifrarea acestor semne, pe care de cîteva zile în șir încercase zadarnic să le surprindă, îl bucură aproape cît o victorie. Nu-l compătimea pe Mark ; suferința lui, oricît de bine justificată, îl amuza și atît. Dealtfel, în ciuda faptului că, prin natura funcțiilor, erau siliți să lucreze toată vremea împreună, relațiile lor nu trecuseră în nici o împrejurare de stadiul obligațiilor de serviciu ; la tentativele lui de a

și-l apropia, Gregor răspunsese încă de la început cu un refuz pe cît de evident, pe atît de îndărătnic. Mai tîrziu, proaspătul șef de divizie auzi că asistentul lui este un narcoman inveterat. I-o șoptiră, unul după altul, cîțiva laboranți ; dacă o știau pînă și laboranții, însemna că de mult o știe și Fred Talbot, iar dacă o aflase Fred, povestea ajunsese la consiliul de administrație — totuși, oricît ar fi părut de bizar, Gregor nu-și pierduse postul și, pesemne, nici nu primise vreun avertisment, de vreme ce zvonurile atestau că se droghează întruna, fără habar. De atunci însă, Phil îl vedea pe Mark într-o lumină și mai puțin favorabilă și, cu toate că nu descoperise încă un indiciu direct al patimii sale necruțătoare, pedanteria și rezerva asistentului, umilința și distanțarea lui căpătaseră pentru noul șef semnificația unei evidențe a acesteia.

Mark își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul ; părea un școlar prins cu lecția neînvățată, împărțit între porniri contradictorii — nevoia de a scăpa din situația penibilă și deopotrivă speranța salvării grație unei minuni — și care ia tăcerea profesorului ba drept un semn de dispreț, ba drept unul de bunăvoință. Ochii îi fugiră, aproape fără voia lui, către plicul negru de pe măsută, apoi se pironiră din nou în pardoseală.

— Mergi în oraș, Gregor ?

Sub deferența tonului se ascundea o ironie. La sfîrșitul fiecărei zile, Phil îl vedea pe Gregor urcîndu-se în autocarul de protocol doi care făcea curse între *Thunderbird* și oraș, iar odată ajuns acolo coborînd și intrînd repede într-un hotel, și acesta de categoria a doua, unde avea rezervat un apartament la ultimul etaj (dar un asemenea hotel, în acea stațiune de vacanță pentru „lumea bună”, însemna spațiu, confort și adeseori lux) și de unde nu ieșea decît dimineața, să meargă, cu același autocar, la slujbă.

Mark ridică privirile.

— E ceva de lucru ? Pot să rămîn.

Vocea și ochii lui căpătaseră brusc o expresie nouă, necunoscută lui Phil — parcă o îndrăzneală, parcă o ironie, supărătoare, oricum, amîndouă. O clipă, șeful se simți tentat să răspundă afirmativ, dar își dădu seama la timp că s-ar face de rîs : prelungirea programului ar fi trebuit

anunțată de dimineată, pentru ca tot personalul să rămână pe loc.

— Nu ! spuse, sub îndemnul unei inspirații subite. Vreau să te conduc. Sînt cu mașina.

Totdeauna era cu mașina, fiind o persoană importantă, și îl escorta o altă mașină, potrivit protocolului unu ; ce e drept, nu se oferise vreodată să ducă pe cineva în oraș, fiindcă același protocol îi interzicea cu strictețe s-o facă.

Mark își coborî iarăși ochii și asta fu singura lui reacție, deși Phil se aștepta să-l vadă tresărind derutat (ierarhiile închideau personalul în granițe de netrecut și se știa că nimeni nu încalcă această ordine strictă decît o dată, după care nu i se mai oferă prilejul). Sau poate Gregor nu-l lua în serios ?

— Mulțumesc, nu ! Sînt convins că v-aș deranja.

O replică rostită absent, cu gîndurile aiurea.

— Cum adică ? De vreme ce te invit...

Se jucau cu vorbele. Dar, dincolo de amuzamentul care devenise de acum nițel forțat — fiindcă era o urmare mai mult a propriei lui stări de spirit decît a dialogului — Phil încercă senzația limpede că e ceva în neregulă. Îndrăzneala lui Gregor, sau cine știe, detașarea lui...

— Trebuie să așteptăm numai pînă îi dau asta lui Talbot.

Ridică de pe măsută plicul negru, cu rezultatele analizei și-l roti între vîrfurile degetelor, parcă întrebînd : „Despre el vrei să discutăm ?“. Mark își feri din nou privirile și se retrase în atitudinea lui obișnuită, pe jumătate umilă, pe jumătate distantă.

Phil deveni brusc nerăbdător, ca întotdeauna cînd începea să-și piardă siguranța de sine. Aruncă plicul înapoi pe masă, se răsturnă în fotoliu și-și întinse picioarele. Planul de a-i înteți spaima lui Gregor nu i se mai părea la fel de bun ca adineauri — reacțiile asistentului soseau cu înțirziere, ocolind sau devîind provocările.

— Șezi ! porunci, hotărît să se ascundă sub un simulacru de indiferență.

Gregor se așeză, cu spatele drept ca o scîndură, într-o poziție care șefului i se păru sfidătoare. Dar se vedea că îi vine tot mai greu să se prefacă.

— Sînteți sigur de rezultat ? întrebă pe neașteptate. Phil nu-și trădă satisfacția.

— Poftim ?

— Rezultatul... repetă celălalt. Sînteți sigur de el ?

— Vrei să spui că am greșit analiza ?

— Nu. Doar am verificat-o și la computer, pe un model.

— Atunci, ce ? Dacă aveai vreo rezervă, era de dorit...

— Analiza infirmă buletinul uzinei.

— Așa se pare.

— Găsiți că e firesc ?

Pe măsură ce vorbea, Mark părea că a preluat inițiativa discuției, totuși Phil își birui nerăbdarea și-și impuse să rămînă în așteptare.

— Ce anume ? întrebă.

— Ca laboranții uzinei să se înșele.

— Cineva s-a înșelat, Gregor !

— Ați auzit ce specialiști are *Chemical* ?

— Tot ce știu despre *Chemical* e că ne-a trimis niște probe pe care le-am cercetat amîndoi.

— Rezultatul nostru e corect.

— Atunci greșeala e a lor.

— Cui vreți să-i vorbiți despre asta ?

Phil încercă zadarnic să-i prindă privirile.

— Te interesează ?

— Am semnat buletinul alături de dumneavoastră.

— Ți-e teamă, Gregor ! ? Phil își compuse o față nedumerită. Nu înțelegeam rostul inchizitoriului.

Asistentul își plecă și mai tare capul, dar nu îndeajuns pentru ca șeful să nu-l vadă zîmbind.

— Aș avea motive, domnule Warner ! spuse. Va ieși un scandal.

— Ai fi avut motive, dacă iscăleai singur.

Mark se uită la el pe sub sprîncene. Zîmbetul umil îi stăruia într-un colț al gurii.

— Mă apărați ?

Phil surîse și el. Oare Gregor încerca să-l sperie, la rîndul lui, ca să și-l alieze ? Un fel de a gîndi inabil și jalnic, pe măsura acestui omuleț a cărui singură perspectivă rămînea ratarea.

Il măsură, cu aceeași aparentă nedumerire ; nu trebuia cu nici un chip să-l crute, dar nu ca să se mai amuze pe socoteala lui — acum îl disprețuia.

— Un singur lucru te apără, zise. Ca și pe mine.

— Nu înțeleg.

— Adevărul, Gregor !

Zîmbetul asistentului se șterse.

— Sinteți bine cotate aici, domnule Warner. Aș îndrăzni să spun cel mai bine cotate.

— Adevărul, Gregor ! repetă Phil, cu o umbră de compasiune.

— Ceea ce nu e și cazul meu. Poate ați aflat că astă-primăvară...

— Nu mă interesează.

— Ați avut vreme să aflați. Eu...

Mark se poticni și tăcu. Phil se uită nerăbdător la ceas, de parcă ar fi acordat o audiență și acum, când pretențiile solicitantului se vădiseră absurde, era grăbit să încheie discuția.

— Până la urmă, nu mi-ai spus ce vrei. Să-ți retragi semnătura ?

— Nu.

— Poate să falsificăm rezultatele ? Lasă-mă să ghicesc : ți s-a oferit o slujbă la *Chemical*.

— Nu, domnule Warner !

— Atunci, la ce bun teama asta ? Ce mai ai de pierdut ?

— Oricine are ceva de pierdut. Până și dumneavoastră.

— E o cugetare ?

— O putem numi și așa.

— Nu ne înțelegem, Gregor ! Îmi pare rău. Sper, pentru dumneata, să fi colaborat mai bine cu fostul șef al diviziei. Altfel, sincer nu văd cum ți-ai păstrat postul atita vreme.

— Nu l-ați cunoscut pe Sorensen.

— Era un șef mai bun ? Din punctul duminale de vedere ? Nu-i cazul să-mi răspunzi, nu judec oamenii. Mai ales când, așa cum ziceai, nu i-am cunoscut.

— Îmi puteți cere demiterea, propuse Mark. Sau transferul la altă divizie.

Phil privi iar la ceas, apoi pe fereastră, afară, după Talbot.

— Nu, Gregor ! spuse. Deocamdată nu mă incomodezi și nu avem ce împărți amîndoi. Iar chestiunile dumitale personale nu mă privesc.

— Nu vă lipsește încrederea în dumneavoastră.

— Mi-o reproșezi ?

— Probabil de aici vă vine și siguranța.

— Probabil. Și nimic nu mă împiedică să merg pînă la capăt. Cu atît mai puțin spaimile dumitale.

De afară se auzi zgomotul mașinilor care soseau în trombă și scrișnet de frîne. Portierele fură trîntite sec. Paznicul de la intrare își începu raportul. Mark se ridică repede și se duse la cuier să-și ia paltonul.

— Nici eu nu pot să plec, mărturisi el. N-am unde, după scandalul cu Sorensen. Sînteți nevoit să mă suportați.

— Sau invers, răspunse Phil, fără să se miște. Numai că eu, în locul dumitale, chiar avînd ceva de pierdut, aș fi mers de bună voie pe mîna lui Philip Warner.

Mark se opri, cu paltonul în brațe.

— Adică ?

— Există, în viața fiecăruia, un loc unde, dacă a apucat să ajungă, nu mai poate pierde. Pentru mine, locul ăsta e aici. Mi-au trebuit timp și muncă pînă să-l cîștig, și destul noroc. Dar am învățat, și încă bine, ce am de făcut ca să nu pierd.

— În nici o împrejurare ?

— În nici una.

Ușa se deschise cu o smucitură. Fred Talbot apăru în prag, secondat de doi locotenenți și de un grup de paznici în uniformă.

— Bună ziua ! salută, cu două degete la frunte. Sper să nu fi întîrziat.

Era gluma lui favorită, dacă se putea numi glumă și pe care o repeta zilnic de zeci de ori — punctualitatea îi ajunsese proverbială — iar Phil, ca de fiecare dată, dori să trăiască momentul cînd să-i spună : „Ba da, domnule Taibot, ați întîrziat !“

— Bună ziua, răspunse Mark, îmbrăcîndu-și paltonul.

— Ia te uită, Mark ! exclamă uimit polițistul casei, de parcă nu l-ar fi văzut pe asistent din prima clipă. La ora asta aici ? Și tocmai în ajun de week-end ?

Nu se urnise din prag, iar escorta, obișnuită cu felul lui de-a fi, aștepta să i se permită să intre.

— Mergem în oraș împreună, anunță Phil, continuând să șadă în fotoliu.

Talbot făcu un pas, iar oamenii se strecurară înăuntru pe lângă el și dispărură pe coridoarele dinspre pavilioane, să verifice sigiliile.

— Păi, nu știu dacă aveți voie ! zise el, simulind îndoiala. Mi se pare că protocolul de gradul unu...

— Nu-ți face probleme, i se adresă Mark. Autocarul e încă aici, îl mai prind.

Phil se încruntă, iar polițistul îi surprinse reacția.

— Mă rog, bătu în retragere, eu nu insist. Dar n-o să vă dea drumul la poartă.

Gregor îi privea pe rînd, cu o umbră de neliniște, ca și cum ar fi bănuit că pun la cale ceva împotriva lui și, sub aparența unor cuvinte inocente, schimbă între ei consemne bine precizate. Phil îl urmărea fără încetare și începea să-si guste victoria, plănuiind cum să-l încolțească și să-l înspăimînte mai departe.

— O să ne dea, replică el. Dacă domnul Fred Talbot ne trece numele pe aceeași notă.

Căpetenia paznicilor se întoarse greoi. Era înalt și voluminos, cu o față disproporționat de mare chiar pentru statura sa impozantă, cu nasul proeminent ; părul des și sur, căruia pieptenul se străduia în zadar să-i dea o înfățișare cochetă, lăsa impresia că e veșnic netuns. Hainele, deși le schimba zilnic, i se boțeau pe la toate încheieturile și astfel dorința lui de a-și conferi o notă de eleganță și distincție — faptul, de pildă, că se rădea la interval de cîteva ore cu o mașină electrică de buzunar, că vara venea cu guler închis și cravată cînd pîmă și uniforma polițiștilor admitea cămașa sport, sau că schimba mereu produsele cosmetice, în căutarea unora pe care să le găsească reprezentative — mai degrabă întărea, decît s-o șteargă, impresia că omul e un băcan sau un circiumar de țară care ține cu orice preț să treacă drept aristocrat cu arbore genealogic.

Surise și pufni pe nări. Trebuia să decidă de unul singur, fiindcă șefii lui pleaseră și nu se putea acoperi cu aprobarea sau refuzul lor, iar abaterile de la regulament, în afara cazului când le dispuneau superiorii, erau pedepsite cu demiterea, fără drept de apel, a vinovatului. Pe de altă parte, Warner, șeful diviziei a patra inginerie genetică — cea mai mare și mai importantă din institut — și unul dintre puținii inși cu recunoscută autoritate în fața consiliului de administrație, nu putea fi obligat, ca ultimul dintre salariați, să respecte litera legilor interne ale lui *Thunderbird*.

Phil aștepta, jucându-se neglijent cu plicul. Trebuia să-i dea lui Mark această lecție despre putere, era și ea o parte a planului, iar dacă jocurile fuseseră făcute în contul lui Talbot, cu atât mai rău pentru asistent — el va fi silit de polițai să plătească.

— Păi... începu Fred, ca și cum s-ar fi pregătit să țină un discurs, după care tăcu, aruncînd o nouă privire către Gregor.

— Fii convins, replică asistentul repede, că n-am nici un amestec.

— Da. Eu, desigur...

Phil intui că Albastrul (cum era poreclit Fred în virtutea profesiei lui) se prefăce de-a binelea. Îl mai prinsese și altă dată simulînd, cu toate că afișa o prefăcătorie la vedere, ca s-o ascundă astfel pe cealaltă, adevărată și subtilă ; tocmai pe aceea o simțise însă Phil, și doar se amuzase în sinea lui, fiindcă nu era deloc implicat în secretele polițistului. Acum nu-și dădea seama ce încearcă Talbot să acopere prelungind efectul surprizei : frica de a lua o decizie, resentimentele față de Gregor și de șeful diviziei, poate satisfacția funcționarului fără personalitate, pe care îl încintă o prăbușire în compania superiorilor ?

Tăcerea deveni jenantă. Întorși din misiune, paznicii se aliniază cuminți de-a lungul pereților, pe lîngă uși — piese cu rol mărunț, dar nu mai puțin important, în jocul cu o mie de reguli complicate ce se desfășura în perimetrul lui *Thunderbird*.

— Da ! exclamă Warner într-un tîrziu. Cred că e timpul să mergem.

Se ridică alene, detașat dintr-o dată, și nu afecta indiferența, îi făcea într-adevăr plăcere încetineala mișcării, își simțea corpul încă toropit de baia fierbinte și se gândi la Mad.

— Domnule Warner ! izbucni Albastrul, plin de entuziasm. Mă dezarmați, pe cuvânt, știți să vă impuneți !

Phil își puse haina, atent mereu la el însuși și încercînd să nu anticipeze savoarea întîlnirii cu Mad. Gregor și Talbot, cu meschinăriile lor, dispăruseră de acum în trecut. Rămăsese doar ciuda că și-a ieșit din fire adineauri, stăruia în el ca o stinghereală, și-și făgădui să se abțină de la amestecul în fleacurile acestei lumi unde pînă și viclenia se reducea la neputință.

— Nimeni nu se impune în fața prietenilor ! aruncă el prima frază care îi veni în minte. V-am cerut un serviciu colegial.

— Vreau să vă fiu de folos oricînd, exclamă Fred curtenitor.

Mark se întoarse pe jumătate, vrînd parcă să prindă un ecou al cuvintelor, să deslușească cine știe ce nuanță insolită.

— Domnul Warner nu va face din asta un obicei ! zise apoi, dornic, probabil, să-și ascundă neliniștea pe care însă Phil i-o înregistrase.

— Scuze, continuă polițistul, aveți, mi se pare, un material de scos afară...

— Da, era să uit ! spuse Warner. E acolo, pe masă.

Talbot se strădui să pășească elegant pînă la fotoliu și să se așeze cu distincție.

— Ne puneți la încercare ! ? N-avem noi voie să uităm mărunțișurile, darmite un plic negru, de protocol zero ! De cînd m-am angajat — adică de cînd a luat ființă societatea pe acțiuni, că mai tîrziu a apărut institutul de genetică și încă mai tîrziu a fost botezat *Thunderbird* — va să zică de cînd sînt eu pe aici e abia al patrulea plic de felul ăsta pe care îl autorizez să iasă. Ceva important înăuntru, nu ? Pe măsura dumneavoastră, domnule Warner. Băieți, valiza !

Locotenenții aduseră valiza blindată, depunînd-o pe măsuță și se instalară între ea și asistență, așa cum preve-

dea regulamentul. Sub protecția lor și ferit de priviri indiscrete, Talbot formă cifrul pe claviatura încuietorii electronice.

Fața lui Mark Gregor încremenise, dar ochii îi alergau fără astimpăr, parcă urmărind modelul tapetului ce impodobea holul elegant al diviziei.; Phil, savurându-și izbinda, își spuse în sinea lui că, în sfârșit, omulețul pricepe de ce a insistat atîta să călătorească împreună spre oraș.

Automatele completau nota de ieșire cu numele amănunțit și imprimau, pe ea și pe plic, cite o pecete cifrată în codul computerului de la postul de control.

— Cine merge cu mine ? întreabă Phil.

— Azi Joël și Norton, cu două mașini, domnule !

— Două mașini ! Nu cumva din pricina oaspetelui meu ?

— Pentru oaspete ați zis că răspundeți personal ! replică Fred, și se vedea că n-a înțeles. Noi dublăm paza ca să nu rămîneți cumva fără asta ! Ca și Warner mai înainte, ridică plicul și-l roti între degete. Se găsește careva să risipească o viață-două pe hîrțile de aici.

— Oare ?

Întors cu spatele, Mark își îmbrăca paltonul, iar Phil se convinse că nu prea nimerește mincile. Îl felicită în gînd pe Talbot pentru replicile atît de bine servite, mai bine decît dacă s-ar fi înțeles cum să-i joace farsa lui Gregor.

— Citiți bine gazetele de mîine ! zise polițistul, cu aerul că îi dă o povată. Chiar dacă e week-end și aveți vreun invitat. Ne interesează ca plicul să ajungă întreg la maestrul Bronson, restul îl privește pe el.

— Doamne, și povestea cu Bronson ați aflat-o ?

— Meseria, domnule Warner ! Altfel, fără supărare, v-ați închipui că sîntem plătiți doar pentru încălcarea regulamentelor. Ei bine, la club vă așteaptă și un ziarist, dar eu unul n-aș fi prea darnic cu declarațiile.

— Părerea cui ?

— A mea. Oricum, după lovitura încasată de la dumneavoastră, Chemical va trebui să tragă obloanele, cel puțin o vreme, dacă nu chiar de tot. Opriți-vă aici !

— Sfatul de la prieteni face mai mult decât câștigul de la dușmani ! inventă Phil o zicală. Vă mulțumesc pentru toate !

— Week-end plăcut ! le ură Albastrul. Ușile sînt în ordine, băieți ? Și sistemul de alarmă ?

— În ordine ! raportă un locotenent. Predați cheile și sigiliile, domnule Gregor !

Mark întinse de departe casetele îmbrăcate în piele ; ofițerul le deschise și, cu un semn din cap, confirmă rezultatul verificării.

— Norton, porunci Albastrul, înainte să ieșiți pe poartă te uiți dacă domnul Warner a depus plicul în seiful mașinii.

— Am înțeles.

— Poftiți ! După dumneavoastră, vă rog !

Începu să se întunece și nemi grei atîrnau deasupra munților, aducîndu-le mișca de zăpadă. Pămîntul, acoperit din nou de ceață, nu apăca să se mai dezghețe peste zi. Străveșia și gar, actualizată de nici o adiere, aerul albastru al iernii, albastru înprejurimilor aparenta unui peisaj submarin.

Phil, cu paltorul sub braț, se opri o clipă în capul sărilor, să admire munții. Alături de el, zgribulit deși încerca să n-a arde, Gregor nu pînea să guste deloc pezmă privești.

În sfîrșit, tînărul coborî treptele și se instală la volanul mașinii, apoi deschise portiera de alături și-l invită pe asistent. Cu mișcări precise și repezi, locotenenții își ocupară și ei locurile în automobilele de escortă și se pregătiră să demareze la primul semnal.

— Gerdă de onoare ! mormăi Phil, adresîndu-se Albastrului un ultim salut. Stai bine, Gregor ?

— Eu, da ! răspuse Mark care nici măcar nu-și deschise paltorul, deși ventilatoarele aruncau în interiorul limuzinei valuri de aer cald și parfumat.

Warner, rezumîndu-se la partitura lui, nu era atent la nuanțe.

— Te deranjează dacă muzica e simfonică ?

— Sînteți amabil. Nu.

Pe stîlpii înalți de lîngă clădiri și de la încrucișările drumurilor se aprinseseră lămpile cu sodiu, revărsîndu-se

lumina liliachie peste panglicile de asfalt. Din loc în loc, printre pavilioane, străluceau construcțiile scunde, cu pereți de sticlă, ale posturilor de pază fixe, de unde oamenii lui Fred supravegheau mișcările de pe întreg teritoriul de sute de hectare al lui *Thunderbird*.

Mașina — comandă specială, ultimul model lansat de o firmă vestită prin calitatea produselor ei pe cât de puțin numeroase pe atât de sofisticate — plesnea pavajul cu zimții cauciucurilor antiderapante. Phil fredona încet, anticipînd cu o măsură linia melodică a concertului. Și, fiindcă mecanismul de ceasornic pus la punct de Fred Talbot funcționa fără greș, după scurgerea unui număr egal de măsuri apărea din sens opus cîte o mașină a patrulelor rutiere.

— Totdeauna a fost așa pe aici ? Paza adică.

— Patrulele s-au înființat în primăvară. După povestea cu Sorensen... Găsiți că e o exagerare ?

— Era necesar, în orice caz. Și ne dă măsura propriei importanțe. Nu oricine are șansa să lucreze aici.

— Da. Și nu oricine are conștiința... într-un fel, conștiința unui demiurg.

Gregor vorbea pe jumătate absent, din nou, fără crîpă de așteptat în situația lui — absent, muncit de gînduri sau pierdut în amintiri. Phil îl privi cu coada ochiului și iar, pentru o clipă, avu impresia că Mark îi scapă și că se petrece cu el ceva de neînțeles.

— Desigur. O ai și dumneata ? întrebă.

— De ce eu ? se apără asistentul. Eu sînt tolerat aici. Altă categorie.

— Dramatizăm, Gregor ?

Mașina din față semnaliză cu farurile și coti la stînga, sub copertina postului de control. Warner o urmă îndeaproape și se opri cuminte în spatele ei. Polițiștii în civil, care așteptau de-a lungul peretelui, se împărțiră în două și urcară în automobilele de escortă, alături de locotenenți. Mark Gregor se așeză mai bine în scaun.

— Te amuză ! atacă Phil, ca să recîștige terenul.

— Mă impresionează. Dacă și-ar face meseria cum trebuie, v-ar împiedica să ieșiți pe poartă cu mine.

— Ce să înțeleg din asta ? Lîngă dumneata pericolul e mai mare ?

— Ați crede dacă v-aș spune că da ?

— Lași impresia că știi un lucru care mie îmi scapă.

— Dimpotrivă, domnule Warner, ignorantul sînt eu.

Dar fiți pe pace, nu mă străduiesc să dezleg șarada. Poftim legitimația mea !

Ofițerul de gardă se apropie și salută. Warner îi întinse legitimațiile amîndurora, nota de ieșire și plicul, după care, lăsînd un paznic lângă mașină, ofițerul trecu să adune și actele tuturor polițiștilor însoțitori și dispăru cu toate în sala computerului.

— Să nu-ți pară rău că mi-ai acceptat tovărășia ! zise Phil, și din ironia tonului nu se deslușea prea bine dacă îi adresează celuiilalt un îndemn sau o amenințare. De data asta o să scăpăm teferi.

— Ziceați de mine că mă amuz, dar nici dumneavoastră, văd, nu luați în serios pericolul.

— Prostii ! Pericolul, dacă există vreunul, nu vine din partea lui *Chemical*.

— Oricum, nici din partea lui *Thunderbird*. Deși profanii ne acuză de comiterea unor grozăvii.

Pentru a doua oară părea că Mark conduce discuția și din nou Phil, înciudat și nedumerit, avu impresia că îi scapă ceva.

— Pericolul e numai în noi ! spuse. Mintea poate gîndi orice grozăvie, pînă la capăt. Nu trebuie îngrădită cu bariere, ea ne premerge ca să ne avertizeze. Dar conștiința, care e un prag...

Ofițerul ieși din clădire și se apropie de ei, iar Norton coborî din mașină și îl însoți, mergînd cu un pas mai în urmă, cum cerea diferența de grad. Phil se întrerupse.

— Conștiința... îl îndemnă asistentul.

— Ei, Gregor, n-ai deloc simțul umorului ? ripostă el cu impaciolență. Mă provoci să-ți țin o predică, drept cine mă iei ?

— Poftim materialul dumneavoastră ! zise ofițerul, întinzînd plicul prin fereastra deschisă a portierei.

— Mă scuzați, domnule Warner, interveni Norton, trebuie să văd unde-l puneți.

— Vă rog ! Phil vîrî mîna sub bord, apăsă clapetele unui cifru, apoi aruncă plicul prin fanta deschisă lângă torpedo. Acum armez dispozitivul de siguranță. Corect ?

— Corect, domnule Warner !

— Sper că, într-adevăr, dacă mașina se răstoarnă sau un agent al lui *Chemical* încearcă să deschidă seiful, capsula cu lichid incendiar are să-și facă datoria.

Cei doi bărbați salutară și se retraseră, locotenentul își ocupă locul la volan și, la un semn al celui alt ofițer, poarta masivă coborî, lăsînd cale liberă.

Întinericul acoperise valea, iar lumina farurilor decupa în conuri îngemănate și lungi ceața neclintită, uscată și grea a înserării de iarnă. Mulțumit de docilitatea mașinii, încîntat de viteză, Phil începu să fredoneze din nou, și muzica se potrivea de minune goanei nepăsătoare prin negură, pe șoseaua largă și dreaptă.

— Nu mai zici nimic, Gregor ? Nu cumva să adormi !

— Mă gîndesc la dumneavoastră.

— Cu dragoste !

— Ați pierdut, domnule Warner !

— Zău ? Crezi că seiful e găurit la fund ?

Mark tăcu și Phil, nu prea în largul, ridică din umeri. Aruncă, apoi, din obisnuință, o privire spre cadranele bordului : era trecut de ora cinci, și pînă în oraș mai aveau vreo patruzeci de mile. Îi dăduse înțîmire avocatului la șase. La opt trebuia să cîneze cu Mad.

— Aș vrea să n-o luați drept impolitețe, reluă Gregor.

— Nu poți fi nepoliticos cu mine. Și despre analiză am avut un schimb de păreri edificator. Mă opresc la el.

— Nu-i vorba de analiză.

— Nu încerca să-mi stîrnești curiozitatea. Îți pierzi timpul.

— Îndrăznesc să vă fac atenție, fiindcă sîntem în afara relațiilor de serviciu.

— Dumneata, nu eu, ai vrut mai devreme să depășim raporturile ierarhice. Foarte bine ! Am avut o discuție particulară și ne-am lămurit.

În glasul lui Phil se făcea simțită iritarea.

— Inexact, pară Mark. Dumneavoastră, nu eu, i-ați dat de înțeles lui Freddie că ne leagă o strînsă prietenie. Iar discuția n-a lămurit nimic.

— Chiar așa ?

— Pe mine, gestul mă onorează. Tocmai de asta mă simt dator să vă pun în gardă — ați pierdut. Deși vă place să credeți că în situația la care ați ajuns nu se poate pierde.

— Nu-i rău ce spui, dar, hotărât lucru, n-ai înțeles. Și ții să faci pe interesantul.

— Din capul locului am recunoscut că nu înțeleg. Cealaltă apreciere îmi permit să n-o comentez.

Vorbele bine cumpănite ale lui Mark se întrerupseseră brusc, parcă retezate de o exclamație guturală, încărcată de atita spaimă, încât Phil tresări, aproape contaminat și se înfioră fără voie. Își văzu asistentul crispându-se, ghemuit în scaun, gata să se vire în buretele spătarului, să se volatilizeze, să dispară. Se strânsese în el, micșorându-se, ca o jivină retractilă, dar tot continua să se încolăcească înăuntrul lui, iar contorsionarea asta neîntreruptă, înceată, era halucinantă.

— Acolo, suflă, cu ochii sticlind în luminile bordului.

Phil întoarse capul și zări departe, întepenită în mijlocul șoselei, silueta unui om înalt și subțire. Polițiștii îl remarcaseră și ei, fiindcă imediat una dintre mașinile de escortă își puse sirenele în funcțiune și țișni urlind pe lângă limuzină, măturînd asfaltul cu șase perechi de faruri, ca un meteorit care ar fi lunecat pe o traiectorie orizontală. Dar în ciuda intenției vădit belicoase a polițiștilor, omul nu dădea semne că înțelege amenințarea. Luminat progresiv de automobilele ce se apropiau cu o sută de mile pe oră, se dovedi că e un vagabond, acoperit de zdrențe, cu barbă lungă, zburlită și sură, plete unsuroase atîrnîndu-i pînă pe umeri, pantalonii sfîșiați în franjuri pînă sub genunchi, pantofi de pînă, rupți în dreptul degetelor și înnegriți de murdărie. Phil înregistrează detaliile pe măsură ce deveneau distincte, apoi văzu cum mașina din față năvălește peste zdrențaros. Contururile siluetei lui, arse de proiectoare, se albiră parcă, incandescente, miinile i se smuciră din umeri, ca ale unei marionete și se agitară bezmetic, în ultima sutime de secundă înaintea impactului mașina devie imperceptibil spre stînga, aerul spintecat de ea și cutremurat de sirene izbi asemeni unei lame de bulldozer și îl expedie pe nepoftit poate pe fișia neasfaltată de pe marginea drumului, poate dincolo de șanț, printre

copaci. Retina șefului de divizie îi înregistrează vag silueta parcă multiplicată în cădere și îmbrăcînd forme stranii, de oameni în costume negre — un efect optic, datorat trecerii de la lumina orbitoare la întuneric ; de fapt, șoseaua rămăsese pustie.

Phil își mișcă degetele pe volan și fluieră admirativ. Încordarea i se descărcase, nu mai simțea decît o emoție filtrată, de spectator, ca și cum ar fi asistat la o demonstrație de cascadorie.

— Formidabil ! Cred că eu n-aș fi putut... Își aduse aminte de Mark și-l învrednici cu o privire. Ce zici, Gregor, teribili acrobați !

Asistentul încerca să iasă înapoi din el însuși.

— Ați văzut cine era ?

— Un biet vagabond. După figura asta, n-o să mai traverseze nici o cărare fără o lanternă roșie în mînă. Parcă te vîd dezamăgit, sau mi se pare ? A, dumneata te pregătiseși să faci față unci ambuscade ? !

2

Clubul era, înainte de toate, o instituție respectabilă, a cărei conduită se întemeia pe regulile de aur ale îndelung verificatei tradiții europene, de aceea membrii lui alcătuiau o societate restrînsă și bine păzită împotriva amestecului nedorit al indivizilor de rînd. Dar cum nimeni nu poate trăi în afara lumii, chiar atunci cînd dacă lumea e vulgară și plină de păcate, administrația destinase oaspeților ocazionali o întreagă aripă de la parterul clădirii și aceasta fusese grabnic luată în stăpînire de elita de rang secund a orașului, în rîndurile căreia străluceau două duzini de aspiranți la împărăția încăperilor de sus.

Sub îndrumarea unui om de ordine care îl așteptase, Phil își parcă somptuoasa limuzină în locul destinat aleșilor și, însoțit de locotenenți, traversă bulevardul și intră în hol, răspunzînd în treacăt la salutul portarului. În colțul cel mai îndepărtat, între doi palmieri care-l ascundeau

pe jumătate, aștepta avocatul Bronson, avînd alături de el un necunoscut.

— Mulțumesc ! le spuse peste umăr polițiștilor opriți în pragul acestui duplicat de eden unde ei, totuși, nu aveau acces. Omul meu e aici, de acum mă descurc și singur.

— În seara asta eu vă conduc, domnule ! preciză Joël. Mă găsiți la ieșire.

— În regulă. N-am să întîrzii.

Fără îndoială, obișnuinții locului aflaseră că se pregătește ceva deosebit — nu degeaba coborîse Bronson de la etaj și-i onora cu prezența — astfel încît apariția lui Phil stîrni un freamăt discret : buna cuviință și regulile jocului de-a înalta societate nu îngăduie manifestările zgomotoase.

Avocatul îl descoperi îndată pe Warner și îi adresă un semn amical. Șeful de divizie străbătu cu pas sigur drumul pînă la el, fără să ia în seamă privirile furișe care îl urmăreau de pretutindeni.

— Bună seara, maestre !

Proprietar al celui mai mare birou de avocatură din oraș — birou care nu ducea deloc lipsa clientelei, fiindcă multe procese răsunătoare se judecaseră în oraș, iar relațiile firmei în cercurile de afaceri erau întinse și avantajoase — Burk Bronson ținea să treacă drept un om cu vederi largi ; nu o dată se oferise, pentru sume modeste, să ia apărarea unor nevoiași, în pricini mărunte, ceea ce îi atrăsese, desigur, respectul și stima concetățenilor care în timpul campaniilor electorale deveneau implicit și alegători.

— Bună, tinere ! salută el, jovial. Ai în față un reporter de clasă : Graham Linden — dealtfel semnătura i-o cunoști din gazete. Gram, ți-l prezint pe geneticianul Philip Warner, și cu asta am spus tot ce știu despre el ; meritele celor de teapa lui sînt ferite de publicitate.

— Nici o grijă, maestre, ziariștii sînt cei mai siguri păstrători ai secretelor !

Phil îl plăcu de la cea dintîi privire pe vestitul gazetar. Tinerețea, farmecul trăsăturilor, aerul puțin șmecheresc îi dădeau înfățișarea agreabilă a eroului din filme cu

detectivi, care dezleagă enigmele atunci cînd poliția se dovedește neputincioasă, spulberă bănuielile îndreptate asupra fetei inocente, iar dintre toate dovezile de recunoștință ale acesteia se mulțumește să rețină doar un sărut.

— Avem succesul în buzunar, declară avocatul. Știi, Gram e trimis special să scrie un reportaj-bombă despre afacerea noastră. Așa că te autorizez să-i răspunzi la toate întrebările. După cîte știu, și șefii dumitale și-au dat acordul pentru declarații în presă.

— Și l-au dat.

— Mi se pare că nimeni nu dorește să împiedice scandalul, remarcă Linden. Cu atît mai bine, profit de exclusivitate și o să scriu tot.

— Tot adevărul, preciză Phil.

— Ca de obicei, nu ?

— Exact. Se zice că sînteți supărător de obiectiv.

— Ne înțelegem ! zîmbi Linden, întorcîndu-se spre maestru. În principiu, reporterii sînt cei care îi fletează pe intervievați, ca să le cîștige încrederea. Spune-mi Gram, i se adresează apoi lui Warner.

— Spune-mi Phil, replică acesta, cu un zîmbet la fel de sincer. Despre mine nu știi nimic. Și pe deasupra ar trebui să-ți și iau laudele în serios.

— Ți-am zis eu, Gram ! făcu triumfător maestrul. Un băiat cum rar se mai întîlnesc în zilele noastre. Dealtfel e modest, știi ! Are prieteni în oraș, oameni de condiție, care-ți pot confirma oricînd calitățile lui. Ia să vedem, ce beți ?

Un chelner în frac aștepta, la distanță respectuoasă, permisiunea de a lua comanda, și Bronson îi făcu semn.

— Aici aveți buletinele de analiză, continuă Phil după ce fuseseră serviți. Am făcut și verificarea la computer, pe un model matematic. Rezultatele se confirmă.

— Nu așa, se împotrivi Linden. Cititorii mei nu știu nimic despre afacere. Ia-o de la început.

— Bine. Nu departe de oraș se află o uzină cu nume academic : *Chemical Society*. Care, după cîte înțeleg, elaborează niște produse cu un foarte înalt grad de complexitate.

— Produse destinate cui ?

— Nu știu. Și nici nu-mi pasă. Pentru noi n-are importanță.

— Așa ! murmură gazetarul, puțin contrariat. Sigur, într-un fel...

— Drept să spun, nu cunosc pe nimeni de acolo. Am impresia că oamenii lor nu prea frecventează orașul.

— Dar nu-i nici o problemă ! se grăbi Linden să-l liniștească. E vreo problemă, maestre ?

— Nu, nici una ! garantă maestrul. E chiar mai bine, să nu ai prieteni în tabăra adversă, știi, pentru obiectivitate.

— Mai departe !

— Mai departe, urmă Phil, e simplu. Deși uzina a luat toate măsurile de protecție împotriva poluării...

— Știi, interveni maestrul, altfel nu i s-ar fi eliberat brevetul. Mai cu seamă că e alături de stațiunea de vacanță !

— Firește ! Și totuși au apărut ipociile unei otrăviri a mediului, nu ?

— Asta susțin cei de la *Chemical*, continuă Warner. Cu timpul, s-au acumulat în subteran reziduuri instabile care, în contact cu substanțele solului, au dat naștere unor compuși noi, foarte toxici. Aceștia au migrat pînă la limita zonei de protecție. Caracteristica lor, după cîte spun chimiștii, ar fi producerea unei mutații genetice asupra organismelor vegetale.

Ziaristul fluieră a mirare.

— În ce constă mutația ?

— N-au precizat. Problema nu era de specialitatea lor.

— Știi, interveni iar maestrul, aici e și frumusețea jocului. Și-au declinat răspunderea, cu toate că, știi, chimia organică oferă oricum niște elemente...

— Incepe să devină palpitant !

Linden învîrtea în palme paharul cu băutură și privea toată vremea la Phil. Expresia de contrarietate nu-l părăsise. Warner, observind că nu ia note, presupuse că are un magnetofon în haină — trucul se folosește de cînd lumea, iar aparatul nu e lăsat la vedere ca să-i scutească pe emotivi de urmările tracului.

— Drept urmare, i-au înștiințat pe fermierii din împrejurimi că semănăturile lor sînt periclitare și s-au oferit să-i despăgubească pentru pierderea recoltei de anul viitor.

— Nu vor să le cumpere pămîntul ?

— Nici vorbă, dragă ! Numai atît, știi, recolta ! Sub pretextul că toxinele astea n-au ieșit din zona de protecție a uzinei. Norocul bieților oameni că povestea mi-a ajuns mie la ureche și am cerut o expertiză.

— Erați sigur de rezultat, maestre ?

— O să bănuiești că eram sigur, vă cunosc eu pe voi, gazetarii ! De fapt, n-aveam certitudini, dar prea era cusută cu ață albă toată istoria ; adică o amenințare nelămurită, știi, tocmai bună să-i sperie și pe fermieri, și pe noi, cei din oraș.

Linden aținti spre Phil o privire întrebătoare.

— Trebuie să înțeleg, deci, că analiza...

— Am primit spre analiză mostre ale solului din incinta uzinei, răspunse acesta. Și plante tot de acolo.

— Cine vi le-a dat și unde ?

— Au fost culese de oameni de-ai noștri, apoi o mașină de la *Chemical* le-a adus în containere sigilate. Șeful laboratorului a însoțit transportul, dar n-a stat de vorbă cu mine.

— Înțeleg.

— Te gîndești că o să conteste rezultatele ? zise Bronson. Nici o grijă, juriștii mei au asistat la întocmirea protocolului și au introdus toate clauzele care să ne scutească de surprize. Și pe urmă i-am prins cu un viciu de fond : au lansat o ipoteză fără să aibă avizul specialiștilor în materie.

— Așadar, analiza...

— ...a dovedit că alarma e falsă, continuă Phil. Substanțele din sol, deși poluante, sînt inofensive din punct de vedere genetic. Am oferit și o soluție pentru eliminarea lor, printr-o reacție chimică în cinci trepte. Costisitoare, dar cel puțin sigură.

— Și mostrele de plante ?

— Prezenta unele anomalii de structură, în privința asta laboranții nu s-au înșelat. Însă cauzele nu au vreo legătură cu genetica. Datorită condițiilor naturale ale terenului...

— Mi-e teamă, Phil, că explicațiile de strictă specialitate nu vor trezi interesul cititorilor ! îl întrerupse maestrul. Nu-i așa, Gram ?

Reporterul nu-și lua ochii de la Warner.

— Mi-e teamă și mie ! confirmă el moale. O să... O să scriu că o copie a documentelor oficiale, cu toate datele, e în posesia ziarului. Pot obține o copie, maestre ?

— Fără îndoială, dragă ! Și acum, ia spune, îți dai seama ce s-a urmărit ?

— Bănuiesc. Tot le reproșezi dumneata ziariștilor că sînt bănuitori. Dar Phil își dă seama ?

— Eu nu m-am prea gîndit.

— Îi cunoști pe fermieri, Phil ? Ai fost la ei vreodată ?

— Nu. Nici nu mă interesează.

— Înțeleg, repetă gazetarul. E chiar mai bine. Pentru obiectivitate.

Burk Bronson se mișcă în fotoliu și făcu semn chelnerului.

— Mai beți ceva ? zise cu un ton din care se putea deduce răspunsul.

— Eu am o întîlnire ! zise repede Phil. Dacă Gram a terminat cu întrebările...

— În mare. Aș mai fi vrut...

— Trece totul în cont ! se adresă maestrul chelnerului, apoi se întoarse spre Linden : E foarte simplu, dragă ! Uzina a încercat, nici mai mult nici mai puțin, să pună mina pe terenurile abandonate de fermieri. Cine dracu crezi că era dispus să le cumpere recolte în următoarea sută de ani ? O speculație îndrăzneată — fii convins că după ce înghițea pămîntul dimprejur *Chemical* s-ar fi aruncat și asupra orașului.

— Într-adevăr ? se miră Phil. Și ar fi reușit ?

— Important era să lanseze un zvon ! confirmă Graham Linden. Și să se afle că localnicii încep să plece. În cîteva zile, stațiunea voastră de vacanță ar fi ajuns un oraș-fantomă.

— Înseamnă că nici *Thunderbird* nu scăpa de necazuri.

— Bravo ! exclamă avocatul. Deștept băiat, nu, Gram ? Fii sigur, tinere, că așa-zisa „opinie publică“ s-ar fi agățat și de voi, geneticienii. Acum înțelegi ce serviciu ne-ai adus ? — Luă plicul și se ridică, plin de sine, ca la tri-

bunal. — Asemenea servicii se răsplătesc, firește, și ai să vezi singur ce înseamnă recunoștința orașului.

Ultimele cuvinte le rosti suficient de tare ca să ajungă la urechile celor din jur, și asta însemna un început de răsplată.

— Vă mulțumesc, răspunse Phil, cu un zîmbet nedumerit, dar eu... Din fericire, alarma a fost falsă și...

— Și dacă nu era ? întrebă repede Linden, fără să-l slăbească din ochi. Ce-ai fi făcut ?

Phil înțelese cu întârziere insinuarea reporterului și, enervat brusc, aproape scăpă din mînă paharul pe trei sferturi plin.

— M-aș fi gîndit la stațiune, Gram ! izbuti să spună cu o voce nealterată. Și aș fi găsit, pentru salvarea ei, un mijloc la fel de sigur ca și-acuma.

— Nu-i un paradox ? încercă ziaristul să-i pareze reacția.

— Ba e un paradox : adevărul. Cu el salvam orașul de la o tragedie pe lângă care pierderea cîștigurilor turistice rămîne anecdotă.

— Fiilor ! interveni maestrul de la înălțimea olimpiacă a staturii și a poziției lui, deși se vedea bine că incidentul nu l-a mîhnit deloc.

Linden ridică spre el o privire de copil neștiutor :

— S-a întîmplat ceva, maestre ? I-am pus o întrebare lui Phil și el mi-a răspuns.

— Era ultima, preciză Warner, din nou stăpîn pe sine. Mulțumesc, Gram, și sper să-ți fi fost de folos !

— Hai, băiete, îi porunci avocatul ziaristului, să-l lăsăm pe Phil să termine de băut. Mă duci pînă acasă ? Dacă vrei date suplimentare, ți le dau pe drum.

— Poate ne mai vedem vreodată, aruncă reporterul în chip de salut.

— Plăcerea mea ! mormăi Phil, cu același aer distant.

Nu se întoarse după cei doi, deși surprinsese cu coada ochiului semnul de rămas-bun schițat de reporter la ieșire. Murmurul din hol se întrerupse o clipă. Phil ar fi vrut să plece și el îndată, dar își dădu seama că asta le-ar fi lăsat celor din jur impresia că au avut o ceartă. Sorbi fără plăcere din băutura savant dozată, căreia nu-i reți-

nuse gustul. De fapt, nu realiza de unde-i vine starea de nemulțumire — ceva îl deranjase în conversația de adineaori și îl și făcuse la urmă să reacționeze cu atita nestăpînire — dar ce anume nu izbuti să descopere. Și-l aminti pe Gregor, replicile lui insolente și fără înțeles, amenințarea ultimă cu nu știu ce pierdere, o bufonadă lipsită de haz. Poate Gregor să fie cauza nemulțumirii, dar atunci el, Phil Warner, nu e decît foarte vulnerabil și doar își dă iluzia că se distanțează de intrigile neînsemnate ale lumii unde căpetenia paznicilor e pe treapta cea mai de sus a scării de valori. Revăzu scena despărțirii de asistent; Mark pesemne se minuna în sinea lui că vagabondul întilnit în șosea nu fusese un asasin anagajat de funcționarii de la *Chemical*, și din ușa hotelului unde se refugiase l-a privit pe șef cu ochi de potaie care te latră prin gard agresivă, fiindcă se știe la adăpost, dar și umilă, fiindcă asta îi e condiția. S-ar putea debarasa de el oricînd, și asta o să și facă, dar nu acum. Trebuie mai întîi să învețe să se desprindă cu adevărat de îngustimea de orizont a acestuia, așa că îl va ține în preajmă, îi va căuta compania, îl va asmuți.

Sorbi o ultimă înghițitură din pahar și hotări să iasă. Mai avea destul timp pînă la întîlnirea cu Mad, o să meargă pe jos de-a lungul bulevardului, să ia aer, cel puțin așa îl dezmoște și pe Norton după așteptările interminabile în mașină. Trecu agale pe lîngă grupurile de aspiranți la gloria clubului și pe lîngă cele, firește mai numeroase și mai pline de fervoare, ale aspiranților la titlul de aspirant. Și unii și alții îl vedeau de acum ridicat la rang de semizeu — ascensiunea fortuită le pare și cea mai firească unor astfel de oameni — așa încît pe chipurile lor respectul pentru jumătatea lui olimpiană alterna cu disprețul adresat jumătății telurice. Ar merita să-l aducă pe Gregor aici, își zise, asta i-ar lărgi cunoștințele despre lume. O lume aptă să adauge agresivității umile a asistentului grandomania căreia el, probabil, îi simțea lipsa.

Important e că nu și-a pierdut umorul! se consolă, dar nemulțumirea nu-i trecuse.

Joël fuma rezemat de capotă, iar pe bancheta din spate tovarășul lui ațipise cu fruntea între mîini — somn

iepuresc, fiindcă îndată ce, la vederea lui Phil, locotenentul își schimbă poziția, se trezi și el, cu o tresărire.

— Merg pe jos, mă mai uit la vitrine, spuse tinărul. Îmi duceți mașina la „Teacher's“ ? O să iau masa acolo.

Plecă fără să mai aștepte răspunsul, dar nu destul de repede încît să nu-l ajungă din urmă oftatul celuiilalt. O mulțime pestriță umpluse trotuarele și tălăzuia încoace și încolo, minată de vîntul capricios al căutării plăcerilor. Se anunțase ninsoarea, și mii de turiști năvăliseră de pretutindeni să o întîmpine aici, în cea mai tentantă, mai luxoasă și mai costisitoare stațiune a zonei. Oameni pentru care mersul pe jos era un divertisment, o modă de vacanță, care se schimba după sezon ca și vestimentația, se delectau în înghesuiala mereu veselă și mereu zgomotoasă a străzilor împodobite de sărbătoare. Orașul își schimba și el veșmintele, odată cu anotimpul, era tandru, romantic, trist, reușea să pară și inocent, după gusturi și împrejurări, dar nu uita să fie înainte de toate festiv. Vecinătatea muntelui cu marea, lacurile amenajate pentru iahting, pescuit și patinaj, cazinourile, hipodromurile și terenurile de golf, pădurea unde vînatul crescut în rezervații speciale era cu dibăcie adus în bătaia puștii atrăgeau oaspeți în tot timpul anului, și oaspeții nu se lăsau rugați.

Phil se opri la intrarea labirintului de vitrine ale primului hipermagazin și-și lăsă privirile să alunece la înțimplare peste miile de obiecte scăldate în baia de lumină a reflectoarelor. O mină îl prinse afectuos de cot ; se întoarse — era Graham Linden.

— Judecînd după ce-i aici, n-o duc prea rău concepătenii tăi ! exclamă vesel reporterul. Te plimbi ?

— Da... Puțin ! răspunse, neștiind dacă e mai bine doar să arate indiferență, sau pur și simplu să-i întoarcă spatele ziaristului. Am o întîlnire și...

— Știu. Eu aștept plecarea avionului. Te deranjează să te mai plictisești cu mine două-trei minute ? Dacă tot ne-am întîlnit iar...

Vorbea tare și mereu bine dispus.

— Îmi face plăcere.

— Și mie îmi place să văd vitrinele.

Il trase pe Phil, cu aceeași afecțiune, dar ferm, în șuvoiul mulțimii de gură-cască și îi adresă un suris.

— Nu rămii în week-end ? îl iscodi geneticianul, dorind în secret să-i refuze cererea de găzduire.

— Tipografia îmi așteaptă materialul. Pentru prima pagină. Ai mai dat interviuri ?

— O dată. La un sondaj de opinie pe teme sportive. Am avut trac, încă luam totul în serios.

La auzul ironiei, gazetarul zîmbi iar, cu aceeași aparentă inocență.

— Ce te nemulțumește ? întrebă apoi, și privirea, deodată gravă, îl îmbătrîni. Doar ai vrut să ajungi aici. Salvatorul orașului.

— Nu te mai strădui, Gram ! Phil era aproape satisfăcut de turnura discuției ; revolta surdă, încă nelămurită, care mocnea în el găsea prilejul unei descărcări. Oprește-ți magnetofonul, conversația noastră s-a încheiat la club.

— Lasă prostiile ! replică Linden, cu glas aproape șoptit. L-am dus de nas pe Bronson, am scăpat de el și m-am întors după tine.

— O reîntîlnire întîmplătoare...

— M-ai făcut curios. Te credeam altfel, toate trebuia să se întîmple altfel.

— Te previn că știu să mă apăr.

Vorbea detașat, stăpîn pe sine și într-un fel cu voioșie, dar o parte din febrilitatea ziaristului i se transmisese fără voia lui. Un soi de comunicare se stabilea între ei, pe dedesubtul cuvintelor, un soi de comuniune plină de neliniști, care îl tulbura și căreia descoperea că nu izbutește să i se opună. Vacarmul turiștilor, strigătele, exclamațiile surescitate măreau tensiunea asta, parcă îndemnîndu-i să se grăbească.

— Ești imposibil ! făcu agasat Linden. Pricepe că n-am nici un magnetofon, interviul a fost aranjat dinainte.

— Într-adevăr ?

— Vreau numai să mă lămuresc ce e cu tine, pentru sufletul meu, atît ! Bronson a insistat să ne despartă, s-a temut de prelungirea discuției.

— Cînd ?

— Ascultă, se prea poate să joci teatru, eu am văzut multe. Dar sînt sigur și că n-ai magnetofon, cum n-am nici eu, așa că, oricui ai vrea să-i povestești despre ce vorbim acum, îți lipsesc probele. Ți-o spun pentru cazul cînd m-ar înșela intuiția, deși nu mi s-a întîmplat încă să mă înșel.

Graham se opri în fața unei vitrine, își ridicase gulerul paltonului și arăta, cu gesturi insistente, spre echipamentul de schi etalat printre perdele irizate de zăpadă artificială.

— Ne urmărește cineva ? întrebă Phil, înțelegînd cu întîrziere bizareria comportării lui.

— Am scris articolul încă de ieri, la comanda expresă a bossului celui mare de la ziar. Întîlnirea cu tine a fost pentru fațadă. Mi s-a cerut să-ți atribui nici mai mult nici mai puțin decît meritul salvării orașului. O scrisoare de recomandare. Îți va deschide multe uși, și nu numai de aici. Te văd orgolios, dar, fără supărare, miza e mult mai barosană decît persoana și cariera ta.

— Va să zică, încerci să mă sperii !

— Șansele de a ne revedea sînt minime.

— Și ce vrei să-ți spun ? Mi se pare firesc să ți se fi comandat articolul. Dacă l-ai scris înainte să mă vezi, tu, cel mai obiectiv gazetar și mai mare iubitor al adevărului, de ce să te miri că Bronson ne-a scurtat convorbirea ? Nu servea la nimic. Acum, despre miză : după tine, soarta unui oraș nu trebuie să fie mai importantă decît cariera unui om ?

Își reluaseră plimbarea, și Linden se vîra mereu în locurile cele mai aglomerate. Phil tot mai trăia senzația de insatisfacție, iar febul cum celălalt îi impusese discuția asta pe jumătate absurdă, pe jumătate neliniștitoare începea să-l agaseze.

— Ai încercat să te închipui în locul celor de la *Chemical Society* ?

— Nu mă interesează.

— Cam multe lucruri nu te interesează. Poate de asta ai și fost tocmai tu ales. Ceva nu se potrivește în manevra lui *Chemical*. — povestea cu mutațiile genetice. Ca să compromiți un oraș turistic, era prea deajuns amenințarea

cu o poluare ucigătoare. Dar ei au făcut abstracție de existența lui *Thunderbird*, ori și-au asumat riscul analizelor tale.

— Chiar așa.

— Și de ce, Warner ?

— E o ghicitoare ?

— O ghicitoare.

— Am greșit. Nu încerci să mă sperii — mă zăpăcești.

— Nu te eschiva de la răspuns ! Într-un fel, sintem în aceeași oală : tu ai efectuat analizele și eu, gazetarul vestit prin imparțialitate, scriu despre ele. Din asta ieșim sau compromiși, și în cel mai bun caz ne paște închisoarea, sau ciștigători, și atunci mă tem că va veni cineva, care ne-a propulsat, să ne ceară ceva — plata succesului.

— Ce să înțeleg pînă la urmă ?

— Răspunde ! Pentru ce a invocat *Chemical* mutațiile genetice fără să se teamă de urmări ?

— Din prostie. Din ignoranță.

— Sau ? Hai, gîndește, ori lasă impresia că vrei să gîndești !

— Sau fiindcă nu i-a pasat de ce-o să urmeze.

— Erau siguri că în caz de eșec afacerea se mușamalizează.

— Sînt atît de puternici ?

— Au pe cineva. Căruia tu, după articolul meu, îi devii adversar personal.

— Acest cineva are și un nume ?

— Are. Și dacă într-adevăr nu-l știi, o să-l afli și singur. Ești un amestec de inocență și îndrăzneală, și de cînd te-am văzut mă tot întreb care e cu adevărat rolul tău. Mă așteptam să fii altfel.

— Ai mai spus asta.

— Poate nu atît de pomit. Oamenii, chiar și cei mai cinstiți, au pe aici un soi de prudență a lor.

Phil auzea prost cuvintele, rostite cu jumătate de glas, și de aceea era nevoit să privească întruna buzele celuilalt. Ajunseseră amîndoi către sfîrșitul labirintului ; mulțimea, fără să mai întîrzie în fața vitrinelor, se lăsa absorbită de virtutețile de la intrarea în magazin. Linden îl prinse iar de braț pe genetician și se refugie cu el în spațiul dintre două uși, unde mișcarea neîntreruptă a șirurilor de cumpărători făcea imposibilă o eventuală supraveghere.

— Eu nu sînt de pe aici ! răspunse Phil.

— Îți cunosc biografia. Nu despre asta e vorba. Venisem la club să port, de dragul concetățenilor tăi, un dialog bine regizat, cu un interlocutor despre care aflasem totul și într-o afacere relativ clară. Iar tu mi-ai dat cîteva replici false, care nu figurau în text.

— Te repeți, Linden !

— De ce mi-ai servit replicile astea, și încă atît de hotărît, încît Bronson m-a trimis la plimbare ? Din două una : ori ai vrut să te grozăvești — dar atunci nu se putea să nu observi că l-ai supărat pe maestru — ori nu aveai habar de text — și atunci nu înțeleg de ce vor să facă din tine un erou. Ai auzit vreodată de unul Sorensen ?

— Cum să nu ?

— Semenii cu el.

— Atenție ! Am auzit lucruri rele.

— Unde e acum ?

— Dispărut. Se pare că în străinătate.

— Avea un asistent, Gregor.

— Lucrează tot la *Thunderbird*.

— Un om și jumătate. Erau nedespărțiți, li se spunea „slamezii“. I-am cunoscut bine pe amîndoi.

— Nu s-ar zice. Doar dacă or fi fost alții, ori dacă ții să mă întăriți.

— Degeaba, Phil ! Ai, cu adevărat, firea lui Sorensen. Se mai vorbește despre descoperirea lui ?

— Ce descoperire ?

— Caută-l o dată pe Gregor și descoase-l. Bănuiesc că te-ar interesa.

— Spune-mi tu, și-așa le știi pe toate. Sau nu ai timp ?

— Exact. Nu am timp. Și gîndindu-mă bine, prefer să rămii o enigmă, e mai romantic. Dacă lungim discuția, s-ar putea să descopăr că ești numai un cabotin. La revedere !

Graham Linden surise din nou și-și coborî gulerul paltonului. Redevenise ziaristul deștept și simpatic, cu privire încrezătoare și deschisă, făcut să aibă trecere și la șefi, și la cititori. Phil dădu din umeri, mai puțin amuzat decît lăsa să se vadă.

— Mi se pare că nu ți-a mers ! zise, zîmbind și el. Vorbeam despre cabotini ?

— Nu. Despre Sorensen, care s-a sinucis. Rămii cu bine !

3

— Am reținut camere la „Andin“ pentru week-end. Mad privi fără entuziasm mulțimea aglomerată pe trotuare.

— După ora închiderii, toată suflarea migrează într-acolo. N-o să avem nici unde ne bea cafeaua.

Phil o ajută să urce, închise portiera, apoi ocoli mașina prin spate și se instală la volan. Era obișnuit de acum cu toanele lui Mad, ori se simțea prea bine în prezența ei ca să le mai dea importanță.

— Și ce facem ?

— Bărbații trebuie să se descurce. Poate mă inviți la tine. Sau te pomenești că n-ai voie ?

Legătura lor — încă destul de scurtă în timp, dar pentru el prea importantă ca să-și îngăduie riscul să o piardă — își consumase pînă acum, în locurile de agrement ale orașului, întîlnirile în cursul cărora Mad alterna momentele de tandrețe cu stări capricioase și cu răutăți inconsistente și gratuite.

— Ai vrea să vii ?

— Invită-mă !

De la început îl atrăsese prin acel soi de eleganță proprie oamenilor inteligenți și instruiți, tradusă la ea în distincție și, paradoxal, într-un amestec de distanțare orgolioasă și înțelegere plină de afecțiune față de cei din jur. Ca majoritatea intelectualilor din oraș, lucra la *Thunderbird*, dar într-un post neînsemnat în raport cu aptitudinile și capacitatea ei, unde munca era multă, obositoare și monotonă, însă nu se plîngea și, după cum singură recunoscuse o dată, nu dorea să facă efortul minim al unei schimbări pentru ceva mai bun. O asemenea ciudată resemnare sau o asemenea indiferență într-o zonă menită cu deosebire împlinirii presupunea existența unor com-

pensații de alt ordin ; și, de pildă, Mad era genul de femeie care trezește în egală măsură interesul cuceritorilor de ocazie — fiindcă felul ei de-a fi, rezervat și aparent cuminte, lăsa impresia unei abordări ușoare — dar și al acelora, mai puțin superficiali, vanitoși ori grăbiți, care izbuteau să descifreze, la o privire atentă, calitățile ignorate de cei dintii. Dealtfel, în bizarul amalgam de contraste din care Mad părea că mai degrabă s-a construit cu premeditare decât că a fost dăruită de la natură, distincția princiară — adică lipsită de note false și vanități — nu excludea deloc frivolitatea, foarte vizibilă prin opoziție.

— Nu-i mult de mers. Dincolo de parc.

— Știu. M-a intrigat vila, adică arhitectura ei, parcă nehotărâtă. Și sînt sigură că nici interiorul nu se potrivește cu fațada.

— Nu-mi dau seama. Ai să vezi singură.

Era greu de presupus că nu avusese pe cineva în momentul apariției lui Phil, de aceea multă vreme tînărul se mulțumise să o privească de la distanță. Dar, din motive nu prea limpezi, birfele, la fel de frecvente aici ca oriunde în altă parte și conținînd, printre înfloriturile și răutățile de rigoare, aceeași doză de adevăr, pe ea o ocoleau aproape cu grijă. Astfel încît, neizbutind să afle nimic relevant, atunci cînd Mad îl descoperise, el era, în același timp, pe jumătate îndrăgostit, nesigur de existența în viața ei a altui bărbat și gelos pentru orice eventualitate. Ea, cu înțelegere și siguranță, îi oferise calea celei mai firești întâlniri, ea și cum dintotdeauna l-ar fi așteptat ; totuși n-avea să-i ierte lipsa de îndrăzneală, și se pricepea să-i aducă aminte de asta, uneori cu un dispreț ce nu părea deloc simulat.

— Mergem, atunci ?

Își răsucea un nasture de la haină, concentrată asupra lui ca și cum în clipa aceea ar fi fost lucrul cel mai important de făcut. Phil îi urmări degetele agile, fără nici o poduabă, cu unghii delicate și prelungi, totdeauna pedant îngrijite. Se întrebă cum ar fi viața lui fără Mad, dar nu se mai putea închipui trăind în singurătate. Și totuși abia se cunoscuseră, iar ea, din cine știe ce motiv sau capriciu, încă nu-i spusese pe nume.

— Tăcem, tăcem ?

În glasul ei se ghicea un zîmbet.

— Mă gîndesc.

„Mă gîndeam la dumneavoastră ; ați pierdut“ își aminti Phil și-l revăzu pe Gregor în scaunul alăturat.

— Ce spui ? Te mai poți gîndi la ceva cînd stai lîngă mine ?

— Doar cu eforturi.

— Ceva important ?

Mașina gonia pe bulevardul violent luminat care domina faleza spre mare, încă pustiu la ora aceea — cînd turiștii abia se antrenaseră în petrecerea din oraș și-și rezervau pentru miezul nopții petrecerea exodului spre cabane și pentru revărsatul zorilor petrecerea întîmpinării primei zăpezi — dar, prin însăși pustietatea lui, primitor și cumva intim.

— Prostii ! Nu mă potrivesc la gusturi cu restul lumii. Am reacții firești într-o împrejurare, dar toți se miră, ca de niște aberații. Și pe urmă se întrec cu laude și cu avertismente.

— Ești destul de puternic ca să nu-ți pese ?

— Asta e drept, nu-mi pasă ! Îmi place meseria, cu toate riscurile ei, *Thunderbird* e o forță și eu sînt o forță înăuntrul lui.

— Temerarele ! murmură Mad, cu maliție.

— Ia uite, replică el glumeț, credeam că te impresionez.

— Ai grijă, să nu te lași doborît într-o zi, că eu a cui rămîn ?

În tonul ei răzbătu deodată tandrețea. Se uită la Phil cu ochi limpezi și buni, lipsiți de orice umbră de ironie, și pentru o clipă el îi simți în privire intensitatea comunicării depline.

— Știi, zise, e grozav cînd ai pe cineva care... Pentru care ești important mereu... Orice s-ar întîmpla, rămîi centrul lumii. Ești unic.

— Știu, Știu, repetă, e grozav.

Îl privea toată vremea, îi oferea ochii senini, cu o calmă înțelegere, și prezența ei ajunsese singurul lucru demn de luat în seamă pe lume.

— Toată seara am pălăvrăgit cu înși care își închi-
puiau că îmi întind capcane și-mi pîndeau fiecare vorbă.
Simulînd teama... poate chiar speriați, sau doar vicleni —
să-mi smulgă mărturisiri, să afle dedesubturi... Le spu-
neam adevărul, care e același, oricît l-ai întoarce pe toate
fețele, și ei îmi rîdeau în nas. Păcat că nu i-am mințit,
mi-aș fi cîștigat niște prieteni.

— I-ai fi și păstrat ?

— Într-un fel, m-au lăsat s-o înțeleg. Oamenii ciudați,
își schimbă înfățișarea, profită de neatenția ta și, cînd te
întorci iar spre ei, îți arată altă mutră.

— Te-au necăjit.

— Ți-am spus asta numai ca să înțelegi cum îmi e cu
tine, fără nimic ascuns...

Mad îi mîngîie brațul.

— Ți se pare și ție că uneori merită osteneala să
trăiești ?

Bulevardul se termina cu o răspîntie largă, în centrul
căreia susura o fîntînă arteziană schimbîndu-și forma și
cuioarea jeturilor de apă după orele zilei și anotimpuri.
Phil coti pe aleea mărginită de platani — una dintre ne-
număratele intrări ale cartierului rezidențial — în capul
căreia un mănunchi de semne de circulație interzicea, po-
lîticos dar ferm, accesul străinilor în zonă, indiferent de
mijlocul de locomoție folosit. Și, pentru respectarea lega-
lității, cite o patrulă de poliție veghea zi și noapte lîngă pa-
nouri. Phil încetini un moment și aprinse plafoniera, ca
să fie recunoscut de oamenii ordinii, apoi își continuă
drumul, cu un semn complice către Mad.

— Unde ziceai că e vila ?

— După al doilea colț. Nu mai ții minte ?

— Am trecut doar o dată, ziua, cu o prietenă care
fusesse invitată de cineva și a vrut mai întîi ca individul
să-i arate strada. Credeai că mă plimb pe aici ca acasă,
cum faceți voi ?

— O să te plimbi. Și o să-ți placă, ai să vezi. Lumea
care stă pe-aici are și unele părți bune.

Perdele de arbori ornamentali și garduri vii ascundeau
clădirile de priviri indiscrete. În fața porților înalte, din
fier forjat, licăreau indicative luminoase, cu însemne și

devize fanteziste, menite să înlăture eventualele confuzii de adresă.

— Chiar că n-ai mai recunosc locurile !

— Am ajuns. Scuză-mă un minut ! Și nu-ți mai suci atîta nasturele, că-l pierzi și n-am altul la fel.

Deschise portiera și-i făcu un semn lui Joël a cărui mașină se opri în spatele lor. Locotenentul flutură mina aprobator, apoi însoțitorul lui, îmbrăcînd o haină îmblănită și luînd cu el un radio portativ, coborî, traversă în fugă trotuarul și, după ce descurie îndemînatîc poarta masivă, dispăru în curte. Mad scruta desîșul gardului de conifere, dornică să descopere contururile vilei în întuneric.

— Nu intrăm ? întrebă iritată.

— Imediat. Se face întîi o verificare. Așa e regula.

— Cred că e singura dată cînd vin la tine. Stăm în drum, ca niște caraghioși...

— Te-am rugat, numai un minut !

Mad își strînsese buzele și deodată surîse, cu bruschetea schimbărilor de dispoziție atît de caracteristică ei.

— Iartă-mă, n-am vrut să te supăr !

— E supărător cînd aștepți să intri în propria ta casă. Așa se întîmplă, dacă îți place să joci rolul de personaj important !

Joël semnaliză cu farurile. Phil răspunse, după care ofițerul demară și dispăru după o cotitură.

— L-a uitat pe celălalt ! zise Mad. Sau poate...

— Da. L-a lăsat de pază. Și nu e singurul. Dar fii fără grijă, sînt oameni serioși cu toții, n-au obiceiul să se uite pe geam.

Ușa de la intrare era întredeschisă și luminile fuseseră aprinse. Mad se opri o clipă în prag, să privească holul, iar Phil, care o cuprinsese pe după umeri îi simți o înfiorare.

— Exact cum bănuiam ! exclamă ea, înveselită. Interiorul nu se potrivește cu fațada.

— Mi se pare că ți-e frig.

Ea își lăsa ochii să alerge peste obiecte.

— Ce spuneai ?

— Ți-e frig.

— Eram curioasă să văd cum te-ai aranjat. Vreau să știu totul despre tine.

— Persoană importantă, nu spuneam eu ?

Ea își ridică fața, atingându-i buzele cu răsufletul, se pierdu în privirile lui, calmă și senină, ca mai înainte, fără nici un gând.

— Nu importantă, unică. Asta spuneai. Dacă mă ții în brațe și nu-mi dai drumul niciodată, dacă mă ții strins...

Dar se desprinsese singură din îmbrățișare înainte să fi terminat de vorbit și păși pînă în mijlocul holului.

— Ce să-ți dau ? întrebă el, stingher, neștiind cum să se poarte ca să nu-i schimbe iar dispoziția. Ceva de băut ? O cafea ? Sîntem singuri, mă duc să...

— Nu vreau. Stai aici. Nu vreau nimic. Hai să-mi arăți casa.

— Scoate-ți haina măcar.

Își tot sucea nasturele, neatentă. Phil îi dezbracă haina și o puse pe un fotoliu, lângă paltonul lui.

— Știi că-mi place ? Lasă-mi numai răgazul să mă obișnuiesc. — Îl strecură mina pe după talie, aproape agățîndu-se de el. — Sînt puțin speriată de cîte ori intru într-o casă străină. Așa, fără nici un motiv.

Sîngherența lui Phil, ca o zgură subțire, nu îi ascundea înduioșarea, nici liniștea adusă de intimitate, sub care se măcinau, acum lipsite de importanță, reziduurile energiei și nedumeririlor strînse în cursul după-amiezii.

— Dacă-ți place, n-am nici un merit, am găsit totul aranjat. Doar defectele le iau asupra mea, fiindcă nu m-am învrednicit să schimb nimic ; între noi fie vorba, nici nu mă prea pricep.

— Am să țin minte. De unde începem ? Aici trebuie să fie... ia să vedem... livingul !

— Și acolo ?

— Biroul. Există așa ceva ?

— Există. Cu o bibliotecă foarte mare.

— Vezi că mă pricep ? Acolo, ușa dă spre oficiu. Dincolo e sufrageria. O sală de baie, da ? E dincoace.

Phil izbucni în ris.

— N-ai terminat.

— Ce mai pot născoci arhitecții voștri ? Un fumoar ? O terasă ? O seră ? Încă o sufragerie ? Sînt cam prea multe uși.

— N-ai ghicit nici o cameră.

— Nu se poate ! Mad se strinse din nou lângă el, ca și cum i-ar fi cerut protecție. Și eu care am visat să trăiesc într-o casă ca asta ! Doamne, nici n-aș ști să mă descurc !

Începu să ridă și ea, răsucind între degete un nasture de la rochie.

— Hai atunci s-o luăm de la început ! Din bibliotecă

— Bine. Pe aici !

Pretutindeni era cald și liniște ; aerul, îmborsărit de plantele ornamentale, mirosea plăcut, a curățenie. Mad se apropie de rafturile înalte, unde cărți de beletristică și de artă, cu titluri aurii, în limbi străine, se aliniau lângă o impresionantă colecție de discuri și lângă sute de volume despre matematică și genetică. Vrejurile bogat înfrunzite ale unor flori agățătoare se legănau în lanțuri de-a lungul bibliotecii.

— Tu ai strâns toate astea ?

— Nu, ți-am spus doar. Abia acum dau cu nasul prin ele. Mad se întoarse, cu o mișcare bruscă. Înaintea stat aici un tip, tot de la *Thunderbird*. Ale lui au fost și mi se pare că era un om de gust. Îi plăcea pînă și matematica.

— Cine ?

— Trebuie să fi auzit de el. Sorensen, fostul șef al diviziei patru.

Ea își ridică sprâncenele, mirată.

— Cel cu scandalul din primăvară ?

— Da.

— L-am văzut, o dată sau de două ori. Unul mic de statură, cu părul castaniu deschis, ondulat. Cu ochi albaștri, nu ? Sau căprui. Destul de prezentabil.

— Drept să-ți spun, habar n-am cum arăta, nu i-am găsit nici o fotografie. Se vede că, înainte să fi fugit, și-a mai luat din lucruri. Ori cei de la administrație le-au scos, din delicatețe față de mine.

Mad se așază, cu ochii la cărți.

— Vino aici ! îl chemă pe Phil. Ce fel de gazdă ești ? Îi sili să stea pe brațul fotoliului și se rezemă de genunchiul lui. Totuși ce e al tău în casa asta ? Vreau să știu unde ești tu, printre atâtea urme ale unui străin.

— Cred că te dezamăgesc. Nu așa țin să mă fixezi, în fond e numai o locuință, putea fi și alta, oriunde.

— Ești ciudat...

— De ce? Stau într-o vilă a institutului, ca și Sorensen.

— Dar nu vezi că aici el *irăia*, că s-a impregnat peste tot? În mobile, în cărți? Încotro mă uit, îl văd doar pe el. Sper că ți-ai adus măcar hainele, așternutul, nu? Ori-cum, ceva de-al tău.

— Degeaba rizi. Închipuie-ți că aș fi cerut să se schimbe totul, numai fiindcă interioarele nu mă reprezintă. Nu eram socotit nebun?

Mad se cuibări lângă el.

— Ai dreptate, spuse după câteva clipe și cumva împăcată cu gândul. Într-un fel, ești condamnat să-ți duci viața în lumea lui.

— Te deranjează? Am auzit de la cineva că semănăm.

Mad clipi repede, surprinsă.

— Cine?

— Eu și Sorensen, despre cine vorbim? Adică el ar fi avut firea mea sau invers. De ce să nu ne placă aceleași lucruri?

— Spui prostii! Nu-i nici o legătură între voi. Cu atât mai puțin mobilele astea...

— Dacă te deranjează, le schimb. Ajută-mă!

— De ce m-ar deranja?

— Nu ziceai...

— N-ai înțeles. Numai tu mă interesezi. Pe tine vreau să te cunosc și să te înțeleg. Casele sînt biografii ale locatarilor, mai ales la voi, oamenii cu bani. Doar așa sună sloganurile publicitare. Se ridică și se întinse leneș, parcă plictisită. Ia ascultă, m-ai adus aici să vorbim despre nu știu care Sorensen și interioarele lui?

Phil îi cuprinse umerii.

— Mi se pare că tocmai...

— Am să fac un duș în baia voastră de marmură. Arată-mi cum ajung pînă acolo și pune cafeaua la foc.

Phil se trezi pe neașteptate și se dezmetici imediat din ceața somnului, ca și cum ar fi răspuns unei alarme. Casa era cufundată în liniște, Mad dormea, cu fața spre el,

respirînd încet. La fereastră, crengile goale ale unui copac se legănau înapoia perdelelor. Rămase o vreme nemișcat, să asculte, încă neînțelegînd ce i se întîmplă, apoi se ridică, atent să nu facă zgomot și din nou se opri, în mijlocul camerei. Ca mai demult, o apăsare îi îngreuna sufletul, o tristețe nelămurită pe care o știa prea bine ca să-și mai închipuie că se înșală și care nu era decît reflexul îndelungatei singurătăți din anii de după studenție, al silitei înstrăinări de atunci.

Așteptă, cu mîinile pe lîngă trup, nepregătit să înfrunte starea asta incertă, dezarmat fără veste în tăcerea încremenită din jur. Prietenii îi rămăseseră într-o altă lume, sau numai în lume, pur și simplu și îl abandonaseră aici, într-o casă pe care și-o imaginase a lui. Încercă să vadă mobilele dimprejur și ar fi reușit, fiindcă prin voalul de la geamurile înalte se țesea o zare de lumină tulbure dinspre felinarele parcului, dar era inutil, cunoștea locurile, îi lipsise doar privirea limpede a lui Mad. Afurisitul de Sorensen ! A stat vreodată așa, în toiul nopții, singur, simțînd deodată cum toate se lichefiază și curg pe lîngă el, tot ce însemna pînă atunci siguranță și liniște ? Iar în patul larg a avut... Se înfioră. O insulta, o batjocorea pe Mad doar închipuindu-și pe cineva acolo, chipul unei femei oarecare așezat între perne.

Se îndreptă spre ușă. Covorul i se așternea primitor sub tălpile goale ; obiectele n-au memorie, îi slujesc pe toți, la întîmplare, de asta și pot supraviețui stăpînilor, credincioase nu acestora, ci numai lor însele. Deschise, mereu precaut să nu tulbure somnul iubitei, se strecură în holul cu pereți de sticlă, ramurile brazilor se legănau scuturate de vînt.

Sorensen...

Astăzi parcă fusese ziua lui, toți îi pomeniseră numele, prea mult ! Va să zică, avea răgazul și priceperea să adune lucruri frumoase, să se înconjoare cu ele. Lucrurile care l-au trădat. Sau, dimpotrivă, pe Phil îl trădează, pe intrus, care nu le-a pus în valoare personalitatea, nu s-a unit cu ele, nu și-a însemnat viața cu viața lor. Auzul lui Sorensen păstrat în muzică ; gesturile — în dispunerea mobilelor ; privirea — în podoabele fiecărei camere ; drumurile — pe covoare, trepte și praguri.

Un tip mărunț de statură, cu părul buclat, castaniu deschis, aproape blond, cu ochii căprui ori albaștri. Numai semne particulare.

Și, la un moment dat, a dispărut. Nu bănuia existența lui Phil, habar n-avea cine o să-i urmeze, la institut și acasă, dar a lăsat bolovani de care acesta se împiedică. Cine se joacă aici, și cu cine? Și Gregor, și Linden, și Mad i-au pus alături și i-au măsurat; etalonul era Sorensen, iar rezultatul i-a fost doar o dată favorabil lui Phil și doar fiindcă ziaristul descoperise niște obscure asemănări între ei. Nici un motiv de încântare.

De fapt, cât de bun specialist fusese acest bizar personaj? Suficient de bun, în orice caz, ca să ocupe cel mai însemnat post din ierarhia de protocol unu — conducerea diviziei a patra. Dar nimeni în afară de Gram Linden nu-i vorbise lui Phil de meritele profesionale ale predecesorului, iar din ce a lăsat acesta în momentul dispariției, se pare mai degrabă că a fost o mediocritate, că bijbăia în căutarea unor soluții tehnice de descompunere și recompunere a lanțurilor genetice ale unor viruși și atît. De aici pînă la marea descoperire pomenită de ziarist e un drum pe care Sorensen n-a prea avut resurse să-l străbată.

Ceva nu se potrivește aici. Fie și numai faptul că toate astea s-au întîmplat înainte de venirea lui Phil la institut, dar răbufnesc abia acum, după aproape o jumătate de an. Tocmai cînd el se pregătește să-și înceapă cercetările, ca și cum s-ar lovi de interesul potrivit al cuiva. Din nou și mereu interesul potrivit al cuiva.

Cobori scara, ținîndu-se strîns de balustradă. Pașii lui Sorensen în țesătura covorului... Oare va începe să-l urască? Doar n-a moștenit nimic de la el. Oamenii din sector au fost înlocuiți în întregime, cu excepția lui Gregor. Poate să ceară schimbarea vilei. Pe asistent îl va concedia la prima ocazie, a și hotărît.

Dacă așa își păstrează locul dobîndit fără compromisuri...

Numai că lucrurile parcă începeau să capete aspectul pregătirii unei farse. Își aminti neliniștea lui Mark, bănuiala din privirile lui cînd Talbot vorbea de prețul în vieți omenești al plicului negru. Și el, Gregor, a avut

probabil, aceeași stare — simțea, confuz, un pericol, ghicise că i se va pune la cale o farsă, și-a dat seama... Și cît de bine s-a stăpînit pînă la apariția pe șosea a vagabondului ! Iar atunci...

Curios, va să zică spaima l-a învins abia atunci, nicidecum la insinuările lui Phil ; acel „ați pierdut, domnule Warner !“ însemna tocmai că el a înțeles jocul șefului și că nu se lasă înșelat. Iar dacă te gîndești bine, e cu neputință să-ți închipui că înfățișarea amărîtului de vagabond lăsa să se întrevadă o primejdie care să justifice panica lui Mark. Afară de cazul că se cunoșteau amîndoi, că bătrînul însuși, prezența lui constituia o amenințare cumplită. „Ați văzut cine era ?“ Întrebarea căpăta acum altă semnificație.

La dracu ! Ce-l privesc pe el toate astea ? Întîmplări și încurcături ale altora, n-o să se apuce să-și bată capul cu ele, are ceva mult mai bun de făcut. Important e că n-a ajuns la *Thunderbird* prea tîrziu, că locul acesta e al lui, poate trăi mai departe curat, ca și înainte ; trenul pe care, în tinerețe, crezuse că l-a pierdut a făcut un ocol și l-a ajuns din urmă.

Aprinse lampa cu abajur înalt, frumos colorat, de pe birou. Biblioteca ieși la iveală din întuneric, păru că îi vine în întîmpinare, o colecție de enigme. Se uită la cărțile în legături scumpe, cu arabescuri aurii. Niste rarități, greu de procurat chiar în orașul ăsta plin cu mărfuri pentru capriciile tuturor.

— Cam devreme ai început să mă părăsești !

Înfășurată într-un halat de-al lui, pînă și acum cu distincție și eleganță, ca și cînd haina i-ar fi fost croită pe măsură — veșmînt de eroină a unui film de dragoste — Măd se opri în prag.

— Te-am trezit !

Îi căută ochii, dornic de prezența ei, și Măd îi ghici probabil credința și așteptarea și îi întoarse privirea, surizînd.

— Nu știu dacă dormeam. Unde fugi ?

— N-am unde.

Se apropie cu pași înceți și i se așeză pe genunchi.

— Ești trist.

— Am fost. Știi la ce mă gîndeam ? Ai un nume nepotrivit. Madeleine. Ce înseamnă Madeleine ? Un număr din cartea de telefon.

— E numele meu și să nu rîzi de el !

— Tu ești un spiriduș. Dar nici asta. Apari, faci o pasă cu mîinile, rîzi — și necazurile se duc.

— Adică un bufon, nu ? Te răzbuni, fiindcă ți-am luat halatul ?

— Un om deștept, în haină de împrumut. Thyl Ulenspiegel. Așa o să te chem. Thyl.

— Ce necazuri ai ?

— O poveste încurcată.

— Ador poveștile încurcate.

Zîmbetul îi era un îndemn.

— Mi-e teamă să nu fi ajuns prea tîrziu. La *Thunderbird* și la tine.

— Te-ai și săturat de noi ? Lăsați impresia unui tip care a dat lovitura.

— Și încă una mare. Doar că a trebuit să aștept prea mult. Și în toată vremea asta am fost singur. După terminarea studenției... Vezi, că mai e și lungă istoria !

— Văd. Te ascult.

— Totdeauna am vrut un loc numai al meu. Unde să mă simt în siguranță. Să fiu atît de folositor, încît nimeni să nu mă schimbe. Nu numai o slujbă. Un loc în viață. Te sperie cuvintele ?

— Spune pînă la capăt.

— Nu știu să vorbesc despre mine. Poate fiindcă n-am avut... nu i-a păsat nimănui. Fără locul ăsta, nu există valoare. Doar un potențial, care în sine nu înseamnă nimic. Toți începem să dăm cu adevărat ceva numai după ce am ajuns acolo. Și eu n-am vrut să ajung oricum.

— Adică ?

— Sînt dintr-o specie pe cale de dispariție — nu suport compromisul. Pe lingă că-i o treabă urită, orice compromis se răzbună ; mai devreme sau mai tîrziu, ți se cere să-l plătești, de obicei prea scump. Și nu merită.

— Interesant ! Un om cu principii ! Ia să mă uit mai bine, să văd și eu cum arăți !

— Să mă întorc și în profil ?

— Ai supraviețuit măcar un an cu principiile tale ?

— Aproape cincisprezece. De când am terminat studenția și am intrat în viață, cum se scrie prin cărți. Nu mă întreba ce-a fost când nu găseam de lucru, când trăiam din expediente și mă străduiam, cu o sîrguință umilitoare, să deprind meserii pentru care n-aveam nici pregătire, nici aptitudini.

— Și asta numai ca să nu faci concesii ?

— Nu numai. Nu mă pricep și nu pot să mă bat pentru mine. Doar de vreo două ori am reușit să mă apropiu de genetică. Din păcate prea puțină vreme ; știi, meseria noastră, dacă nu e practică cîștigă și cu scopuri limpezi... A trebuit totuși să nu pierd legătura cu ultimele realizări din domeniu și să încerc să-mi duc mai departe cercetările începute în studenție. Pe un altul, piedicile l-ar fi înrăit sau l-ar fi doborât. Reacția mea a fost înstrăinarea, un mijloc de apărare la îndemîna rataților. Retragerea într-o lume himerică, unde singur gîndul la o mare descoperire îmi dădea forță să supraviețuiesc. La început, mă bucuram că nu mai sufăr. Pe urmă am realizat că mă prinsesem în izolare ca într-o capcană și era prea tîrziu să caut ieșirea.

Mad se ridică de pe genunchii lui. Își strînse halatul la mijloc, înnodă cordonul. Era desculță, ca și Phil. Ocoli biroul, ieșind din conul de lumină al lămpii.

— Și probabil nimeni nu te-a ajutat. Un prieten, o iubită...

— Foștii colegi făcuseră din mine subiect de anecdote. Cei mai ajunși mă invitau la petreceri, devenisem un număr de atracție în program. De atunci nu-mi mai fac iluzii cînd vine vorba despre „lumea bună”. Îmi închipui că nici aici, în oraș, nu prea mor mulți de dragul meu, mai ales că față de ei sînt un intrus. Nu-mi pasă ! Mă folosesc fără complexe de vila și mașina lor, mă învîrtesc printre ei cu toată liniștea și lucrez să-mi pun în aplicare ideile. Pe urmă, după ce duc totul la bun sfîrșit, vom discuta de pe alte poziții. Numai că atunci o să fie cam greu să mă mai

conteste cineva și să-mi ceară socoteală pentru ce-am făcut.

Mad se juca răsucind capetele cordonului ca mai înainte nasturii de la haine.

— Asta înseamnă că nu ai obligații față de nimeni. Mai bine.

— Ba nu. Lui Hendricks îi sînt obligat din cale-afară. El îmi e prieten și mi-a dovedit-o ca nimeni altul. Și mai am un amic — contele Crane, ciberneticianul. În privința iubitelor te dezamăgesc — nu prea mi-a suris șansa.

— Ce înseamnă „prea” ?

— Mai uită-te o dată la mine, adineauri se vede că n-ai avut perspectivă. Semăn cumva a cuceritor ?

Ea smuci tare de cordon, parcă înciudată.

— Pe mine cum m-ai găsit ?

Phil izbucni în rîs și îi întinse brațele.

— Vino încoace ! Tu ești surpriza mea. Cînd Brett mi-a propus angajarea la *Thunderbird* m-am speriat puțin, din cauza faimei institutului — se zice că e cel mai mare și mai serios de pe continent — dar n-am fost surprins, socoteam că mi se recunoaște un drept. Numai apariția ta n-am prevăzut-o. Ar fi fost un noroc, și pe mine m-a ocolit norocul.

— Nu teoretizezi cam mult ?

— Îți explic. Mi-e frică să nu fie tîrziu, adică să nu mai pot da cît și cum ar trebui.

— Erai bun de negustor, îți plac socotelile. Cît ai luat, cît trebuie să dai înapoi. Bravo ! Și pentru mine ce plătești ?

— Ia uite, la asta nu m-am gîndit. Crezi că zilele mele ajung ? Toate zilele ?

Mad se retrase puțin, parcă evitînd să-l atingă.

— Taci ! Fără planuri de nici un fel, te rog !

— Ei, cu ce te-am supărat iar ?

— Nu știu cum o să fie mîine. Să ne bucurăm de ce-avem acum.

În lumina săracă de afară se vedeau umbrele tremurînde ale primilor fulgi de zăpadă.

Gregor scoase proba din suportul microscopului electronic.

— **Credeți că o să meargă ?**

Phil ridică din umeri.

— Nu. Trebuie să schimbăm totul. Începînd cu tehnologia.

— Mai facem testul de fiabilitate ?

— Sigur. Și deocamdată ne oprim.

— Cum doriți...

Așază virușii în container, peste mediul de cultură. Minuia cu precizie cleștii brațelor mecanice, fără mișcări de prisos. În costumul de protecție larg și ușor, care anula contururile, cu fața ascunsă în mască, își pierdea identitatea, dar tocmai acum devenea parcă mai sigur de el și mai plin de personalitate. Un subordonat desăvîrșit, se înțelegea cu Phil prin gesturi, prin jumătăți de vorbe care traduceau începutul unor intenții, lua inițiative în întîmpinarea gândurilor acestuia, iar la ieșirea din laborator redevenea un nimeni, în ciuda pedanteriei și a umilinței care, oricum, atrăgeau atenția asupra lui.

— **De cînd lucrezi aici, Gregor ?**

Asistentul închise capacul etanș al containerului climatizat și strînse clemenele de siguranță.

— Am împlinit opt ani, domnule Warner !

— Și cu Sorensen ?

— El m-a adus.

De partea cealaltă a peretelui transparent, laboranții traseră prin tunelul cu radiații cutia căptușită cu straturi groase de plumb, apoi, după această primă aseptizare, o așezară pe conveierul care o duse spre seifuri.

Phil conectă difuzorul din încăperea vecină.

— Gata, băieți ! Pauză. Ne întîlnim la două.

Laboranții salutară și ieșiră, închizînd trapa în urma lor.

— Mergeți la masă ? întrebă Mark.

Își făcea de lucru la pupitrul de comandă al laserului.

— Dumneata nu vii ?

— Talbăt mi-a șoptit de dimineată că se pune la cale o festivitate. După afacerea *Chemical*. Surpriza „patronului“.

— Nu știam. Sper că ești invitat.

— Mă tem că da. Aș vrea totuși să rămân aici, să pregătesc... pentru experiență...

— Și eu mă tem că mergem amândoi.

Mark îi aruncă o privire peste umăr, dar din pricina căștii umbrite Phil nu-i văzu ochii.

— E cazul să figurez pe soclul statuii dumneavoastră ?

— Va să zică, ai citit ziarele.

— De curiozitate. Salvatorul orașului, nu-i așa ? Sinteți cel mai important personaj de prin partea locului. Cel puțin deocamdată. Iar eu nu vă mai pot fi de folos.

— Până una-alta, îmi ești subordonat. Hai să ieșim la aer. Nu pierde dreptul la pauză, doar figurează în contract.

Gregor ezită câteva clipe, apoi se apropie de trapă și începu să desfacă leviererele.

— De ce mă umiliți ? Ziceați că n-aveți ce împărți cu mine.

— Dumneata te încapățânezi să ne certăm și nu-mi place asta. Ce urmărești ?

— Să plec de-aici. În primăvară mi-am dat demisia, dar nu mi-au primit-o.

— Am înțeles că n-ai unde te duce și că trebuie să te suport.

— M-am răzgândit.

Phil deschise trapa și îl invită cu un gest să iasă primul. Pătrunseră într-un tunel prin care circula aer sub presiune, pompat de compresoare în direcția lor de mers. Camere de televiziune le urmăreau drumul, gata să comande, în cazul unui accident, declanșarea automatelor de intervenție.

— Bine, Gregor ! Sincer vorbind, nici eu nu mă omor după dumneata. Vrei să-ți cer concedierea sau mutarea în altă divizie ?

— De dat afară e greu. Aș vrea, dar n-aveți atîta putere.

Phil se enervă brusc și mușchii abdomenului i se crispară, ca după primirea unei lovituri neașteptate.

— Cu alte cuvinte, răspunse încet, ții să te desparți de mine, nu și de institut. Mă consideri nedemn de dumneata.
— Nu tocmai.
— Socotești că nu mă ridic la înălțimea lui Sorensen.
— V-am mai spus, nu l-ai cunoscut pe Sorensen.
— Știu, nu mă pot compara cu el. A fost un mare genetician și eu nu sînt. A făcut o descoperire epocală și eu nu. De aceea erați nedespărțiți amîndoi, vi se spunea „siamezii“. Pe mine sau mă ocolești, sau mă provoci la ceartă.

Asistentul vru să se oprească, dar mersese prea repede și din pricina inerției mai făcu un pas, stîngaci, ca și cum s-ar fi împiedicat. Phil luă reacția lui drept confirmare și se enervă și mai mult.

— Domnule Warner...

— Să spunem lucrurilor pe nume pînă la capăt, domnule Mark Gregor ! Mai întii, despre șeful dumitale. N-a descoperit nimic. Altfel s-ar fi vorbit peste tot de asta, aș fi aflat-o și eu, chiar pe cale oficială. Dacă dispariția lui, hai s-o numim așa, ar fi întrerupt lucrările la importanta descoperire cu pricina, noi sau alții le-am fi continuat. Numai că noi am muncit pînă acuma să descompunem niște viruși nenorociți, conform protocoalelor procedurale lăsate de marele dispărut, și mutanții ne mor în timpul testelor de fiabilitate. E un adevăr, nu ? Bine. Despre dumneata : ești un bun executant, ai îndemînarea practicianului. Numai că ești prea laș pentru un genetician, prea lipsit de personalitate, gata să dai înapoi la primul obstacol. Și te mai și droghezi. Poate, cu șeful dumitale, ai fost un cuplu ideal de cercetători, dar mă îndoiesc să fi făcut genetică. Meseria asta, mai mult decît oricare altele, cere un crez pe măsura ei și o conștiință. Dragoste de adevăr. Și mai ales nu suportă compromisul, cu nici un preț. Bănuiesc că vorbele îți sună ciudat și străin, nu le înțelegi. În lumea unde trăiești, n-au valoare. Uite de ce nu-mi pare rău că pleci. Din oameni ca dumneata, cu aptitudini și fără opțiuni, genetica scoate uci-gași de profesie. Nu vreau să te am pe suflet mai tîrziu, cînd o să încep experiențele *mele*. Limpede ? Fiindcă, e cazul să afli, eu n-am venit aici întîmplător, n-am fost angajat să verific rețetele ineficiente ale lui Sorensen. Am

riște idei și un plan pentru care mai trebuie oameni în primul rînd curați și îndrăzneți. Adică exact cum nu ești dumneata.

Îi întoarse spatele și-și continuă drumul spre camera de dezinfectare primară. Gregor rămase nemișcat și abia după ce Phil intrase în încăpere și îl chemase pe operator veni și el, încet, fără să-și privească șeful, de parcă ar fi fost un străin nimerit pe acolo cine știe cum și care vrea să dispară neobservat. Phil nu-i dădu atenție.

La dispensar, Phil avu surpriza să-l găsească pe Brett Hendricks.

— Doc ! strigă de cum îl zări, și deschise brațele să-I salute. Ce cauți la divizia a patra, te pomenești că ai fost retrogradat ? !

— Azi te consult eu, zise Brett. Dar numai fiindcă ne cunoaștem.

— Bravo ! Șeful doctorilor de la *Thunderbird* își dă osteneala să-mi pună termometrul, am trăit să apuc ziua asta !

Își strînseră mîinile și se priviră deschis, cu fețele luminate de prietenie. Hendricks rămase o clipă nemișcat, cîntărindu-l din ochi pe Phil, ca și cînd s-ar fi pregătit să-i dea în seamă ceva important și încerca să afle dacă poate avea încredere.

Mai mare cu zece ani decît geneticianul, îi fusese acestuia șef de lucrări, pe vremuri, la universitate. În ciuda timpului scurs, își păstra înfățișarea de atunci, a unui bărbat în pragul maturității, dar încă netrecut de tinerețe — siguranța vîrstei în care abia intrase și farmecul nonșalant al celei din care începea să iasă.

— De azi înainte controlez toate cabinetele de la divizii. Așa că stai jos ! porunci și îl împinse pe tînăr într-un fotoliu. Am noutăți pentru tine.

— Să nu-mi spui ce surpriză pune la cale „patronul“, că despre asta n-am voie să știu.

— Bine se mai păstrează secretele pe-aici ! exclamă doctorul. Și cine va veni ai aflat ?

— Bănuiesc că tu. De vreme ce ești...

— Nu-i vorba de mine ! Consiliul de administrație, băiete ! Cere-le tot ce vrei, îi ai în mână ! Și repede, *pînă* nu se răcește lovitura cu *Chemical* !

— Știi prea bine ce vreau : statut de cercetare independentă.

— Asta e ! N-au cum să ți-l refuze. Deocamdată dă-le cîteva generalități, fără amănunte, să nu-i sperii. Numai atît cît să le prinzi o promisiune. Am aranjat și eu cu vreo cîțiva să facă atmosferă.

— Doc !

— Taci și ascultă ! Vor fi și niște granguri de la municipalitate, să-ți mulțumească în numele concetățenilor. Nu te arăta prea cordial. Ești omul de știință cu gîndul numai la lucrările lui — asta face impresie la vulpoi din consiliu. Vezi că Boyne încă nu e de partea ta, am vorbit iarăși cu el, de dimineață. Dacă ai materialele pregătite, solicită-i convocarea consiliului. Important e să intri în ei, și de față cu toată lumea, să te simți puternic. Le place asta, le dă senzația că miliardele lor sînt pe mîini bune.

— Am șanse ?

— Sper. Și știu sigur că ocazie mai potrivită n-ai să întîlnești tot restul vieții. Acum scoate halatul, să începem analizele ! Apropo, ai grijă de asistentul tău... Gregor, așa îl cheamă ? A fost și el invitat. Să nu se piardă cu firea, vin ziaristi, și ăștia abia așteaptă o vorbă la întîmplare... înțelegi ?

— Din partea mea, să zică orice ! Vrea să plece din divizie și sînt decis să-l ajut.

— Aoleu ! Dar ce-a făcut, bietul de el ? Nu-ți mai suportă autocrația ?

— Nu mă poate iubi și nici eu nu-l pot obliga. Tinjește după...

— Cam palid, amice ! Și uite hemograma de săptămîina trecută — pericol de anemie. Ce ai de gînd, îți lași oasele pentru viitorul muzeu de la *Thunderbird* ?

— Am tras cam tare în ultima...

— Vezi, că eu nu vă controlez ca să stăm la palavre. Îți dau un concediu de nu te vezi și te pun să ți-l și plătești singur ! Ești cel dintîi răspunzător de sănătatea oamenilor !... Ce-i cu Gregor ? Parcă spuneai ceva,

— Tinjește după șeful de altădată. Asta e. Ne-am certat.

— Aha ! Ia să-ți văd și tensiunea...

— Crezi că nu fac bine ? Spune că și-a dat o dată demisia, dar nu i-au primit-o. Știi ceva ?

— De unde să știu ? Și, oricum, nu te privește. Dacă ții, scoate-l din institut, ai dreptul. Poate chiar ar fi nimerit, cel puțin să arăți, cui încearcă să te conteste, că nu-ți place să te joci.

— Mă și contestă cineva ?

— Se găsesc destui ! De la foștii tăi egali, ceilalți șefi de divizie, pînă la specialiștii lui *Chemical*. Și chiar „patronul“... Da. Examenul bacteriologic, va să zică... Dar tu nu mai ești egalul lor, tu ai puterea, încă de pe acum. Și cînd o să-ți pornești cercetările... iar primele rezultate...

— Doc, cine se ascunde în spatele lui *Chemical* ? Un tip periculos de puternic ?

Brett se opri contrariat.

— Nu ți s-a spus ? „Patronul“ sau Bronson, avocatul, nu te-au prevenit ? Eram sigur că știi.

— E unul chiar așa de sus-pus ? Încep să mă tem !

— Păi gîndește-te că uzina face parte dintr-un grup mai mare, al unei firme care și ea e o parte a unui concern, care, la rîndul lui, e integrat unei companii multinaționale de...

— Nu-mi dai cîteva nume ?

— N-au importanță, astea sînt numai trepte.

— Și cine naiba stă în capul scării ?

— Se zice că Mitchell în persoană.

Phil fluieră încet.

— Bătrînul Mitchell ? Multimiliardarul ?

— Magnatul, trustmanul, regele neîncoronat. E o prostie că nu ți-au spus. S-or fi gîndit să nu te sperie.

— Crezi că falsificam analizele ?

— Dacă aș fi crezut asta, nu manevram să ți se încredințeze afacerea. Ascultă ! Și institutul și orașul au avut nevoie de o schimbare. Se moleșeau, peste tot a intrat mediocritatea, se poartă invidia și meschinăria, sîntem aruncați printre neputincioși cu tot felul de aranjamente și alianțe. Pe asta s-au și bazat cei de la *Chemical* ; de altfel e o dispută veche între chimiști și oraș, au fost

opozitii mari la instalarea uzinei, în ciuda presiunilor lui Mitchell. Ne trebuia alt spirit aici, un nou fel de viață, fără compromisuri. Tu ne aduci toate astea, ne-ai scuturat și ai început să ne dezmoștești. Nu te-am căutat în vară doar ca să-ți ofer o slujbă, deși era și ea importantă. Am vrut mai mult. Te cunoșteam din facultate, pe urmă am auzit cum îți apărai principiile și cu ce preț, în sfârșit mi-au ajuns la ureche ecouri despre formidabilele tale lucrări pe jumătate clandestine. Mi-am dat seama că ești omul în stare să arunce peste cap mediocritatea agresivă. *Chemical* ți-a oferit ocazia să te impui dintr-o lovitură, să faci economie de timp, de nervi și de tact. Reacția lui Mitchell va fi una singură : să te atragă de partea lui ; bineînțeles, când se mai potolesc lucrurile. Dacă te va interesa propunerea, poți primi, dar să-i dictezi condițiile. Așa că n-avea teamă și folosește-ți puterea cât mai bine.

— Am să-ți pot răsplăti vreodată...

— Taci, că vorbești prostii ! Luptă-te să ajungi la cercetarea independentă, dacă vrei să faci ceva, și dă-l afară pe Gregor. Sau nu... mai bine nu-l da afară, dacă n-ai motive. Vreau să spun, sub raport administrativ.

— Muncește corect.

— Tocmai. Deocamdată cere să fie transferat. Așa scapi de el și nici n-o să se spună că devii arrogant și subiectiv. Pe lângă că și cei de la personal s-ar simți lezați ; le dai de înțeles că nu se pricep la oameni.

Gregor îl urmărea dintr-un colț pe Phil care, alături de „patronul“ Oliver Boyne, șeful institutului, discuta cu membrii influenți ai consiliului de administrație. Partea de ceremonial a festivității se terminase și acum gazde și invitați se strânseseră în jurul mesei, vorbind de-a valma, rizînd și felicitîndu-se, ca și cum ar fi contribuit în egală măsură la marea victorie asupra lui *Chemical*. Asistentul nu părea deloc convins de proporțiile victoriei și nici de atmosfera sărbătorească din salonul de recepții al lui *Thunderbird* ; n-avea ochi decît pentru Phil și de cîteva ori încercase, timid, să se apropie de el, dar mereu altcineva i-o luase înainte și nici șeful diviziei nu se ostenise să-i observe manevrele și să le dea curs. Totuși, la începutul festivității, îl obligase pe Mark să-i țină companie și

împreună, cuminte ca doi copii de cor, primiseră felicitările trinișilor din partea orașului și ale consiliului de administrație; suportaseră o strălucitoare alocuțiune a maestrului Bronson, care, înainte de a anunța că Phil devenise membru de onoare al clubului, vorbise cu înflorituri despre triumful adevărului — triumf sortit numai celor care, sub toate aspectele, duc o viață exemplară — fuseseră apoi fotografiați pentru ziarele de seară și săptămânalele ilustrate și se „confruntaseră” cu întrebările reporterilor — lungi înșiruri de clogii presupunând în final obligația confirmării. Gregor răspundea ca de pe altă lume, cu voce monotona, se mișca inexpressiv și obositor, repetând mereu aceleași gesturi, în vreme ce Phil era numai strălucire și siguranță de sine. Apoi se despărțiseră, adică șeful diviziei îl abandonase brusc pe asistent, deși acesta mai mersese câteva minute după el, ca să-i atragă atenția, dar în învălmășeală se pierduse printre invitați și renunțase.

Sedea acum cu un pahar gol în mână, când o zdravănă bătaie pe umăr îl făcu să tresară.

— Sper că nu sînt în întârziere! răsună veșnica glumă a lui Fred Talbot. Felicitări, Mark!

— Felicitările s-au consumat de o jumătate de oră, Freddie! se strădui Mark să pară amabil.

— Bună! rîse Albastrul. Ți-au crescut acțiunile, se vede după starea de spirit... a spiritelor.

Ferchezuit special pentru reuniune, deși era greu de înțeles recordul unei elegante suplimentare în raport cu nivelul, aparent de nedepășit, al eleganței zilnice, Talbot răspindea din fiecare cută a uniformei cîte o altă aromă de produs cosmetic cu efect garantat.

— Și eu te felicit pentru paza de vinerea trecută. Impecabil organizată. Într-un fel, tu ai fost atunci omul cel mai important; fără grija ta mi se pare că n-am fi ajuns la recepția de azi.

Albastrul trecu peste ironie cu o detașare ce lăsa mai degrabă impresia candorii.

— Se întîmplă, hombre, dacă știi dinainte toate mișcările posibile pe eșichier.

— Și tu le știi mereu?

— Mă străduiesc.

Privirea lui Mark se aprinse :

— Ba nu. Te contrazici. Și-ți fac dovada. Îmi acorzi un minut, da ?

— Cum să nu ? replică Albastrul, mai puțin sigur de el.

— Bine, ascultă ! Ce ai vrut să aperi de eventualul atac al chimistilor ? Rezultatul analizei ? Înutil, plicul negru se putea multiplica în nenumărate exemplare. L-ai apărut pe Warner ? Degeaba, el își încheiase misiunea. Las deoparte evidența că, dacă atacul ar fi avut loc, era merit nu să împiedice ajungerea plicului la Bronson, ci să-i intimideze pe toți cei implicați în afacere ; așa că nu paza ta l-a oprit — dimpotrivă, cu cât ar fi fost mai multe victime era mai bine. Rezultă deci că omul cel mai important în seara de vineri am fost eu și că mie ai vrut să-mi dai iluzia că sînt apărut.

— Uite logicianul ! rise Talbot, inveselit. Păi tu, de important ce ești, nici nu trebuia să fii luat în mașina domnului Warner !

— Ceea ce era de demonstrat ! răspunse triumfător Mark. Ori n-ai știut toate mișcările de pe eșichier, ori acorzi însemnătate amănuntelor, adică mie, neglijînd esențialul. Alege ce vrei, că tot rău ieși !

— Ia stai, că nu despre asta-i vorba ! protestă Albastrul, descumpănit. Și nu mai încerca să faci pe glumețul !

— Se ceartă cineva pe-aici ? Phil, apărut pe neașteptate lângă ei, auzise ultimele replici. Sper că nu i se reproșează ceva domnului Gregor !

— Făceam glume ! explică, foarte serios, polițistul.

— Și încă foarte spirituale ! confirmă ironic asistentul. Știi, Freddie, că în seara aceea ne-a apărut în drum un vagabond, gata-gata să oprească ditamai coloana oficială ? Sau băieții au uitat să menționeze asta în raport ?

— Ce treabă am eu cu vagabonzii ?

— Păi cu ăsta chiar aveai treabă, nu e omul pe care să-l lași la discreția automobilistilor. Mai ales cînd trece pe șosea domnul Philip Warner. Ce zici ?

— Zic că vorbești aiurea și că la mine nu țin aerele de tip deștept. N-au ținut niciodată, îți amintești ?

Zîmbetul lui Phil se șterse într-o expresie de așteptare atentă, pe care și Talbot și Gregor o remarcară îndată și amîndoi tăcură un moment, stingheriți.

— Apropo, reluă Mark, cu insolență, ai auzit, Freddie, ce schimbări au loc, începînd de azi, în divizia noastră ? Sînt două. Una de program...

— Cred că nu e cazul să continui ! îl opri rece Warner. Fiindcă asta, cel puțin, e secretă.

— Secretă ? se minună Fred. Păi un secret pe care eu nu-l cunosc înseamnă că nu există.

— Încă nu s-a luat decizia, abia am vorbit cu „patronul“. Dumitale îți pot spune, deocamdată, doar că divizia va obține foarte curînd statut de cercetare independentă. Iar dumitale, Gregor, că asta înseamnă program propriu, autonomie deplină în alegerea căilor și mijloacelor — de la aparatură la materialul genetic — și subordonare directă față de consiliul de administrație. Dealtfel, consiliul așteaptă, într-o săptămînă, expunerea de motive, programul imediat și cel de perspectivă. Sper că acum înțelegi cine și ce a pierdut — ții minte, avusesem noi o discuție...

— Dar cealaltă schimbare, aceea în componența diviziei, e de domeniul public, insistă Gregor, și întrucît mă privește pe mine, vă autorizez să i-o comunicați amicului Freddie.

— Ai dreptate, răspunse Phil, cu satisfacția de a fi descoperit un lucru plăcut. De astăzi, domnul Mark Gregor iese, la cerere, din cadrul diviziei patru. Deocamdată i se oferă temporar un post de laborant-supraveghetor la divizia doi. Transferul a fost sugerat de mine și hotărît de domnul Oliver Boyne.

— Bravo ! explodă Albastrul, cu indignare. În ce încurcături te-ai mai vîrît, hombre ? Nu ți-a ajuns murdăria pusă la cale, în primăvară cu amicul Sorensen ? Ați avut necazuri, domnule Warner ?

— Nu. Apreciez decizia dumnealui de a ne despărți înainte să apară necazurile.

— Îmi fac reproșuri, trebuia să vă fi prevenit în privința lui, numai că șefii... știți cum se-ntîmplă... Dacă l-au iertat după afacerea aceea... Ca să vedeți pe cine luați dumneavoastră în mașină ! Așa e, oamenii sînt de treabă, dar unul ca el nu e în stare să...

Lamentația îi stîrni lui Phil mai întîi o plăcere secretă — în fine, se găsisese cineva să-l acuze iarăși pe Sorensen — dar, aproape în același timp și o reacție de împotrivire la brutalitatea polițistului. Și îl fulgeră gîndul că poate se simte frustrat de privilegiul de a-l umili numai el pe fostul asistent.

— Se întîmplă ! ricană Gregor, cu un soi de veselie forțată. Nu apreciez. Nici măcar serbarea de azi, nu-i așa, Freddie ?, care, puțin, mă onorează și pe mine.

— Ai tupeu, hombre ! mirîi Albastrul.

— Folosește-ți relațiile ca să mă dai afară de-a binelea. Uite, domnul Warner n-a reușit.

— Nu-ți doresc să fii dat afară de mine. Dar putem ajunge și acolo, domnule glumeț ! Adu-ți aminte cum ai scăpat... atunci.

— Inexact. Atunci m-ai prins, Freddie ! De asta te și provoc. Pînă la urmă, trebuie să se sfîrșească într-un fel. Aș prefera felul în care ți-a scăpat Sorensen, și e bine să nu lungim așteptarea.

Reacția de opoziție a lui Phil se intensifică — nu-i plăcea nici vulgaritatea agresivă a asistentului. Din nou se cufundase în lumea mărunță, înecată în răutăți de duzină, a lui Talbot, și a lui Mark, și (descoperea fără uimire) a lui Sorensen. Dar distanțarea nu-l izolă, nici nu-l liniștește pe deplin ; senzația nelămurită a pregătirii unei farse îl amenința iarăși de departe, dar nici asta, ci mai curînd sentimentul firav și vag neliniștitor al unor curenți potrivnici în semnificația întîmplărilor — parcă toată festivitatea care umpluse încăperea de risete și de larmă își derula mișcările conform unui scenariu secret.

— Mă iertați o clipă ! i se adresează Albastrul și se grăbește să iasă.

— Se duce după instrucțiuni, zise proaspătul laborant. Aveți grijă, domnule Warner, să nu intrați vreodată în mîna lui, e dezgustător de priceput la interogatorii. Dar eu vă căutasem cu o rugăminte și nu vă supărați dacă profit de împrejurare...

— Nu te mai recunosc ! Phil își descoperi, uimit, nevoia de a se ascunde după cuvinte neutre, ca și cum ar fi pus el însuși ceva la calc. Te-a dat peste cap aventura

cu *Chemical* sau așa ți-e firea ? Nu poți fi prieten chiar cu nimeni ? Mi se păruse că aveai relații bune cu Talbot.

— Oarecum. Doar că nu din vina mea, și nici din a lui. Poveste veche.

— Ești agresiv.

— Îmi permit, domnule Warner, după multă vreme. Sint liber. Pentru mine, războiul s-a sfârșit, mulțumită intervenției dumneavoastră. Laborantul-supraveghetor, poate nu știți, e șeful celor care fac curățenie prin pavilioane. Nici că se putea ceva mai bun.

— Mai ales că ți se ia apartamentul și vreo jumătate din salariu.

— Și nu merit ? Nu sint narcoman, și laș, și predispus la compromisuri ? O singură rugămintă vreau să vă adresez, înaintea despărțirii, și promit — deși îmi dau seama cât preț puneți pe cuvântul meu, promit — că tot ce vorbim, dacă vom vorbi, rămîne numai între noi.

Lui Phil îi deveni limpede că participase, cu sau fără voie, la un joc, determinînd o schimbare decisivă, dar tot nu reușea să înțeleagă despre ce e vorba și ignoranța, adăugată impresiei că Gregor l-a manevrat ca pe un copil, începea să-l scoată din sărute.

— Să aud !

— Care-i tema cercetării dumneavoastră ? Vă întreb ca să aflu exact ce-am pierdut. Desigur, dacă nu vîolez secretul...

— Fii liniștit, tema nu e secretă.

— Despre mijloace și rezultate nu vă întreb, nu mai am dreptul.

— Și bine faci. Urmăresc, ca mai toată lumea, imunizarea la agenții patogeni.

— Interesant ! Nu mi-ați spus pînă acum.

— Era nevoie ?

— Și la ce anume v-ați oprit ?

— Păi, există o teorie generală despre imunizarea prin propriile forțe ale organismului, adică fără antibiotice și vaccinuri. Ești atent ?

— Nu vă închipuiți cît de atent.

De fapt, ceva mai devreme, la ieșirea din laborator, se cam lăudase în fața lui Gregor. Nu venise la *Thunderbird* anume ca să-și valorifice ideile, ci mai degrabă la recoman-

~~darea~~ lui Brett Hendricks. Iar Boyne de la început se arătase sceptic față de programul lui de cercetare, încă de când, după primele zile de la sosire, Phil, cu ajutorul doctorului, obținuse o înțelegere particulară și-i vorbise pe larg despre planurile sale. Și mai târziu, la alte înțelgeri, „patronul” își păstrase rezervele, în ciuda faptului că despre Phil se spuneau din ce în ce mai multe lucruri bune, iar consiliul de administrație, care nu de mult îi ceruse părerea asupra orientării generale a programelor lui *Thunderbird*, îi apreciasse și îi luase în seamă opiniile.

— Până aici, nimic nou, trebuie că-ți zici în sinea dumitale, și te bucuri.

— Dacă e numai atât, n-ai fi obținut independența, și defectele mele nu deveneau destul de mari ca să-mi acceptați plecarea.

Până la urmă, îi forțase mâna „patronului”, șantajându-l cu victoria asupra chimiștilor, dar trecuse prin destule în viață ca să-și dea seama că, în cazul unui eșec, nici victoria asta, nici prestigiul, nici influența lui Hendricks nu-l vor salva de repercusiuni. Dealtfel, însăși opoziția lui Boyne era puțin ciudată.

— Și asta e drept ! Va să zică, există, în principal, două căi de evitare a acțiunii nocive a virusilor. Eliminarea agentului ca atare, nu ?, uciderea, descompunerea lui. Organismul reușește treaba asta, deși nu în toate cazurile. Și a doua cale — toleranța față de noxe. Obisnuirea „dimers” a organismului la schimbările aduse de prezența factorilor patogeni, continuarea proceselor metabolice în noile condiții, fără efecte dăunătoare pentru ansamblu. Și aici se deschid iarăși două drumuri. Pe de o parte, virusii sunt puși în imposibilitate de a acționa și rămân în interiorul „gazdei” în stare latentă. Am fost limpede ?

— Vă înțeleg pe deplin ! replică Mark, privindu-l în ochi.

— Pe de altă parte, în sfârșit, deși intrușii devin activi și elimină toxine, „gazda” învață să tolereze otrăvurile lor, să nu le ia în seamă, dacă vrei, și aici rezidă principiul de bază al homeopatiei. Ai înțeles și acum ?

— Cu eforturi. Mi-ați înșirat câteva locuri comune, la nivelul digest-urilor pentru copiii din primele clase de școală, ca să-mi „precizați”, dacă eu mai insist, că vă

axați cercetările pe una dintre cele două direcții principale sau două direcții secundare.

— Nu contrazic o argumentație solidă.

— Și cu asta m-ați pus la punct.

— Afirmația îți aparține.

— Atunci, încerc să ghicesc de unul singur ce aveți de gând.

— Ești invitatul meu.

— Vă interesează ultima variantă. Vreți să descifrați mecanismele care ar permite *continuarea fără prejudicii a proceselor metabolice în prezența germenilor patogeni activi*.

— Fie și-așa. O spui cu atita hotărâre, încît nu merită să te contrazic. De fapt, are vreo importanță ?

— Pentru mine, da !

— Bravo ! Ai început să mă regreți ?

— Un singur lucru nu ghicesc. De cînd lucrați la tema asta de cercetare ?

— Presupune că de niște ani. Și că am întrezărit o găselniță. Asta îți ușurează viața de aici înainte ?

— Domnule Warner, presupun că lucrați numai de cîteva luni. Și găselnița, dacă există vreuna, într-adevăr, nu vă aparține.

Phil făcu un pas înapoi, și de enervare pîntecele i se încordă iar, dureros, ca mai înainte în laborator.

— Ai întrecut orice măsură, Gregor ! murmură, înecîndu-se.

— Dați-mă afară, vă rog !

— Lasă-mă ! Du-te cu Dumnezeu ! Mă scoți din fire.

— Mă duc. Și dacă vă împotmoliți pe undeva, vreau să zic în timpul cercetării, să nu apelați la mine, că nu știu nimic. Sorensen, cînd a fugit, a luat cu el și benzile calculatorului, și notele, și registrele de evidență, și tot. Asta e !

Contrar regulamentului, Phil plecă mai devreme, lăsînd în seama lui Talbot și a primului laborant grija sigilării pavilioanelor. Se grăbea să ajungă în oraș, dar pe platoul de lingă clădirea administrației o găsi pe Mad stînd de vorbă cu un tînăr. Opri mașina în apropiere, să nu-i stînjenească și totcîndă să se facă văzut. Mad își

întrerupse discuția și se apropie repede, numai că graba nu părea să se datoreze plăcerii de a-l întâlni.

— Bună ! salută el, cu un zîmbet.

— Nu cumva mă urmărești ? ripostă ea.

— Cum adică ? Eram în trecere. Ai vreun program diseară ?

— Am. Cred că nu-i cazul să-ți raportez.

Phil o privi descumpănit și ea îi evită ochii.

— S-a întâmplat ceva ?

— Se întâmplă că sînt un om liber. Și țin să trăiesc cum vreau eu, nu după un program făcut de alții.

— Ești supărată ! ?

— Ce importanță are ?

Phil se rezemă de spătarul scaunului, parcă obosit dintr-o dată.

— Poate vreau să știu, Thyl !

La auzul numelui, ea își mușcă buzele.

— Poate aș fi vrut și eu să știu despre ce era vorba cînd mi-ai povestit că ai necazuri. Necazuri ?... Mă lași să aflu din ziare că ai ajuns nu știu ce persoană de vază. Nu era de nasul meu să mi-o spui, îți închipui că n-aș fi priceput sau ce ?

— Dar n-avea nici o...

— Nu începe să-ți ceri scuze, devii penibil !

— Chiar așa ? !...

— Sigur, nu mă ridic la înălțimea voastră, nu sînt bună decît, eventual, să ascult declarații, mă depășesc problemele sferelor înalte, nu trebuie să am acces la ele.

Vorbea cu o liniște nefirească, dominîndu-se de minune, și răceala asta era într-un fel mai aspră și mai jignitoare decît cuvintele.

— Încearcă să nu fii nedreaptă ! zise Phil.

— Gîndește-te care e locul meu între preocupările tale savante. După asta să faci aprecieri.

— Ascultă, mi se pare că nu ne alegem cu nimic certîndu-ne. Vreau să te văd, dacă se poate azi. Oricît de tîrziu.

— Azi nu se poate.

— Mîine, cînd ai cîteva minute.

— Nu știu. Deocamdată, nu-mi oferi mare lucru. Ți-e și teamă să nu te compromit.

— Glumești !

— Sint un om liber, îți repet !

— Eu nu ?

— Cu polițiștii care te supraveghează și cînd dormi ?

Cu secretele de aici, care nu te lasă să te plimbi unde ai vrea ? Am de gînd să plec vreo două săptămîni în nordul țării, cu niște prieteni, vii cu mine ?

— Zilele astea ?

— Da, zilele astea. Vezi că nu poți veni ? Că ești legat de mîini și de picioare și că nu ai ce să-mi oferi ? Dar să faci pe grozavul îți place, nu cumva să-ți rănesc orgoliul de om important !

Cu coada ochiului, Phil îl zări pe Gregor care ieșea din pavilion pe una dintre ușile rezervate personalului de rang inferior — probabil i se înmînase hîrtia de transfer. Înainte de a fi terminat să coboare scara, Mark își zări fostul șef și de surpriză se potolî pe ultimele trepte, gata să se rostogolească pînă jos. Puse mîna streășină la ochi, să privească mai bine, iar gestul lui i se păru stupid lui Phil — cerul era înnoat, soarele nu avea cum să-i stînjenească vederea.

— E bine că taci ! continuă Mad. Sper că te-ai convins.

— Nu mi-ai spus cînd să te mai caut.

— Dacă vrei să continuăm discuția, n-are rost. Dacă nu, știi cum să mă găsești. Se întoarse spre tînrul care, plictisit pesemne să mai aștepte, pormise către grupul de clădiri ale proiectanților. Stephen ! strigă. Stai, să vin și eu. Te-ai mai gîndit cînd plecăm ?

Phil demară în clipa următoare, păstrînd pe retină imaginea lui Mark Gregor încremenit cu mîna la frunte, deși chiar atunci obiectul atenției sale ciudate înceta să mai existe.

Brett Hendricks își construisese clinica într-o margine a orașului, în locul unde povîrnișurile munților coborau spre mare formînd un șir de terase ca treptele unei scări de uriași. Zona era singuratică și pustie, destul de departe de așezarea zgomotoasă, veșnic aglomerată și în plină agitație, dar și destul de aproape de ea ca să nu pară ruptă de lume. Pitorescul locului contribuia, și nu în ultimul rînd, la faima larg răspîndită a clinicii, mai cu seamă că

nici maladiile pacienților nu prea erau atât de grave ca să-i împiedice să se bucure de avantajele cadrului natural — dacă e posibil cu adevărat ca setea de viață a oricărui bolnav să nu se traducă prin nevoia contactului cu natura.

Phil intră, salutat de portar și trase mașina în parcare rezervată șefilor — unde avea în permanență un loc numai al lui — fără să-i pese cum se descurcă însoțitorul care îl păzise până aici.

— Domnul Hendricks ? îl întreabă pe omul de ordine.

— Pe terenul din spate, discută cu un grup de oaspeți. Vă dau pe cineva să vă conducă ?

— Mă descurc singur. Mulțumesc.

Cunoștea cu aproximație topografia clinicii. Își luă pașii pe umeri și porni pe aleea centrală ; după primii pași, arborii îi ascunseră pavilionul, rămase singur, cu gândurile, dar ele nu erau deloc potrivite cu farmecul și pacea împrejurimilor. Il găsi greu pe doctor, în cel mai îndepărtat colț al parcului, pe un fel de platformă joasă, deschisă spre mare și înconjurată de stânci pe trei laturi, unde se ajungea pe un drum îngust, accidentat, croit în pieptul terasei. Brett studia niște schițe pe care i le prezentau mai mulți inși desfășurînd necontenit mari suluri de calc și consulta cu privirea un personaj impozant, în jurul căruia se strînseseră, ca o suită, ceilalți participanți. Phil își dădu seama că deranjează și se opri, la marginea platformei, așteptînd momentul în care să-și semnaleze apariția fără a părea inoportun.

— E singurul loc potrivit ! auzi glasul doctorului. Suprafața ne permite să amplasăm laboratoare proprii, cu tot utilajul necesar. Legătura cu exteriorul o asigurăm printr-o cale de comunicație directă, prevăzută și ea în planuri.

— Mda ! făcu personajul plin de importanță. Mă se pare că merge. Și cînd putem deschide șantierul ?

— Chiar de săptămîna viitoare ! se grăbi unul dintre cei cu sularile de calc. A rămas doar să stabilim costurile.

— Fink ! Ai documentația ? întreabă poruncitor personajul.

— Da, să trăiți ! răspunse milităros Fink.

— Te ocupi, cu domnii arhitecți...

— Da, să trăiți !

În clipa cînd Fink își pocnea călcîiele, Brett se întoarse repede, parcă un al șaselea simț i-ar fi semnalat prezența geneticianului. Își fixă prietenul cu o privire înghețată, ca și cum nu l-ar fi recunoscut, iar oaspeții, realizînd că se întîmplă ceva neobișnuit, se întoarseră la rîndul lor, toți odată, ca la comandă.

— Philip Warner ! exclamă Hendricks. Ce faci aici ? Ai venit de mult ?

Privirea nu i se metamorfoză înainte să fi terminat de vorbit, părea că îl recunoaște cu greu pe Phil, că se teme să nu-l ia drept altul.

— N-am vrut să te deranjez, nu știam... abia adineauri...

Brett întîrzie cu ochii la el, încă surprins de întîlnire sau poate numai de înfățișarea lui schimbată.

— Faceți cunoștință ! zise în sfîrșit. Domnii sînt arhitecți și antreprenori de construcții. Mă extind cu un pavilion nou. Domnul Warner, un bun prieten.

Grupul ieși din nemișcare, se învălmăși cu mormăieli nedeslușite, personajul central își mai reduse importanța.

— Să te aștept.

— Am terminat. Pe săptămîna viitoare ! se adresă Hendricks celorlalți. Mă iertați că nu vă conduc ?

Oaspeții mormăiră iarăși, și tot ca la comandă porniră înapoi, înșirîndu-se pe potecă, iar mai-marele lor, stingher și, într-un fel, ofensat, se plasă în coada rîndului.

— Am căzut cam nepoftit și te-am...

— Ce-i cu tine ? Arăți rău. Necazuri ?

— Nu chiar. Îmi trebuie o informație. Dacă tu...?

— Bine. Vrei să vorbim aici ? E un secret ?

— Nu. Cel puțin, pentru mine.

— Hai atunci undeva, la adăpost. Mi-e frig. Și te-ascult.

Intrară, unul în urma celuilalt, în defileul strîmt, doctorul mergea grăbit, fără să-i pese că pietrele rostogolite de sub tălpile lui l-ar putea lovi pe Warner. După ce ajunseră la drumul asfaltat, se întoarse spre Phil, cu o privire întrebătoare.

— Am impresia că mi se ascunde ceva, încep geneticianul.

— Cine te-a speriat ? Acum trei ceasuri, la petrecere, erai vesel și fără griji.

— Chiar așa arăt ?

— Chiar.

— Spune-mi ce știi despre Sorensen. Ce program de cercetare a avut, ce descoperire făcuse, cum a căzut în dizgrație, cum s-a volatilizat fără urmă. Tot.

Brett se opri și îl trase de umăr, cu atîta bruschete, încît paltonul lui Phil alunecă și căzu pe asfaltul ud. Warner rămase descumpănit o clipă, dar celălalt nu schiță gestul de a-i culege haina de pe jos.

— Ești nebun ! zise el cu asprime. Care descoperire ? Nu pricep. Și ce te-a apucat tocmai acum să dezgropi...

— Morții, vrei să spui ? Se zice că ar fi mort, într-adevăr. Dar și așa îmi stă în gît. Unde mă întorc îi aud numele. Se aplecă și-și luă paltonul, începu să-i scuture mînele de umezeală. Cunoscuți și necunoscuți mă întreabă de el. Sint socotit epigonul lui, acuzat că-i fur ideile. Ce dracu, dacă aveai un tip atît de grozav, la ce bun m-ai pescuit pe mine de pe unde eram și m-ai adus aici ?

— Nu cumva te încearcă o criză de personalitate ?

— Ascultă, Brett, pentru găselnița mea am tras pisica de coadă cincisprezece ani la rînd. Și știi foarte bine că e o găselniță mare de tot ; dacă i-ar fi venit altuia mai înainte, adică unuia mai puțin timpit decît mine — care țin cu dinții de niște principii nenorocite — fii sigur că ăla s-ar fi vîndut de o sută de ori cu ea în brațe cui ar fi vrut să-l cumpere. Și cine să-l cumpere se găsea la toate colțurile de stradă. Uite de ce fac crize de orgoliu cînd un toxicoman mă ia drept plagiator.

Hendricks se strîmbă ironic.

— Asta era ! Gregor și-a bătut joc de tine.

— Nu, doc ! Cineva îl lasă pe Gregor să-și bată joc. Vreau să dau de acest cineva și să am o explicație.

— Ești nebun și prost pe deasupra ! Uite ce-ți provoacă ție insomniile, tocmai cînd ai mină liberă să începi treaba ! Programul tău extraordinar pus mai prejos de farsa grosolană a unui maniac !

— Evident. Fiindcă înainte să pornesc spre tine a trebuit să plătesc iarăși pentru ideile mele valoroase — care aud că nici nu sint ale mele — să plătesc, de fiecare dată mai scump, penitențe peste penitențe, ca să-mi cîștig dreptul de a fi insultat.

— Ce-ai mai pătit ?

— Ce-ți pasă ? Un fleac de poveste lacrimogenă, cu final pe măsură. Dacă îmi ești prieten, să dezgropăm morții !

— E în regulă ! Tipul lucra de mult aici, de vreo nouăzeci de ani. Fermecător, așa, ca individ. Umbla pe la concerte...

— A strîns o discotecă formidabilă.

— Îmi inchipui. N-am fost la el acasă. Ca specialist, se pare că n-a strălucit, consiliul de administrație discuta o dată dacă nu e cazul să-l schimbe de la conducerea diviziei. „Patronul“ s-a opus la destituire.

— Cu ce argumente ?

— Că e un executant bun. De altfel a scos-o la capăt de cîteva ori cu niște lucrări dificile. Avea o minte bine organizată.

— De matematician.

— În ultima perioadă se interesa de matematică. Oamenii țineau la el, ca șef, vreau să zic. Știa să organizeze munca, să obțină un randament bun, fără să-i obosească inutil, le folosea aptitudinile.

— Și descoperirea ?

— Acum aud de ea prima oară.

— Ești sigur ?

— Haide, Phil ! Mă bănuiești de înșelătorie ?

— Adică nu există descoperirea asta ?

— Ți-am spus doar că nu știu de ea. N-a anunțat-o, nici n-a adus vreun program de cercetare special. Cel puțin pe cale oficială.

— Ar fi posibil să fi vorbit numai cu „patronul“ ?

— Nu-i exclus. Nu sînt la curent cu toate mișcările de culise, nu-mi prea găsesc timp și pentru ele.

— E drept, tu ai clinica.

— Aici investesc cu adevărat. La *Thunderbird* lucrez pentru reclamă și ca să-mi sporesc afacerile. Mai toți bătrînii care și-au virat capitalul în institut sînt clienții mei. Și vor să aibă un om de încredere în consiliu, la avizarea programelor, ca să fie siguri că nu dau de bucluc. Știi, controlul, cînd e vorba de genetică...

— Știu.

Intrară pe aleea principală. Un adjunct al lui Brett, îmbrăcat numai cu halatul, le aştepta venirea şi pesemne şezuse mult acolo, în răspîntie — mîinile îi erau vinete de frig.

— Domnule Hendricks !

— Mai tîrziu ! i-o reteză doctorul.

— Bolnavul din pavilionul zece... Ține să veniți dumneavoastră.

— Am spus, mai tîrziu !

— Du-te, doc ! interveni tinărul. Dacă e o urgență...

— Urgență ? reluă adjunctul, cu un surîs strîmb. Păi și-a pierdut cunoștința și se...

— Ajunge ! îl opri Brett, aproape strigînd. Eu hotărîsc ce e urgent acuma.

Celălalt se retrase doi pași și începu să alerge înapoi, spre pavilion.

— Să nu ai neplăceri, urmă Phil.

— Cu tine am neplăceri și vreau să lămurim situația. Warner ezită.

— Mă întreb dacă n-am sărit peste cal.

— Ai talentul de a te certa cu toți. Îmi plac oamenii incozi, dacă sînt și deștepți, iar vanitatea, pentru unul de felul tău, e semn bun. Numai că n-ai de ce să te cerți și cu mine, eu am fost și rămîn de partea ta. Înțelegi ?

— Am sărit peste cal.

— Nu-l văd pe Sorensen autorul unei descoperiri, cu atît mai puțîn al uneia similară cu a ta. N-a fost un tip de inițiativă, doar îndeplinea, corect, programele date de alții. Nu-mi amintesc să fi propus vreodată o temă de cercetare independentă. Bineînțeles, asta nu înseamnă mare lucru. O idee poate veni oricînd...

— Atunci de ce n-a finalizat-o ?

— Știu eu ? Din pricina necazului de astă-primăvară.

— Așa ! De fapt, ce s-a întîmplat atunci ?

— O explozie devastatoare în pavilionul central al diviziei. Cauzele nu s-au prea lămurit nici pînă azi, dar, firește, el a fost tras la răspundere în primul rînd.

— Talbot a avut vreun amestec ?

— A condus ancheta, și fără menajamente, îl cunoști. I-a interogat cîteva zile în șir pe Sorensen și pe Gregor. N-a scos nimic de la ei, ceea ce mă face să bănuiesc că oamenii

nu prea aveau ce-i spune. Oricum, nu cred să li se fi stabilit vinovăția, dovadă că Gregor și-a păstrat postul.

— Au fost pagube mari ? Victime ?

— Totul s-a petrecut noaptea târziu, personalul plecase. Pagube mari în schimb. Calculatorul, instalațiile din laborator, grupul de dezinfecție.

— Sabotaj ?

— Greu de dovedit. Raportul oficial specifică o dereglare a automatelor. Explicație destul de evazivă, dereglarea putea fi întâmplătoare sau provocată. Ca măsură de siguranță, toți oamenii de bază au fost înlocuiți.

— Cu excepția lui Mark.

— Dispoziția „patronului“, motivată prin nevoia continuării lucrărilor în curs, după ce Sorensen a dispărut. Gregor a condus divizia până la venirea ta, dar a condus-o prost, fără pricepere și prea fricos. Hai sus, să te încălzești puțin ! Îți dau o cafea, alcoolul e interzis la noi.

— Vin. Și cum a fugit Sorensen ?

— De la o petrecere. I-a dus de nas pe copiii lui Talbot, cu o șmecherie copilărească, la care nu se aștepta nimeni. Nu cunosc amănuntele, știu doar că Freddie a răscolit toată zona, nici măcar cu discreție, dar n-a dat de el. Granița e aproape... Și-acuma zi, te-ai lămurit, în fine ?

— Oarecum.

— Unde ai auzit că e mort ?

— Se vorbește că s-ar fi sinucis. Așa se vorbește.

— Nu sînt curios. Mai bine ar fi să te gîndești dacă-ți folosesc la ceva toate astea. Lumea de pe aici nu-i făcută din îngeri, îți repet. Cu ce te alegi dacă le faci jocul tuturor...

— Nu le fac jocul. Tocmai asta vreau.

— Atunci ? Ambiția priorității ?

— Poate.

— Fii convins că Sorensen, de pe unde s-o găsi acum, n-o să-ți ceară despăgubiri.

— Țin să mă conving că nu are dreptul să mi le ceară. Altfel aș fi nevoit să i le acord, și nu vreau să i le acord de nevoie.

Refuzase invitația doctorului la o escapadă în împrejurimi și se eschivase, cu o scuză nu prea abilă, să dea

curs invitației clubului de a-i sărbători primirea. Venise acasă și-și concediasse menajera, deși singurătatea era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Vila puse stăpânire pe el, caldă, curată și liniștită, cu desăvârșire impenetrabilă. O aglomerare de evenimente imposibil de reconstituit. Orice presupunere despre cauzele, sensul și ordinea lor cronologică ar fi fost adevărată și de aceea improperantă. Semnificațiile obiectelor, ale formei și coloritului lor, ale dispunerii în spațiu se pierduseră pentru totdeauna. Aerul, lumina și muzica pătrundeau din direcții tainice, deschise tuturor interpretărilor, ca drumurile unui labirint. Niciodată nu va dezlega șarada acestei case, nu va descoperi cheia cifrului care își întindea stăpânirea pînă la *Thunderbird*, pînă în inima orașului și a lumii. Pentru asta venise prea tîrziu, iar lanțul condiționărilor era astfel alcătuit, încît nici n-ar fi putut veni altă dată decît prea tîrziu.

Rătăci prin camerele pustii. Trebuia să răstoarne mobile, să spargă porțelanuri și să arunce cărți, ca să le schimbe cu altele, ale lui. Numai că n-ar fi știut să înlocuiască discoteca printr-o alta, cel puțin de aceeași valoare, fiindcă în materie de muzică nu trecuse de stadiul amatorismului ; nu putea aduce cărți pe placul lui, fiindcă nu-l interesase literatura ; zadarnic ar fi căutat picturi și tapi-serii care să-l reprezinte, cîtă vreme criteriile lui de apreciere rămîneau prețurile afișate de anticari. Desigur, pînă să ajungă la *Thunderbird*, fusese un coate-goale, pe cînd celălalt ani la rînd incasase veniturile substanțiale prevăzute în protocolul de rangul intîi al institutului. Dar și săracilor le stau la dispoziție muzee, biblioteci și galerii în sălile de teatru și de concert.

Mi se pare că asta te sîcîie, își spuse, ignoranța care te împiedică să-l descifrezi. Încearcă să pricepi ce a adunat între pereții casei, fără să ai habar ce a lăsat pe dinafară. Cum poți să-i judeci slăbiciunile, să-ți dovedești că ai fi mai bun, dacă nu deții termenii de referință ? Poate tot ce te înconjoară e de prost gust și ieșit din modă. Sau poate e un simplu decor cu pretenții, cărțile n-au fost răsfoite niciodată, discurile le-a atins numai cînd le verifică integritatea. Ce ocazie ai avea atunci să-l disprețuiești, uitînd că de fapt nivelul tău rămîne același !

Telefonul sună de mai multe ori pînă ce izbuti să-l audă.

— Vă caută cineva ! raportă paznicul.

— Să vină ! răspunse, și doar după ce închisese își dădu seama că nu a întrebat cine-i vizitatorul.

Alergă la intrare. Un taxi tocmai demara din fața porții și Mad se apropia repede pe alee, ca și cum frigul pătrunzător ar fi silit-o să ajungă cit mai curînd la adăpost. Dar îndată ce-l descoperi pe Phil își încetini pașii, parcă așteptîndu-se să fie alungată. El era prea surprins ca să-i remarce ezitarea și după cîteva clipe Mad se opri de-a binelea. Purta o haină cu guler mare de blană și o căciuliță din aceeași blană de vulpe polară, pe care el nu i le văzuse niciodată, părul negru, despletit, fluturat de vînt ca o flamură, i se revărsase pînă pe umeri.

Surise timid.

— Dacă nu mă primești, spune-mi ! Dar va trebui să-mi cauți altă mașină.

Phil se dezmetici, în sfîrșit, și îi ieși în întîmpinare.

— Cum de te-ai îndurat să mă vii ?

Ea îl privi cu vechea seninătate, zîmbetul îi stăruia în ochi.

— Am vrut să te las și nu pot. Cred că nici n-am să pot vreodată, chiar dacă tu...

— Taci !

— Am fost nedreaptă, te-am jignit... Mă ierți ?

O cuprinse în brațe, își infundă fața în nărul ei, în bucele asprite de frig, mirosind a iarnă ; Mad se ghemui în el, ca altădată, își piecă timpla lîngă a lui. Se regăseau cu fiecare gest.

— Tu să mă ierți, îi șopti Phil în urechea înghețată. Nu credeam să măi am norocul...

— După ce am aflat totul din ziare, mai ales că nu-mi spuseseși nimic... m-am gîndit că n-are rost să aștept pînă ai să te plictisești de mine și ai să pleci, n-aș fi avut cum să te rețin și-atunci ce făceam fără tine ?

— Doamne, ce prostii vorbești, Doamne ! Hai înăuntru, ai înghețat de tot.

— Am mers pe străzi, nu știu pe unde. N-aveam curaj. Dacă nu mă primeai...

— Să intrăm !

— Ești singur ?

— Cu cine să fiu ?

— Și ai să-mi povestești proiectele tale ?

Se rezemă de perete și-și strînse pledul în jurul picioarelor.

— Aștept ! zise. Vino lângă mine, n-am de gînd să te anchetez. Trebuie să-mi spui de bună voie.

— Ce ?

— Planurile tale. Nu protesta ! Crezi că nu sînt în stare să înțeleg, ori ți s-a cerut să păstrezi secretul ?

— Iar începi !

— Ascultă, dă-mi o șansă ! Altfel diferența dintre noi ajunge de netrecut. Prea ești deosebit de ceilalți, nu adînci inegalitatea !

— Vorbești serios ?

— Cît se poate. Îmi închipuiam, la început, că vei avea nevoie de ajutorul meu, modest cum ar fi fost, știu bine cît îmi bate flinta. Azi-dimineață, cînd am citit ziarele, mi-am dat seama că nu-i loc pentru iluzii. Ești din altă lume, unde eu n-am acces, și chiar de-aș avea, nu mă țin curelele să mă descurc.

— Thyl, ce ți se-ntîmplă ?

Ea îi ciufuli părul, în glumă.

— Zilele trecute îmi vorbeai de o idee care va schimba lumea. Lasă-mă, cel puțin, să aflu ce ai în cap, dar spune-mi-o pe înțelesul meu.

— Tu ești gata să...

— N-avea teamă, nu te părăsesc ! Dacă o să plece unul dintre noi, n-o să fiu eu aceea.

— Bine. Dar nu-i mare lucru de spus.

— Să te laud cu anticipație ?

— Vreau să fabric un soi de medicament universal, care să poată vindeca toate bolile, cunoscute sau necunoscute în clipa de față.

— Cu neputință !

Mad se trase într-o parte, parcă să se ferească de atingerea lui și îl privi în ochi, neîncrezătoare.

— De ce ? Doar nu e nimic spectaculos în asta.

— Ia-o de la început, te rog și, dacă se poate, dă-mi și două-trei amănunte.

În lumina cenușie a lămpilor de afară, Phil avu impresia că devine palidă, continua să-i țintuiască ochii, parcă temându-se că, scăpat de sub observație, el va face vreo scamatorie.

— De fapt, zise Phil încercînd să treacă peste senzația neplăcută, e impropriu să numesc preparatul medicament. Ar fi mai curînd un vaccin care să ne imunizeze împotriva tuturor bolilor. Știi, dacă socotim boala drept o dereglare a funcțiilor din organism, datorată fie unor agenți externi, adică microbilor și virusilor de tot felul, fie unor cauze interne, adică tulburărilor metabolice sau moștenirii ereditare a unor predispoziții...

Mad nici nu clipea.

— De ce te-ai oprit ?

— Să văd dacă mă mai asculți ! încercă el o glumă, dar ea n-o luă în seamă, iar reacția lui de jenă se întări.

— Îți închipui că-mi arde să mă mai gîndesc la altceva ? Spune pînă la capăt !

— Va să zică, asta ! reluă Phil anevoie. Organismul are la dispoziție un sistem foarte fin și sensibil, dirijat de creier, prin care își reglează toate funcțiile. Este vorba, deci, în principal, despre găsirea unui mijloc de a mări eficiența acestui sistem și de a-i optimiza activitatea. Astfel încît nu numai să poată lichida de unul singur orice cauză generatoare de maladii, dar s-o și preîntîmpine. Cu alte cuvinte, am în vedere o adaptare totală și necondiționată la multitudinea de stimuli din partea mediului, socotind că și cauzele de ordin intern ale dereglărilor constituie, în ultimă instanță, un răspuns, însă eronat, la solicitările de mediu... Ia ascultă, chiar mă poți urmări, sau termenii ăștia...

— Nu sînt de ajuns de proastă ca să nu înțeleg.

— Pentru Dumnezeu, Thyl !

— Asta ar trebui s-o spun eu. Continuă !

Phil îi întinse mîna, dar Mad se retrase și mai mult, cu ostilitate aproape și el își dădu seama, din privirea ei atentă și rece, că ar fi deplasat să mai insiste.

— Aici ai vrut să ajungi ? șopti.

— Lasă întrebările în sarcina mea. Cum înveți corpul omenesc să se apere atît de grozav ?

— Poate nu e cazul să mai...

— Poate e dreptul meu să hotărâsc asta, nu crezi ? Ai spus prea mult ca să mai aibă rost să dai înapoi.

— Tonul nu te avantajează.

— N-avea grijă, nu mă avantajează nimic. Așadar ?

— E simplu...

— Există și ceva simplu pe lume ? !

— Creierul ni s-a dezvoltat de zece ori mai rapid decât era necesar. Adică acum lucrează cu abia o zecime din capacitatea integrală. Un adevăr cunoscut tuturor.

— Pînă și mie.

— Dacă nu încetezi...

— Haide, te las să termini.

— Am și terminat. E de ajuns, mi se pare, un impuls adecvat și bine condus, pentru a sili creierul să funcționeze cu motoarele în plin. Să-și multiplice de zece ori puterea de acțiune. Teoretic știu cum arată și cum trebuie aplicat acest impuls. Cînd voi reuși să-l concretizez...

Mad se ridică, încurcîndu-se în pled pe care îl azvîrli furioasă și-l lovi cu picioarele. Ochii îi sclipiră în lumina ori întunericul difuz.

— E clar ! Tocmai mie trebuia să mi se întîmple !

— Nu pricep...

— Nu pricepi, desigur ! Întorci lumea pe dos cu născocirile tale și mai stai liniștit, stai lîngă mine ca un oarecare, îți faci timp să mă cauți, ai răbdare să mă aștepti. Ce fel de om poți să fii ? Și tocmai eu... Cum de m-ai ales, ce ți s-a părut la mine ?

— Thyl !...

— Ia te uită ce zăcea în el ! Și eu ce-am putut să-mi închipui : că ești, pur și simplu, un băiat de treabă, cam retras, dacă nu chiar timid. Că vei fi știind tu cîte ceva, de vreme ce ai ajuns șef de divizie, dar, oricum, ceva pe măsura noastră, a muritorilor. Și m-ai lăsat s-o cred, ai tăcut, a fost nevoie să te trag de limbă, să te șantajez ; seamănă a șantaj ce ți-am zis azi în curte la institut, deși, vezi bine, numai la o descoperire ca asta nu mă așteptasem.

— Stai lîngă mine !

— Ce să-ți spun ce era la noi în birouri la prima oră ; nu-și mai vedea nici unul de treburi, toți comentau... Te socoteau nebun de legat, se știe că în spatele lui Che-

mical e bătrînul Mitchell, iar cine n-a știut a aflat-o astăzi. Și nu ai avut curajul să-l înfrunți, să-l dobori fără drept de apel. Nu-mi dă prin minte de unde ți-a venit puterea asta... În locul tău, după mizeria de scenă pe care ți-am făcut-o azi-dimineață, aș fi uitat de trei ori că mai există pe undeva o oarecare Madeleine, cu nume din cartea de telefon.

— Zău ?

— Și nu era de ajuns povestea cu Mitchell, vii acum și cu experiențele astea, să mă complexezi definitiv. Cum supraviețuiești cu în preajma ta ? Au să mi te ia la prima reușită, și chiar să vrei să te împotrivești, deși nu înțeleg cum ar fi posibil, tot o să te lași purtat de succes, e lucrul cel mai firesc. Și eu n-o să mai am loc în nebunia care o să urmeze. N-o să te pot reține, n-ar fi nici drept...

— Uiti că făcusem un tirg ! Ți-am dat zilele mele și nu glumeam.

— M-ai mințit. Mă conving că nu sîntem din aceeași lume. Ce mai pot nădăjdui o să-ți întîrzie succesul ; cîtă vreme îți va fi greu, o să ai nevoie de mine și o să-ți fiu folositoare măcar cu prezența. Pe urmă...

— Nu ne înțelegem deloc !

— Am să plec singură, înainte să fie prea tîrziu. Dar n-avea grijă, n-o să-mi pară rău !

5

Intrară în curtea de triaj a institutului odată cu ultimul autobuz de protocol trei și Mad deschise portiera înainte ca Phil să fi oprit.

— Mă grăbesc, zise, pentru tine e tîrziu. Te caut la telefon, să vedem ce facem diseară.

Plecă, după un ultim semn de salut, și în aceeași clipă Warner îl văzu, în celălalt capăt al platformei de parcare, pe Gregor, încrămenit pe scara autobuzului. Privirile li se întîlniră, fostul asistent rămase în loc, pînă cînd cineva din spate, venind peste el, îl obligă să coboare. Mark își ridică gulerul, să se apere de vînt și se postă lingă ușă, ca și

cum ar fi fost pus să păzească pasagerii, dar se uita mai departe la Phil.

— Bună dimineața ! răsună deodată vocea lui Talbot. Nu cumva am întârziat la program ?

— Bună, răspunse șeful de divizie, ieșind și el. Oricum, n-ați întârziat să mă prindeți că încălce iarăși regulamentul. Am adus pe cineva cu mine.

— Știam, de cînd ați plecat de acasă. Sau, mai exact, încă de aseară.

— Domnule Talbot !

— Nu mi-o luați în nume de rău ! se scuză mai-marele paznicilor, cu un gest larg, care aruncă în nările lui Phil mirosul pătrunzător al unor produse cosmetice necunoscute. La noi se păstrează discreția, mai ales în ceea ce vă privește.

— Nu înțeleg.

— Ieri, după recepție, mi s-a comunicat hotărîrea și am ținut să vă întîlnesc ca să vă transmit asta personal, mi s-a comunicat că de aici înainte vă încadrați protocolului zero, laolaltă cu domnii din consiliul de administrație. Așa că, regulamentul schimbîndu-se, aveți, printre altele, libertatea deplină de a călători cu oricine...

Mirosul devenise iritant.

— Mulțumesc pentru veste, sint foarte măgulit.

— Cele mai sincere felicitări. Sînteți singurul șef de divizie cu acest statut privilegiat. Sper să colaborăm și în continuare cu aceleași bune rezultate.

— Apropo de colaborare, domnule Talbot...

— Observ că vă supără insistența cu care ne spionează Mark Gregor. Despre el este vorba, nu ? Ajunge să-mi spuneți...

— E ceva în legătură și cu el. Nu vreți să-mi faceți o vizită ? Scurtă. Vă ofer o cafea. Chiar acum, dacă se poate.

— Cum să nu ! Pentru un om important ca dumneavoastră !... Abia îmi cresc și mie acțiunile, dacă sîntem văzuți împreună. Numai un moment ! (Ridică aparatul portativ de radio.) Joël, ești pe recepție ? Mașina de serviciu pentru domnul Warner !

Peste cîteva minute, se instalau în fotoliile din cabinetul lui Phil și secretara le aducea sandvișuri pe un platou de argint, cafetiera și ceștile cu suport de argint,

paharele-sondă, termosul cu gheață, sifonul — învelite toate în carcase de argint — și mai multe sticle neîncepute.

— Protocol zero ! răspunse ea, cu un suris, privirii întrebătoare a șefului. Pînă la prînz, vin să schimbe mobilierul din cabinet. Administrația vă roagă să comunicați preferințele pentru mărcile celor două mașini la care aveți dreptul. Cataloagele sînt la mine. De la club v-au trimis un program ; se deschide sezonul de vînătoare și aveți o invitație specială din partea președintelui...

— Domnișoară, interveni distant polițistul, uiți să-i comunici domnului Warner decizia în legătură cu personalul.

— Iertați-mă ! Secretara parcă realizează dintr-o dată importanța lui Phil și-și pierdu cumpătul, deveni umilă, se sperie că a vorbit prea familiar. Întrucît vi se schimbă și personalul, sînteți rugat să alegeți, dintre dosarele prezentate...

— Ce mi se schimbă ? Ce aiureală e și asta ? Sînt mulțumit de toată lumea, în primul rînd de dumneata. O să rămîneți pe loc.

— Înseamnă, implicit, că îi avansați, interveni iar Talbot.

Phil se încruntă.

— Foarte bine ! De un singur om am vrut să scap ; și nu din vina mea. În ordine, domnișoară ! Te chem eu să vedem corespondența.

Secretara ieși cu spatele.

— Vă referați la Gregor, preciză șeful pazei.

— Nu înțeleg cum se poate ca niște oameni să-și piardă brusc calitățile numai fiindcă șeful a fost avansat. Ce părere aveți ?

— Desigur, eu...

Turnă cafeaua și cu un gest își invită oaspetele să aleagă o băutură.

— Ei bine, la Gregor mă refeream. Vreau să vă rog ceva, în particular, domnule Talbot. Și, fără supărare, dacă nu-mi puteți spune, nu insist, și asta nu va schimba cu nimic raporturile noastre amicale.

— La dispoziția dumneavoastră !

— Mă interesează în amănunt tot ce i s-a întîmplat lui Sorensen.

Fred rămase descumpănit și, instinctiv, își schimbă poziția în fotoliu, luînd o atitudine rezervată, aproape umilă, aidoma cu a secretarei adineaurei, ceea ce nu i se potrivea deloc.

— Păi, ce să vă spun ? Într-un cîvînt, era cam neisprăvit — și asta o susțin nu numai eu, ci toți cîți am avut de-a face cu dumnealui. Mă rog, mai puțin po-doaba de asistent.

— Adică ?

— Făcea pe cumsecadele și pe omul de lume, dar fără nici o acoperire, credeți-mă ! Ani de zile a ars gazul de pomană, pînă cînd sus, la conducere, au început să se pună întrebări. Înțelegeți, nimeni nu îți oferă avantajele protocolului unu fără să aștepte ceva în schimb, doar nu sîntem societate filantropică, deși lucrăm pentru binele societății !

Fred zimbi cu gura pînă la urechi și repetă jocul de cuvinte, din plăcerea de a se asculta.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă, dacă a văzut că se îngroașă gluma, a lansat zvonul că în curînd va da lovitura cu o descoperire epocală. Credeți că era vorba despre genetică ?

— Așa bănuiesc.

— O să rîdeți ! Ajunsese expert cibernetician. Repet : cibernetician. El, care abia știa să despartă genele unui virus.

— Nu se poate !

— Vă închipuiți că a elaborat vreo temă de cercetare, că s-a dus cu ea la consiliul de administrație ? Nu ! A lansat un zvon și a avut grijă să-l expedieze în sus, la urechile „patronului“. Și acolo zvonul a prins.

— Fără dovezi ?

— Parcă nu știți cum merg treburile pe-aici ? Oricui îi vine o idee, oricît de trăsniță, mai ales trăsniță, gata, i se pune totul la dispoziție. Dovezile se cer abia după. Ei, și a ieșit tărăboi mare ! Fred coborî glasul, conspirativ. „Patronul“ a fost cît pe ce să se ardă, se zicea că va fi dat jos. Și nici de scăpat n-a scăpat întreg.

— Cum a fost ?

— Sorensen s-a apucat să umble la computerul diviziei. Cerase aprobare să stea după program și obișnuia

să facă o demonstrație din treaba asta. Credința mea e că nu urmărea altceva decât să tragă de timp. Eram cu ochii pe el, firește, și nu de capul meu, aveam ordine precise.

— Dar Gregor ?

— Culmea e că Mark îl luase în serios. Am stat de vorbă cu el, pe ocolite, cum se obișnuiește. Credea ca un copil în potlogăriile lui Sorensen. Lucrau amândoi, ce mai lucru o fi fost, că s-a terminat rău de tot.

— O explozie în laborator.

— Și ce explozie, domnule Warner ! Ca a unei tone de trotil. Dacă încăperile nu erau sub pământ, praful se alegea de *Thunderbird*. Am trecut la un deget de închi-soare, vă dați seama, răspunderea căzuse pe capul meu.

— Pagube ?

— Prăpăd. Toate instalațiile din clădirea principală, inclusiv calculatorul. Dealtfel, necazul a pornit de la calculator ; el asigură securitatea diviziei, în relație cu centrul de calcul al institutului și computerele celelalte, răspândite în restul clădirilor. Împreună formează punctele-cheie ale pazei. Cei doi porumbei, după mai multe săptămâni de amuzament la instalația de programare, au reușit să deregleze atât de bine creierul electronic, încât l-au făcut să arunce prăvălia în aer, cu dinamita prevăzută pentru autodistrugere în caz de pericol iminent.

— Asta era și concluzia anchetei ?

— Asta și nu prea.

— Nu înțeleg.

— Păi au fost chemați, printre alții, niște experți de la firma producătoare și ăștia au avut interesul să acopere afacerea.

— Cel mai bine o acopereau dînd vina pe Sorensen.

— Nu chiar. Computerele au și ele un sistem de siguranță, așa au fost construite, adică se blochează singure în cazul cînd un ageamiu încurcă programele. Or, de data asta, siguranța a dat chix, și dacă povestea ieșea la iveală, firma era obligată să plătească pe rupe. Așa că s-au luptat să treacă în hîrtii că a fost la mijloc o defecțiune a automatelor. Ca automate nu se știe. Și cum nici ai noștri, oamenii „patronului“, nu erau interesați să insiste...

— Acum pricep. Dar pe Sorensen nu l-ați interogat ?

— Puneți-vă în locul meu ! Era singura cale de a mă dezvinovăți. Dar, bineînțeles, n-a recunoscut nimic. L-am acuzat pe față de impostură și el mi-a ris în nas. A cerut dovezi. Atunci am făcut o prostie pe care n-am să mi-o iert nici pe lumea cealaltă. I-am zis că în trei zile îi aduc dovezile. Trebuia să se aleagă între mine și el.

— Și le-ați adus ?

— De unde ? Care specialist era în stare să-mi confirme bănuielile, după semnarea protocolului de închidere a anchetei tehnice ? Fusesse numai o manevră, un clenci psihologic. Peste trei zile, m-am dus să-l caut. Plecase la o petrecere, cu Gregor după el. I-am luat urma. Când a dat ochii cu mine, mi-a ieșit în întâmpinare, părea cam băut, m-a prins pe după umeri... ce mai, într-un cuvânt, m-a păcălit ca pe un prost. Am așteptat un sfert de oră să se întoarcă de la bar, unde se dusesse cu gazda, să-i ofere o rețetă de cocteil. Când m-am dezmeticit, dispăruse și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

— Deși l-ați căutat.

— Căutat, și degeaba. Într-un fel, a fost norocul meu — fuga asta a făcut să se întoarcă bănuielile împotriva lui și m-a descărcat pe mine de răspundere. Altfel, cum puteam dovedi că am dreptate ?

— Și Gregor când a început să se drogheze ?

— Cine mai știe ? Eu am aflat că după.

— Ce credeți, de ce n-a fost concediat ? Măcar pentru un asemenea viciu. Oricum, „patronul“ trebuie să fie la curent.

Talbot își trecu palma peste obraji, verificând dacă nu i-a crescut barba și privi la Phil cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate vicleană.

— Ei, domnule Warner ! Nu-i greu de găsit o explicație, chiar fără să punem la socoteală intervenția „patronului“. Între noi fie spus, bietul Mark nu e protejat de nimeni, altfel nu-l scoteați dumneavoastră din divizie cu una, cu două.

— Un argument în favoarea întrebării mele.

— Trebuie să judecați mai nuanțat, iertați-mi îndrăzneala ! Sint împrejurări când e preferabil să îi oamenii pe lingă tine, chiar închizînd ochii la unele lucruri, fiindcă

aşa ai posibilitatea să le supraveghezi toate mişcările şi îi împiedici să-ţi facă rău. Mark lucrează de mult la noi, adică ştie multe. Pe de altă parte, trăim într-o lume a concurenţei, iar genetica este, cum s-ar zice, o ramură de vîrf, inclusiv în acest domeniu. Doar n-aţi uitat ce lovitură au înghiţit vecinii noştri de la *Chemical*, fiindcă s-au vîrit pe un teritoriu străin şi la propriu, şi la figurat.

Fred rise iarăşi, admirîndu-şi subţirimea spiritului.

— Deci pe Gregor l-ar folosi adversarii...

— Vedeti că-i uşor de ghicit ? La ce bun să ne batem cuie-n tălpi ? Nu, domnule ! Mai cu seamă după scandalul din primăvară, de pe urma căruia tragem ponoasele pînă-n ziua de azi. Dimpotrivă — nu vă ascund nimic, sînteţi un om de bază aici şi, personal, eu vă preţuiesc deosebit de mult — dimpotrivă, mergem cu atenţia pînă acolo, încît avem grijă să-i procurăm drogurile prin intermediari de încredere. Ca să nu intre pe mîna... cum spuneţi ?... a adversarilor. Astea sînt afacerile, ce vreţi ?

6

Vremea ajunsese schimbătoare, ca de primăvară : la prînz ninsese abundent, cîteva ceasuri ; către asfinţit, soarele spărgea norii, scaldînd muntele într-o lumină de pe alt tărîm, iar seara, sub un cer de sticlă în care luna se răsfaţa ca un lampion de bal, din păduri începu să coboare ceaţa. Frigul se înăspri.

În rezervaţia celei mai mari companii turistice, animalele, pînă atunci hăituite fără cruţare de vînători, încă nu-şi găsiseră liniştea. Phil, în trecere de-a lungul gardului, le auzea ţipetele, tropotul paşilor infundat de zăpadă ca de o pislă, zărea, la marginea luminii de faruri, siluete nelămurite izbindu-se orbeşte de reţelele sîrmei ghimpate.

Parcă atras de agitaţia lor bezmetică, la o cotitură, din tufişurile de pe margine ţîşni pînă în mijlocul şoselei, cu paşi mari şi iuţi, de jivină, vagabondul — bătrîn, înalt, slab, înfăşurat într-o adunătură de zdrenţe multicolore. Nu auzise maşina, fiindcă motorul acesteia era silenţios ; din pricina curbei, nu văzuse nici farurile, şi acum, încremenit,

asemeni unui grotesc agent de circulație, pe banda de vopsea reflectorizantă care marca axul drumului, privea inexpressiv apropierea morții. Tînărul revăzu, ca o străfulgerare, manevra de odinioară a polițiștilor și, tot ca atunci, își dădu seama că el n-o poate reedita. Frînele sparseră aerul cu un vaier, zăpada, aruncată de roțile în derapaj, se ridică într-un vâl imaculat, lumina păru să explodeze peste crengile pinilor maritimi, în colțurile de stîncă și printre păienjenșurile plasei de sîrmă. Phil răsuci volanul, aducînd mașina înapoi, în șosea. Cu ochii pe jumătate închiși, de parcă astfel ar fi micșorat pericolul, pîndea săritura îngrozită a necunoscutului, repetîndu-și că nu va reuși să-l evite, că se va năpusti, la dreapta sau la stînga, odată cu el.

Nu-și dădu seama cînd și cum s-a oprit, doar într-un tîrziu observă că trupul subțire, cocoșat, nu mai vine amenințător peste parbriz. Abia atunci vagabondul intră și el în panică, își vîntură brațele, ca și data trecută, să-și semnaleze prezența, şuvițe subțiri de abur îi marcau respirația scurtă, barba și părul hirsut, încleștite laolaltă i se zbirliseră, traista peticită, din pînză de cort îi alunecă de pe umăr pe piept, făcîndu-l să se încovoae și mai mult sub greutatea ei, și în pofida șocului care se exterioriza tot mai violent, picioarele îi rămăseseră pironite, țepene, fără un tremur. Phil vru să-și șteargă transpirația care îi intra în ochi, dar încordarea îi chireise toți mușchii, încerca zadarnic să-și descleșteze degetele de pe volan. În același timp înregistra mișcările haotice și ilare ale celuiilalt și îl enerva inutilitatea lor, cînd cea mai simplă și mai eficientă dintre reacții ar fi trebuit să-l arunce dincolo de taluzul șoselei.

— Stai ! țipă vagabondul. Oprește !

Vocea îi era limpede, melodioasă aproape și sub efectul ei liniștitor Phil se destinse, se prăbuși inecat de greutate. Miinile umede îi alunecară de pe volan, pîntecele i se contracta în spasme, cu un efort deschise portiera și-și rezemă fruntea de metalul ei înghețat. Continua să privească picioarele imobile ale zdrențărosului, încălțate acum, în locul pantofilor de pînză hărtăniți și murdari, cu o pereche de cizme ca vai de lume, scîlciate, roase la cusături, peticite ici-colo și rupte pe lingă petice.

— Oprește ! repetă plin de convingere bătrînul.

— Ce faci, omule ? șopti Phil, parcă la adresa lui însuși.

— Eu sînt Carmichael ! strigă celălalt cu emfază, Carmichael ! Nu te face că nu mă știi !

— Lasă-mă în legea mea, nu-mi tot ieși în cale ! Ce ai cu mine ?

— Te așteptam. I-am mințit că mă duc după mîncare. Acolo. Găsești cită vrei ! zise vagabondul, fluturîndu-și brațele spre gard. Împușcă animalele și le lasă în zăpadă. Nu le scot, că s-ar mînji de sînge și nu merită, plăcerea e doar să le vadă murind.

— Cum mă așteptai ? De ce ?

— Cum îți spun ! Și haine. Bune, oho ! Nu ca astea ale mele. Dar haine nu iau, nu-mi trebuie. La două-trei săptămîni dai peste cîte unul bine îmbrăcat. Nu ți-am spus că-i împușcă ? Oameni ca dumneata și ca mine. Îi împușcă și-i lasă în zăpadă.

Phil auzi cum polițiștii din a doua mașină ies în drum și încep să vocifereze.

— De ce mă așteptai ? întrebă iar, plin de neliniște; îl încerca senzația că a nimerit în altă lume și parcă singura cale de întoarcere printre ai lui urma să-i fie relevată de acest emisar în zdrențe.

Un polițist apăru în razele farurilor, îl înșfăcă pe bătrîn de guler și începu să-l tragă în afara șoselei. El se opuse, vrînd să ajungă dincolo, în rezervație, iar ofițerul, neînțelegîndu-i împotrivirea, se pregăti să-l lovească.

— Voiam să te previn. Te previn : ești pe o cale greșită. Ia seama !

Vorbea aproape servil și continua să se smucească spre gard, iar din pricina mișcărilor dezordonate pumnul omului de pază îi trecu pe lingă tîmplă și se pierdu în gol.

— Carmichael ! se văită. Degeaba încerci. Pe o cale greșită...

Infuriat, paznicul îl răsuci cu o întoarcere a brațului, zvîrlindu-l departe și în trecere îl plezni sălbatic peste față. La vederea singelui, Warner simți că i se întunecă ochii. Se clătină, împinse fără voie portiera și, lipsit de sprijin, căzu, ca un copil, lovindu-și coatele de șosea. Po-

lițistul îl zări cum se zbate să se ridice și alergă să-l ajute, strecurînd o înjurătură.

Phil se propti bine pe picioare. Căută silueta bătrînului ; înapoia mașinilor, în șanțul neluminat de faruri i se păru că descoperă o vînzoleală de trupuri în negru — ca și altădată, la prima întîlnire cu vagabondul ; ori își adusesese aminte de părerea lui de-atunci și o proiecta, halucinant, în penumbra de sub gardul rezervației. Vru să se îndrepte într-acolo, ezită un moment și începu să i se facă teamă. Era ceva absolut nou, surprinzător și cu neputință de prevenit, ca o lovitură pe la spate ; cedă fără împotrivire impulsului și rămase pe loc, năucit și dezgustat. Atunci ochii îi căzură asupra polițistului care-și ștergea, cu o batistă albă, sîngele de pe mîini. Într-o fracțiune de clipă, aburul spaimei și umilînța insuportabilă i se întoarseră, întefite, într-o furie rece, căreia i se dăruia fără ezitare, cu speranța unei mîntuiri.

— Ce i-ai făcut ? murmură. Îl cunoști ?

Ofițerul se întoarse spre el, uimit.

— Domnule Warner...

— Îl cunoști ?

Simțea cum fiecare vorbă îl ușurează, îi spală sufletul și i-l vindecă.

— De unde ? Vă stătea în drum.

— Te întorci acasă imediat. Și ferește-te să-mi mai apari în cale. Dacă te mai văd o dată, te concediez. Cum îți spune ?

— Sean, domnule.

— Ține minte, Sean !

Se întoarse în mașină și porni încet, supraveghindu-și reflexele. Pînă la cabană abia își revenise cit să poată stăpîni ca lumea volanul, dar, deși coborîse ferestrele ambelor portiere, puseurile de greață tot îl mai încercau.

— Nu vă supărați, îl rugă Joël după ce coborîse, asta ne e mîscăria, știți cum se zice, mai trebuie să umblăm și prin gunoarie. Dacă era o capcană...

— Dumneata l-ai fi lovit ?

— Sean e cam violent, ce-i drept, și...

— Și eu nu suport violența, replică Phil, evitînd să-l privească. Te rog să vii cu mine înăuntru, te-am înscris printre invitați. Să nu stai toată noaptea în mașină.

Cineva dăduse de veste că au sosit, fiindcă în veranda închisă cu geamuri și luminată de lampioane își găsi colegii de club, ieșiți să-l întâmpine. Apariția lui stîrni un vacarm de arări, cîntece și îndemnuri ale petrecăreților care se vedea că începuseră de mult „pregătirile pentru vinătoare” și nu-și pierduseră vremea. Președintele, flancat de secretari al căror sprijin, la propriu, îi era absolut trebuincios, ceru în gura mare să se aducă șampania și în timp ce chelnerii, cu dexteritate și zimbete profesionale, împărțeau cupele, începu un lung discurs, dealtfel inteligibil, despre meritele noului venit. Ascultătorii îl aclamau la fiecă poticnire, cu semne complice către Phil, ceca ce, în loc să-l stînjenească, îl dispuneau și mai tare pe venerabilul orator — altminteri unul dintre oamenii cei mai de temut din oraș, principalul acționar al celor trei companii turistice mai importante. Cînd veselie ajunse la apogeu, rumoarea generală și risetele acoperind pînă și dorința președintelui de a-și continua panegiricul — laudele înseși căpătaseră, prin forța împrejurărilor, neprevăzute nuanțe ironice — maestrul Bronson porunci să se facă liniște, și glasul lui, bine antrenat să facă față vorbăriei adversarilor din tribunale, răzbătu prin vacarm ca lava ce se ridică dintre valurile mării. Surprinși, glumeții făcură o pauză și, în tăcerea nefirească, cerîndu-și scuze că și-a permis să întrerupă cuvîntul celei mai importante personalități a clubului, avocatul propuse amînarea festivităților pentru a doua zi, cînd oaspetele de onoare urma să primească botezul focului și investitura de vînător. Imediat bruma de solemnitate se destrămă, spre mulțumirea adunării și mai ales a președintelui, și toată lumea se întoarse la masa care înconjura în potcoavă încăpătorul salon al cabanei.

Phil rămase un moment lingă ușa, încercînd să se dezmeticească. De la locul lui, Simon Crane îi făcu un semn, peste capetele celorlalți și îi arătă scaunul gol de alături. Warner se apropie ezitant, gata să facă față unor noi manifestări de simpatie, dar cheflii încetaseră brusc să se mai intereseze de el, își reluaseră discuțiile și îndeletnicirile de mai înainte, cu detașarea proprie obișnuinței. Crane trebuia să fi băut doar puțin, fiind un cumpătat de felul lui și plăcîndu-i să privească de la distanță agitația

lumii, dar lăsa impresia că s-a cherchelit la rind cu ceilalți, molipsit de antrenul nițel cam deșucheat al acestei adunări de bărbați porniți să nu mai țină seama de conveniențe.

— E liber lingă dumneavoastră, conte ? încercă Phil o glumă, oprindu-se la doi pași de cibernetician, conform regulilor celei mai stricte clichete.

— Stai jos, lasă mofturile ! îl repezi Crane. La ora asta se vine ? Și ce dracu ți s-a întâmplat, parcă ai văzut un strigoi !

— Era să omor pe cineva ! spuse repede Phil și se lăsă moale în scaun. Un nenorocit, traversa în dreptul rezervației, când veneam încoace.

— Te-a speriat, nu glumă, ai o față ca un platou cu maioneză. Toarnă ceva tare peste toată afacerea, altfel nu mai dormi în noaptea asta.

— Ce să torn ? Oricum nu vă mai ajung din urmă. Doctorul n-a apărut ?

— Ba da, se învîrtește nu știu pe unde. Dar ești grozav, băiete ! Ai ambiția să ne oferi zilnic subiecte de birfă, nu ne lași să respirăm deloc.

Phil înghiți greu sendviciul început, fără să-i simtă gustul, și-și încrucișă brațele, să scape de frisoane. Văcarmul și mirosul băuturilor îi dădeau amețeală.

— Cu ce-am mai păcătuît ?

Chipul plăcut al contelui se strîmbă disprețuitor.

— Ne scandalizezi cu aerele tale de ascet. Îți conduci singur mașina, nu vrei să-ți schimbi secretara, faci mofturi cînd ești invitat la club... Acuma dai și peste pietoni, ca ultimul dintre ageamii, să compromiți definitiv elita orașului.

Socotise pe degete contravențiile lui Phil și privi la el din spatele palmei desfăcute ca de după zăbrelele unei demarcații așezate definitiv între ei.

— Povești de demult ! ripostă Warner, întorcîndu-i strîmbătura. Mă rog, mai puțin accidentul.

— Ia uite ce bine ții socotelile ! Poate îți amintești că în vremea asta ai mai fost poftit de trei ori la vinătoare, fără să dai curs, cel puțin o dată, amabilei solicitări a președintelui. Și că ai venit azi doar fiindcă mă cauți cu insistență, iar eu am acceptat, în fine, să te văd, avertizîndu-te că în altă parte nu mă găsești.

— E o dovadă pe cine prețuiesc mai mult. Și am avut de lucru...

— Adică noi aici lenevim ! Nu tragem din greu să ne consolidăm pozițiile proprii, șubrezindu-le pe ale prietenilor !

— Poziția mea nu intră în joc.

— Zău ? Cine o mai spune în afară de tine ?

— N-ai înțeles. Nimeni nu se interesează ce fac ; vezi și cât s-a necăjit iubitul președinte că i-am refuzat invitațiile, și mascarada de primire de adineauri, și atenția pe care mi-o acordă elita voastră în clipa cînd voroim.

— Tu, în schimb, înțelegi totul de minune. Te pomenești că și suferi, te chinuie vanitatea.

Phil începu să se infurie din nou, dar peste agitația asta mărunță și inutilă îl cuprindea înstrăinarea ; de ce oare așteptase anume de la vagabond dezlegarea ieșirii spre lumea cea adevărată ?

— Hai să ieșim, murmură, nu-mi priește aerul de pe aici.

— Domol ! răspunse Crane, tot pe șoptite. Lași impresia că mă chemi să ne luăm la bătaie, și vînătorii sînt mereu cu ochii pe noi, chiar dacă tu te faci că nu observi. Zimbește mai întii, detașat, sigur de tine, ridică-te cu gesturi leneșe, bea un pahar, așa, în picioare. Nu-i nici o glumă, pricepi ?

— Nu-mi vine, conte ! Pur și simplu, vreau să mă răcoresc.

— Prefă-te, omule, pentru Dumnezeu ! N-am zis să-ți stăpînești nervii, n-ai decît să și injuri, dacă asta te ușurează, dar, în prezența colegilor de club, fă-o numai cu un aer de nepăsare amabilă. Altfel miine bețivii te vor birfi că ți-ai băut mințile, violenții că te-ai luat la bătaie, drogații că te-ai îndopat cu LSD... Prefă-te, e simplu, eu practic treaba asta de cînd mă știu.

Warner îl privi lung, să-i surprindă licărul de batjocură din ochi, dar contele nu glumea, într-adevăr, sau izbutea chiar el să se prefacă foarte bine.

Se ridicară domol, Simon fără să-și schimbe cu nimic expresia obișnuită, jovială, nu lipsită de distincție și care i se potrivea de minune.

— Ce-ai zice, întrebă tare Phil, așezînd neglijent pe masă paharul gol, ce-ai zice de o baie, să ne păstrăm forma pentru miine ?

— Baie ? La miezul nopții ?

— La urma urmei, de ce nu ? răsună lîngă ei vocea doctorului. Bună, Phil ! Te așteptăm de la prinz.

— Am avut...

— Lasă ! Vezi numai să nu-l superi pe conte, e sensibil, ca orice aristocrat, cînd se vorbește de etichetă. Ascultă, Sim, prietenul nostru n-a fost niciodată în peșteră.

— Atunci sînteți invitații mei ! acceptă Crane. Să mergem !

Piscina ocupa un soi de terasă, o latură a ei sprijinindu-se de marginea povîrnișului pe care fusese ridicat întregul edificiu. În hol, cei trei se despărțiră să-și lase hainele în cabine. Warner urmări cizmele moi ale lui Simon, cu tocul înalt și carimbii strînși în curele : se împotrivi imaginii, copleșitoare încă, a picioarelor vagabondului pironite în șosea ca o pereche de proteze.

.....Dai peste cite unul bine îmbrăcat ! auzi vorbele lui Carmichael, ca o ripostă tragică la prefăcătoria lui de contrabandă. Îi împușcă și-i lasă în zăpadă..."

În apă încălzită și parfumată după toate regulile se bălăceau fără convingere cîțiva indivizi, dornici mai mult să-și omoare plictisul ori să se curețe, măcar pe dinafară, între două reprize de bourbon, decît aduși de plăcerea inotului.

— Fii atent, îl dăscăli Brett pe tinăr, amicul știe o mulțime de lucruri despre Sorensen. Trebuie numai să-l lași pină-și deșartă singur sacul, nu-i place să fie silit cu întrebări.

— Asta nu-l împiedică să rămînă un om de treabă, replică Phil.

— Poate cel mai de treabă din cîți lucrăm la *Thunderbird*. Nu sînteți prieteni ?

— Ba da. Dar asta iarăși nu l-a împiedicat să mă evite de vreo lună încoace.

Simon apăru escortat de doi inși care purtau o complicată barcă pneumatică din plastic străveziu — trei fotolii îngemănate și în fața lor o platformă cu lăcașuri spe-

cială pentru pahare și sticle. Lansară ambarcația la apă, apoi contele așteptă pînă ce chelnerii așezară cuvenitele ustensile în lăcașurile cu pricina și deschise brațele spre ceilalți, ca un nabab gata să-și uimească oaspeții aflați la prima vizită în regat.

— Fiți bineveniți pe insula mea plutitoare ! Am să vă plimb pe canale, prin peșteri și labirinturi cum nu se văd nici în vis. Precizez, tinere, că mă număr printre proiectanții acestei minuni. Dealtfel și barca e tot o invenție de-a noastră. N-are cîrmă, deci n-are nevoie de cîrmaci. Pofțiți !

Se instalară în fotolii, Simon aruncă pe umerii lui Phil un halat și puse în mișcare motorul electric. Ciudata ambarcație porni încetîșor către peretele dinspre munte al piscinei.

— Vă cer scuze pentru întirziere, începu Hendricks.

— A, nu ne-am plictisit în doi, răspunse Crane, am avut o discuție despre cum e bine să ne purtăm în lume. În lumea bună, evident.

— În privința asta, ești un cicăron desăvîrșit ! îl flată Brett.

— După mine, e un personaj contradictoriu, ripostă Phil. Pare că vrea să rămînă deoparte, să nu se amestece printre muritorii de rînd, dar în realitate e foarte grijuliu să nu devină... Ce ? Subiect de bîrfe, așa spuneai, Sim ? Și din turnul lui de fildeș proiectează labirinturi pentru vinătorii clubului, construiește bizarerii plutitoare.

— Numai pentru pescari ! îl corectă Crane.

Un panou se deschise în perete, către un canal întunecos, și îndată ce pătrunseră în el sute de reflectoare licărind în apă, scoțind la iveală priveliștea mirifică a unui ținut de basm. Deasupra lor se arcuia o boltă de sticlă, dincolo de care, printre coroanele grele ale brazilor ninși, la capătul defileului abrupt, încremenit în gerul de iulie, scînteia luna, un reflex, un capăt al luminilor ce se pierdeau șerpuitoare în munte. Phil își strînse halatul pe umeri, deși aerul era cald și umed ca într-o seră cu plante tropicale. Nu știa unde să privească mai întii, se apleca să vadă umbrele peștilor care, treziți din somn sau deranjați din veghea nocturnă, lunecau printre alge, țîșneau din nisipul curat, în mijlocul unor nori de ex-

plozii depărtate și silențioase — pești de toate culorile, pietre și alge de toate culorile, greu de identificat chiar când porneau fără veste să-și schimbe locul, fiindcă în contururile înșelătoare ale adîncului nici un detaliu nu rămînea în același loc.

Contele sorbi discret din pahar și surise, cu o subțirime nobiliară care nu-i scăpă geneticianului.

— Adică mă port iarăși ca un ageamiu ! traduse el zîmbetul. Am rămas cu gura căscată, nu mai pot simula blazarea. Credeam că lecția ta de bună purtare s-a terminat.

— Hai să vorbim foarte sincer, vreți ? propuse Crane, iar la auzul vocilor, peștii, în loc să se ascundă, năvăliră la suprafață, brăzdînd apa cu boturile deschise. Credința mea e că Phil n-o să aparțină niciodată lumii unde a nimerit — nu-i vorbă că nici nu se străduiește. Să nu te superi, Phil, n-am intenția să te jignesc ; dealtfel, nici eu nu-i aparțin.

Umplu un pahar și i-l întinse, tînărul îl luă, fără să-l ducă la buze.

— Ia uite ce declarații lansează reprezentantul nobilimii ! exclamă doctorul. Surprinzător, dragă Sim ! Tocmai tu, miezul elitei din oraș !

— Surprinzător și contradictoriu ! zise Phil. Înseamnă atunci că ți-ai făurit o altă lume, a ta, și oricum mai bună, devreme ce nu-ți părăsești echilibrul și seninătatea.

— Asta e, băiete, seninătatea ! Fiindcă nu eu am făcut lumea unde trăiesc — singura, totuși, pe măsura felului meu de viață — nu pot nici s-o schimb atunci cînd mă nemulțumește. Așa că refuz să-mi asum vreo răspundere în privința ei. Îi constat de departe contradicțiile și melodramele, aclam pe învingători și depling pe învinși, știind bine că data viitoare, cînd se ia piesa de la capăt, se vor schimba între ei. Sînt un simplu spectator de teatru, foarte mulțumit de poziția lui. Dealtfel, vă puteți imagina existența spectacolului în afara existenței mele ? Reprezintă unul dintre termenii definiției și, pare-mi-se, cel hotărîtor : diferența specifică.

— Avînd grijă să n-ajungi subiect de birfe ! îi aminti Warner.

— Chiar așa ! Dar e un preț pe care îl achit conștient și fără mustrare de cuget. Mă prefac, în limitele decenței și cu respect față de tradiții. Mă prefac că sînt rău, fiindcă asta mi se cere și fiindcă astfel îmi apăr dreptul să fiu bun cînd nu mă văd actorii.

— Din nevoia de a fi bun ? îi iscodi Brett. Și asta nu înseamnă că îți părăsești scaunul din lojă și urci pe scenă ?

— Din nevoia de a pune un strop de noblețe în felul cum îmi duc viața ; așa am fost învățat și așa mă îndeamnă cugetul meu.

Își urmau plutirea deasupra apei, pe sub apa razelor de lună, fotoliile și platforma dintre ele aproape nu se vedeau, într-atît transparența le difuza în lumină. Singure cele trei pahare și sticlele, parcă suspendate deasupra adîncului, lăsau impresia unor prezențe materiale. Din loc în loc, algele se clătinau pe cer în bătaia vîntului, sau brazii se mișcau pe dedesubt, mînați de curenți, scuturînd trenе de nisip, de zăpadă ; o pasăre-pește cu ochi galbeni tăie cu înotătoarele, cu aripile cearcănul vînat al marginii de pădure.

— Îmi propui o soluție, conte ? întrebă tînărul.

— Într-un fel, ne înrudit. Amîndoi niște corpuri străine aici — din pricini diferite, desigur — și amîndoi tolerați : tu lucrezi la o descoperire epocală, asta ține trează atenția și stîrnește interesele tuturor ; eu, cu armele și deviza familiei, figurez pe un cîmp al stemei orașului, și asta dă strălucire statuiilor și atrage mulțimile de gură-cască.

— Mulțumesc pentru înrudit, deși e o mezalianță. Familia mea nu se ridică, prin obîrșie și îndeletniciri...

— Phil, eu vorbesc serios !

— De ce corpuri străine ? interveni Hendricks. Doar recunoști că nouă, celor care trăim fără un strop de noblețe, ne sînteți necesari.

— Mai intîi, doctore, să știi că nu pentru asta te-am scos din discuție. Am să-ți spun la timpul potrivit ce ne deosebește de tine. Și fiindcă veni vorba, află că nu dintr-un capriciu am refuzat pînă acuma să mă înfîlnesc cu bălatul și nu din cauza intervenției tale am consimțit. Ca să lămurim lucrurile, nu de alta ! Și ție, personal, am niște reproșuri să-ți fac. Dar să revenim ! Tolerati, pen-

tru că amîndoi visăm ceva mai bun decît clubul unde am avut cîntea să fim primiți, din care pricină bucuroși ne-am vedea de treburi. Iar colegii au simțit asta și nu ne iartă. Atenție, însă, Phil ! Mie strămoșii mi-au conferit o poziție privilegiată și eu mă străduiesc — în limitele decenței, repet — s-o mențin. În schimb, poziția ta e șubredă, îți faci iluzii că nu intră în joc. Dacă nu-ți termini cu bine experiențele, ai să dai de dracu pentru tot restul vieții, oricît ar vrea prietenii să te apere, și prieteni, în afară de doctor și de mine, nu ți-ai cîștigat.

— De acord, Sim, răspunse tînărul. Cu două corective, dacă-mi permiți. Primo : experiențele mele se vor încheia cu strălucire. Secundo : după ce le termin, nu mai rămîn nici o clipă în lumea unde am nimerit. În general, lumea *asta*, așa cum e, va începe să nu mai existe.

— Oho ! ripostă Crane, izbucnind în rîs. Noroc că ești modest !

— Vezi că s-ar putea să aibă dreptate, zise doctorul, fără să-i împărtășească veselia.

— Mai e ceva, continuă Phil, nu vreau să-mi pierd vremea la atîtea petreceri zilnice. Mese la cabane, partide de vînătoare, mese în oraș, partide de pescuit, cocteiluri la familia Cutare, partide de călărie, de patinaj, de schi, de schi nautic, recepții cu ocazia căsătoriilor, cu ocazia nașterilor, cu ocazia inaugurării noilor vile, a noilor hoteluri, a noilor locuri de agrement, și iar partide de golf, de cricket, de tenis și base-ball, curse de automobile, curse de motociclete...

Contele rise iar, în hohote, gata să se înece cu băutura.

— Nu le mai înșira ca pe chinurile iadului, că n-ai trecut prin ele !

— Veșnic același lucru, repetat fără noimă. Trebuie să muncesc și, dacă mai am timp, să ascult muzică și să mă uit prin cărți. Cu riscul de a-i jigni pe președinții de cluburi și societăți și a mă expune cancanurilor.

La capătul tunelului se deschidea, masivă și încărcată de podoabe ca un arc de triumf, intrarea în peșterile vulcanice. Luminile își schimbau culoarea pe măsura apropierii celor trei, sticla bolții de deasupra devenea givrată, apoi lăptoasă și opacă, fundul apei se acoperea cu pietre

colțuroase, numai peștii, parcă aceiași de fiecare dată, ieșeau mereu împrejurul bărcii.

— Hai atunci să facem un test, propuse Crane, un test de fiabilitate. Și nu socotiți că sînt prozaic folosind termenii ingineresti.

— Adică ?

— Să studiem, în lipsă de ceva mai bun, comportarea unor sisteme în funcțiune și să vedem ce se face pe-aici pentru prelungirea, cît mai mult cu putință, a acestei funcționări. E corect cum am spus ?

— În sfîrșit, exclamă Hendricks, aflu și eu ce înseamnă fiabilitatea asta de care se tot aude pe la *Thunderbird* !

— Credeți că e de ris ! ripostă contele. Ia uitați-vă ce frumos ne ies peștii în întîmpinare ! Cînd simt prezența oamenilor, își părăsesc mediul natural și vin spre ei. Un reflex condiționat. Clubul plătește o echipă de dresori care se ocupă special cu treaba asta. Și acum, băiete, închipuie-ți ce se întîmplă cînd apar pescarii, întovărășiți de chelneri cu mîncăruri și băuturi, de femei dornice de spectacol, ei înșiși plini de ambiție, grozăvinduse, organizînd întreceri.

— O mizerie, spuse doctorul, asta așa e !

— În biologie, fiabilitatea se traduce prin putere de supraviețuire. Din acest punct de vedere, reflexul condiționat al peștilor de aici, care e o latură a funcționării sistemului nervos, limitează, în proporții catastrofale, durata de funcționare a întregului lor organism.

Va să zică, își spuse Phil, cuprins iarăși de obsesia întîlnirilor cu vagabondul, pentru Carmichael picioarele deveniseră zona vulnerabilă sub raportul fiabilității. Oare aici să fie soluția, în capacitatea de a nu te înstrăina, de a rămîne tu însuși în orice împrejurare ?

— Oribil ! remarcă apoi, cu voce tare.

— Unii, replică Simon, consideră, dimpotrivă, că e foarte plăcut. Depinde din ce parte privești lucrurile. Așa că e bine, pentru obiectivitate, să rămînem la termenii tehnici. De fapt, are loc o schimbare a sistemului de referință : mai întîi, într-un sistem cu un cod specific, peștii sînt obișnuiți să nu se teamă de om și învățați că, odată ajunși în preajma lui, primesc o recompensă. Apoi sistemul se modifică și ce urmează v-ați imaginat.

Un sunet grav, de gong răsună cind trecură prin porticul strălucitor. Grotele se deschideau cu o încăpere ovală, ca un vestibul, cu pereții tăiați drept și îngrijit polizați, pe a căror oglindă șerpuiau zeci de filoane metalifere, detașându-se în rocă asemeni unei extravagante picturi murale. Phil își aminti de pahar și bău o înghițitură, dar alcoolul se încălzise și avea un gust leșios.

— E o parabolă, conte, dacă înțelegem noi bine, spuse Brett Hendricks.

— Nici eu, nici voi nu ne numărăm printre pescari. Asta e tilcul parabolei. Vreau să-l ajut pe amicul Warner să privească puțin mai departe. Am o datorie față de mine, deși cred că și fără ea l-aș fi ajutat.

— În felul tău, ești un filozof.

— Regret că nu vrei să fim sinceri, cum vă rugasem.

— Adică, interveni Phil, să te aplaudăm că proiectezi pentru pescari un decor feeric, dar care e al morții, cu toate că, singur o afirmi, nu te numeri printre ei.

— Decorul proiectat de noi a fost numai unul al frumuseții și pentru folosul turiștilor, așa cum și ambarcația în care vă plimb era numai una de agrement. Alții le-au deturnat scopul și sensul, au ridicat gardurile de sirmă ghimpată, au interzis accesul publicului. Nu mă simt vinovat cu nimic. Iar tu, băiatule, te ascunzi pe după cuvinte, să nu bag de seamă că m-ai mințit.

— Conte, îl admonestă doctorul, ești atent la ce spui ?

Tonul părea aspru, fără să fie cu adevărat. Își vorbiseră mereu prietenește ; se prețuiiau, se legaseră prin întîmplări comune, deși contele Simon, iubitor al solitudinii și izolării — fiindcă, amenințat să dispară din pricina anacronismului, își confecționase o aură de erou romantic, distant, paseist și misterios — se lăsa mai greu înțilnit de ceilalți.

— Ce să-i fac, l-am prins în delict, și tu umbli să-l acoperi ! Va să zică, plănuiește să abandoneze splendida poziție asigurată atît de mărinimos de orașul nostru, după ce-i va fi dat acestui oraș o lovitură de moarte. Rămîne între noi, cum împacă renumele de salvator cu intențiile de asasin ? Dar să terminăm cu divagațiile ! Dacă descoperirea îi reușește, în vecii vecilor nu va mai scăpa de statutul privilegiului. Are de pe acum un loc

rezervat, și încă unul central, în nepieritorul panteon al științei iar o dată gloria postumă asigurată, cu atât mai mult va beneficia de onoruri în timpul vieții.

— Uite, zise Phil, pentru mine onorurile...

— Doamne, omul ăsta nu pricepe nimic ! După prima descoperire vor veni celelalte, lanțul care se naște ca totdeauna în cercetare. Poate lucruri absolut noi, poate numai direcții aplicative — ar fi deajuns și atât. Cum să scapi de ele, și pentru ce ? Dimpotrivă, o să ai nevoie de bani, din ce în ce mai mulți, și vor fi la fel de mulți oameni gata să te finanțeze, iar asta înseamnă o lungă serie de scadențe pe care trebuie să le onorezi. Adică, aici vreau să ajung, te-ai legat pe viață de lumea bună, și când se va pune problema rezilierii contractului dintre voi, deși eu nu ți-o doresc, lumea asta va intenta acțiunea și nu tu. Fiindcă are prea puțin nevoie de tine, iar tu depinzi în întregime de ea. E clar ?

Ajunseră într-un labirint de coridoare subpământene, largi și înalte, pe ai căror pereți, în nișe deschise în marmură albă ca spuma, fuseseră încrustate geode rupte neregulat, asemeni unor imense fructe de piatră. Spoturi de lumină făceau să scinteieze cristalele violete și negre, fumurii, albastre și roșii, verzi și galbene cum e mierea, o beție de culori inimitabile, printre colți rotunjiți de bazalt și obsidiană, masivi, greoi, scoțind cu atât mai mult în evidență delicatețea pietrelor semiprețioase.

— Uită un singur lucru, spuse doctorul, întinzându-se leneș în fotoliu. Băiatul e un tip foarte tare. Nu-i pedagogic c-o spun de față cu el, dar e figura numărul unu a institutului la ora asta, mai grozav decât noi doi și decât „patronul“. Ca un fin observator al vieții, cum ești, ar trebui să fi remarcat că în biografia oricărui om de prestigiu există un prag, o linie de demarcație. Înainte de a fi ajuns acolo, omul e nevoit să asculte de restul lumii, să se conducă după regulile ei ; după ce a trecut pragul, raporturile se schimbă : lumea ia aminte, admiră, urmează vorbele și faptele lui. Phil e călare pe demarcație, cu un picior bine pus dincolo. Nu i se mai potrivesc unitățile de măsură comune, de-acuma are nevoie de altele, personale. A iscălit un contract pe viață cu orașul ? De trei luni orașul trăiește mulțumită lui. Are nevoie de banii

acționarilor de la *Thunderbird*? Niciodată miliardarii noștri n-au să găsească o altă investiție măcar pe sfert la fel de rentabilă. Dacă băiatul pățește ceva sau îi vine în minte să ne lase ba tă, pierdem cu toții, pentru că el ne oferă o descoperire folositoare tuturor.

— E foarte frumos cum spui, zimbi contele, cu aceeași subțirime ca mai înainte, numai că n-am terminat de trecut în revistă minciunile.

Doctorul se întoarse spre Phil și deschise brațele a neputință, ca și cum și-ar fi cerut iertare pentru îndărătnicia lui Crane.

— A, exclamă, simulind revelația, n-ai terminat?

— Sint de acord și cu va'oarea băiatului, și cu pragul și toate celelalte, numai că ele funcționează, după propria ta expresie, doar la ora asta. Mai tirziu, e nevoie să fie confirmate, și va fi nevoie periodic. Iar cercetările în care a fost angrenată divizia a patra merg foarte prost. Așa e, Philip Warner, care te lauzi că le vei termina cu strălucire?

— Ei, bravo! ricană Hendricks. Îți descopăr un nou talent: sari peste cal. Te pomenești că așteptai să vezi și rezultate în câteva săptămîni?!

— Nu fi caraghios, cine vorbește de rezultate? răspunse Crane. Eu sint cel dintîi interesat de reușita lui Phil, din simpatie, v-am explicat, din sentimentul că aparținem, spiritual, aceleiași familii. De asta, uite, n-am vrut să ne întîlnim atîta vreme, am așteptat să aflu cum se descurcă, să-l pot felicita. Și cînd colo, nu știi ce rău a pornit-o! N-are pic de talent organizatoric, își obcesește oamenii cu mărunțișuri, îi pune să repete lucrări care s-au dovedit eșecuri. Toți se plîng și zvonurile au început să circule. Amicului îi trebuie ajutor, nu cuvinte frumoase; pînă nu intră în alertă consiliul de administrație, atunci o să-i fie greu să-și reabiliteze firma.

— E nerăbdător, i se pare că lucrurile merg prea încet, se întîmplă cu debutanții...

— De ce nu-i dai voie lui să vorbească?

— În regulă! răspunse Phil, fără chef. Ce vrei să-ți mai spun, după ce ai aflat totul?

— Eu vreau să-ți spun ceva ție, ascultă-mă pînă la capăt! Există, în ce te privește, avantajul unei expe-

riențe anterioare sfârșită tragic, dar poate cu atât mai valoroasă. Nu clădim niciodată pe un teren cu desăvârșire gol, pentru bunul motiv că lumea nu începe cu noi. Și totdeauna, nu-i așa? pentru prezent se ia ca termen de comparație trecutul. E un obicei care se verifică mai cu seamă la schimbarea șefilor. Cel care vine e măsurat cu unitățile metrice ale antecesorului, oricât susține Brett că există măsuri unice ale oamenilor aleși. Sorensen era un om desăvârșit sub toate aspectele, una dintre cele mai luminate minți și un suflet rar. L-am cunoscut bine, am fost prieteni la cataramă, cum se zice, și cred că și pe tine te cunosc deajuns ca să vă pot compara obiectiv. Până acuma, el rămâne mai bun, în primul rînd ca șef.

— E și firesc să-l lauzi, făcu doctorul, ați muncit împreună la proiectarea acestui paradis.

— Exact. Acum șapte ani, cînd începuse să-l pasioneze cibernetica. De fapt, ideea lumii acvatice de aici a lui a fost și proiectul a apărut ca aplicare în practică a programării speciale a unui computer. La program am lucrat amîndoi.

Pentru Phil, plăcerea drumului se sfîrși brusc. Ar fi vrut să se întoarcă imediat, să plece fără nici o explicație — dar nu, era în interesul lui să rămînă și să asculte, cu orice preț.

— A fost chiar atât de grozav? Ca specialist? întrebă, umplîndu-și din nou paharul. N-am auzit să fi rămas vreo lucrare...

— Cred și eu că nu, după ce s-a prăpădit calculatorul diviziei. Elabora un nou limbaj de programare pentru mașinile de calcul, o modelare matematică a proceselor genetice, mai exact de inginerie genetică. Mi-a cerut sprijinul pe vremuri, dar ce să zic, condițiile lui erau atât de generoase, încît m-am jenat, pur și simplu să-i devin partener — rămîneau cu senzația cu i-am furat ideile. A fost o eroare. Dacă aș fi primit, nu se pierdea, în explozia din laborator, o muncă de atîția ani. Părerea mea e că ajunsese la unele rezultate. Dar mi-e imposibil să verific, deși, în mod normal, orice lucrare efectuată de computerele de la *Thunderbird*, indiferent de amplasarea acestora și de gradul lor de complexitate, se înregistrează automat în banca de date a institutului, sub un cifru de identificare.

— Și, întrebă Phil, crezind că-și ascunde nerăbdarea dacă privește, cu un aer interesat, peisajul; dar nu i se arăta pretutindeni decît iarăși imaginea obsesivă a picioarelor vagabondului.

— În blocurile de memorie acționate de cifrul diviziei voastre nu se află nimic.

— Înseamnă că...

— Putea să disimuleze informația, risipind-o prin sectoarele din bancă rezervate altor brigăzi. V-am spus că ajunsese specialist în coduri.

— Cu ce interes?

— Întîmpinase opoziții. A vrut, pesemne, să păstreze secretul, ca să nu i se pună bețe în roate, cită vreme nu-și încheiase cercetarea. Deseori mă gîndesc că în circuitele băncii zace inutilizabil tot rodul eforturilor lui și că nu vom intra niciodată în posesia cheii sub care a blocat informațiile de o importanță covârșitoare. Ce mai foloase ar fi tras Phil de la ele, cu ajutorul unui cibernetician serios! Apropo, băiete, ai făcut o prostie că l-ai îndepărtat pe Gregor! Fusese singurul colaborator apropiat al lui Sorensen, m-aș mira să nu știe o groază de lucruri despre ce vorbim noi acum.

— Aiurea! ripostă Hendricks. Ar fi avut destule motive să le povestească, măcar ca să scape de interogațiile lui Talbot. Mai bine te-ai gîndi, fiindcă tot ești tare în materie de presupuneri, cine a provocat explozia din laborator.

— Fred Talbot susține că Sorensen, care a zăpăcit computerul! aruncă tînarul, nu fără o umbră de satisfacție.

— Freddie e un țărănoi bolnav de parvenitism! strigă Simon, într-un acces de furie care făcu să clocotească întreaga sevă a marelui său arbore genealogic. O gorilă, la propriu și la figurat, a cărei singură scînteie de inteligență îi hrănește viclenia fără margini. Unul ca el putea prea bine să defecteze calculatorul, dar un Sorensen niciodată. Și asta o spun ca șef al diviziei cibernetice, e o declarație oficială.

— Totuși, cine a făcut-o, conte? insinuă Hendricks. Nu cumva chiar acest Gregor, cum s-a zvonit la un moment dat?

— Gregor ? !

— Poate îi iei și lui apărarea în mod oficial, mă rog !

— Prostii ! Mark n-a fost...

— Sigur e doar că n-a fost destituit, mai departe răspunde-ți singur la orice fel de întrebare.

— Știi mai multe ?

— Nu știu nimic, omule ! M-am luat după afirmațiile tale, asta e tot. Dar și așa Mark e un bun cunoscător al problemei, parcă de aici pornisem.

— Adică să fi fost în serviciul lui Freddie ? exclamă contele, și în gura lui numele Albastrului suna ca o sudalmă.

— Oricum cu Phil n-ar fi colaborat, fiindcă el însuși a cerut să plece. Așa că prea tirziu îți deșerți sacul cu amintiri despre Sorensen și vii să faci reproșuri. Mai bine îl preveneai pe băiat din vreme, măcar despre cunoștințele și utilitatea lui Gregor.

— Ar fi trebuit. V-am zis că vreau să plătesc o datorie — să-mi răscumpăr greșeala de a nu fi vegheat asupra celui alt și de a-l fi lăsat singur. Era exact în situația lui Phil. Cu toate că foarte bun conducător, desăvârșit om de lume, o fire deschisă și prietenoasă, deci opusul tinărului nostru, pe deasupra un rafinat iubitor al artei și posesorul unei faimoase biblioteci — s-ar părea că au prea puține lucruri comune ca să-i putem asemui, dar, repet, poziția lor se ascamănă. Începînd cu îndrăzneala nebunească a proiectelor și terminînd cu singurătatea, din pricina căreia, în fond, acela s-a pierdut, iar băiatul se rătăcește în nimicuri și contradicții.

— Cum s-a pierdut ? întrebă Warner, abia mișcîndu-și buzele.

— Era sfîrșit din clipa cînd a intrat pe mîna gorilei Freddie. Atunci să-mi fi cerut ajutorul sau eu să-mi fi dat seama ce primejdie l-a încolțit... Doctore, l-ai adus pe Phil la *Thunderbird*, dar cu asta datoria ta abia începe. Împiedică-l să repete experiența lui Sorensen, o să-i fie cu atît mai nefastă, cu cît e lipsit, deocamdată, de calități esențiale ale meseriei. Eu, unul, sînt gata să te ajut.

— Ai un p'ân ?

— Trebuie să prevenim manevrele răuvoitorilor. **Ar fi deajuns o simplă înscenare și toată puterea de azi a lui Phil s-ar întoarce împotriva lui.**

— Va să zică, ajungi să apelezi la unul dintre pescari ! zîmbi Hendricks, mai degrabă crispat decît vesel.

— Am convenit să fim sinceri ! Tu ai un statut aparte, din cauza clinicii. Nimeni nu te socotește străin, le ești prea necesar ca să-și permită să te izoleze. La spune, Phil, tu de ce mă cauți ?

— Pentru asta, să vă cer ajutorul ! răspunse Warner, cu un zîmbet la fel de silit ca și al doctorului. Și mulțumesc pentru lecțiile de conduită în lume, nu știam cum să mă descure mîine la vinătoare.

7

S-ar fi zis că Mark se așteptase la vizita aceea, că pîndise mereu, din dosul ușii, cu ochiul lipit de vizor, fiindcă deschise înainte ca Phil să-și ridice degetul de pe butonul soneriei și nu se arătă deloc surprins.

— Bună ! salută tînărul, încurcat de reacția lui nefiresc de firească.

— Bine ați venit ! răspunse Mark. Intrați !

— Te deranjez cumva ? Poate ar fi trebuit să mă anunț...

— Intrați, vă rog ! Îmi faceți multă plăcere.

Locuința era modestă, însă bine întreținută, se vedea pedanteria caracteristică a gazdei. Ferestrele camerei de zi fuseseră date de perete, în ciuda frigului de afară. Phil își aminti de anii studenției și în aceeași clipă interiorul sărăcăcios i se păru plin de intimitate.

— Te pregăteai să ieși, am impresia.

— Din pricina geamurilor ? Nu, e un obicei. Dar faceți-vă comod și stați jos ! Sau vreți să și plecați ?

— Sper că nu asta aștepți !

— Așa mă cunoașteți ?

— Eram curios cum te-ai instalat. Credeam că o să mă inviți o dată ; uite, sticla am adus-o...

— Mulțumesc ! Un moment, să caut niște pahare. Disparu în bucătărie și se auzi cum umblă prin dulapuri. Am vrut să vă caut, dar știam că aveți prea multă treabă, nu vă mai găseați timp și pentru mine. Doriți sifon ?

— Dacă ai.

— Gheața îmi lipsește, tocmai am decongelat frigiderul.

Intră cu paharele și sifonul pe o tavă și surise întilnind privirea lui Phil.

— După cum constăți, am găsit timp. Te-ai acomodat cu noua muncă ?

— Să fiu drept, nu prea !

Închise ferestrele și trase perdeaua, apoi se așază de cealaltă parte a măsuței, urmărind cum Warner destupă sticla.

— E obositor ?

— Nu numai. Toate sînt altfel decît la noi în divizie sau nu reușesc eu să mă adaptez... Se întreprind experiențe păcătoase, încrucișări de specii, o mizerie întreagă. Zilnic cărăm la crematoriu fetuși monstruoși, morți la testarea fiabilității și disecați pînă în măruntaie. Ce să mai vorbim, simt nevoia de aer proaspăt. — Ridică paharul. — În sănătatea dumneavoastră !

— Și a duminică !

— Nu vă închipuiți cît mă bucur că ați venit !

— E plăcut la dumneata. Deși dincolo, la hotel, trebuie să fi stat mai confortabil.

— Aici sînt mai liniștit, asta contează. Mi-ați făcut un mare bine lăsîndu-mă să plec.

— Nu s-ar zice, după cîte îmi povestești.

— De ce ? Situația, în general, mi s-a schimbat cum îmi dorisem. Îmi pare rău doar că n-am nici un amic pe acolo. Oamenii ca dumneavoastră sînt rari și, după ce v-am cunoscut, e greu să mai pot lega o prietenie la tel de sinceră și deschisă... Phil își stăpîni o tresărire și puse paharul pe măsută. Vreau să spun, nu fiindcă vă referiți la principii, asta o face toată lumea, dar dumneavoastră credeți în ele și le respectați. M-am gîndit în ultima vreme că ați avut dreptate în ce mă privește, probabil n-aș fi putut să vă stau alături, nu mai am destulă tărie, nici,

dacă vrei, dorință de afirmare. Sună cam declarativ, totuși sînt sigur că înțelegi.

— Înseamnă că altădată le-ai avut.

— Altădată. Cînd lucram... Mai bine vorbești-mi despre dumneavoastră. Ați pornit cercetările, aud că vi s-a instalat o întregă menajerie, cu toate neamurile de animale pentru experiențe.

— Și o echipă numeroasă, cu toate neamurile de specialiști.

— Și cu un asistent nou, desigur !

— Dacă ar fi să te necăjesc, aș zice că unul mai bun.

— Mi-e totuna, domnule Warner !

— Nu e mai bun, e un oarecare.

— Vă fac o mărturisire, și momentul e potrivit, nu mă veți bănuî că urmăresc nu știu ce avantaje. Mi se pare că vă judecasem eronat tot timpul cît am fost împreună. V-am pus la îndoială buna credință, prea erați foarte sigur în orice împrejurare, prea vă lăudau cunoscuți și necunoscuți... Cînd m-am lămurit oarecum, am vrut să vă arăt prietenia și altfel decît de la distanță, dar nu mai era posibil.

— Ții să mă emoționezi ? întrebă tînărul, stingherit. Cum te-ai edificat ?

— Întimplător. Cu atît mai sigur. Pe urmă aș fi vrut să mi se ofere un prilej de a vă întîlni, dar nu l-am prins.

Gregor purta un impecabil costum de interior, cu batistă în buzunarul de la piept și fular de mătase în jurul gîtului, era bărbierit proaspăt, avea unghiile îngrijite ca ale unui chirurg. Ca și cum nu coborîse treptele ierarhiei și nu ajunsese în locuința aceea ieftină, de periferie. Phil trăia o acută senzație de continuitate, parcă amîndoi s-ar fi despărțit abia ieri ; dar cu amîndoi se întimplase ceva fundamental, care îi transformase, le întorsese raporturile. Mark devenise un altul sub masca înfățișării lui de toate zilele — dornic de comunicare, fără umilințe ostentative, grijuliu să nu-l supere cumva pe fostul șef cu aluzii la disputele lor de odinioară. Rămînea omul surprizelor, dacă o asemenea consecvență se potrivește schimbării neîncetate presupuse de un comportament surprinzător. Și, așa cum se petrec lucrurile în astfel de cazuri, Phil se așteptase la refuzuri și încrîncenări, la umilința unor

concesii, cel puțin formale, cu al căror preț să cumpere informațiile pentru care venise.

Era pregătit, dealtfel, să simuleze orice, după rețeta contelui, deși umbra lui Sorensen, prezentă aici aproape la fel de stingheritor ca și în vilă, îi dădea emoțiile nesuferite ale tracului.

— Am impresia, începuse nesigur, că nici eu nu te-am cunoscut deajuns.

— Din vina mea. V-am ocolit încercările de apropiere, am evitat să mă confesez. Într-o singură privință vă înșelați în aprecieri: m-am drogat doar puțin timp, astăvară, ca să-i oblig pe cei de la institut să-mi accepte demisia. De atunci mă prefac numai, în virtutea obișnuinței, n-avea sens să continui un joc pierdut. În rest, totul e adevărat. Lașitatea, tentația de a da înapoi la cel dintâi obstacol, lipsa de răspundere, totul. Poate narcoticele m-ar fi ajutat să evadesc; de frică am renunțat la ele. Mă agăț de viață, ca un prost, mă sperie boala, mă sperie...

— De ce, Gregor?

— Ar trebui să rostesc un nume care o să vă indispuină.

— Atunci, hai să te indispuie eu mai întâi! Se zvoneste că explozia de acum un an, de la divizia patru, a fost opera dumată. Ca să pui capăt cercetărilor lui Sorensen.

Mark se înclină, aprobator.

— Și că am fost în slujba lui Talbot, nu? Mi-a zis-o și mie chiar Albastrul, cu ceremonialul pe care obișnuiește să-l desfășoare când e vesel și treburile îi merg din plin. Părea să fi avut o surpriză plăcută.

Warner vru să mimeze destăinuirea; intra în tonul discuției și îl obliga pe celălalt să răspundă în același fel, cel puțin printr-o convenție reciproc acceptată.

— Nu mă descure în toate birfele astea. Încerc să le ocolesc, și mereu mă agăț în ele. Până la urmă devin copleșitoare, se strecoară unde nu te aștepti, le descopăr acasă, în laborator, pe stradă... Parcă niște oameni sînt puși anume să le împrăstie, să mi le arunce pe urme. Credeam că o să-mi pot vedea de treburi, nu-ți dai seama ce important e să fiu lăsat cu treburile mele, și când colo...

Se opri, realizînd cum prefăcătorii devine brusc formală, cum își exprimă sincer convingerea în loialitatea

lui Mark față de Sorensen, cum el însuși începe să se confeseze, dar și mai mult îl surprinse că nu regretă, că are o ciudată senzație de liniște și siguranță, pentru întâia oară după seara cînd Mad se întorsese la el și cînd viitorul i să părea încă un șir de speranțe, de promisiuni ispititoare.

— Acum vă întreb eu : de ce ? auzi vocea lui Gregor.

— Am nevoie de adevăr, continuă, simțind, pe măsură ce se descărca, și povara crescîndă a derutei, și nevoia eliberării, de parcă, printr-o accidentală scinteie de sinceritate, fostul asistent i-ar fi declanșat o reacție în lanț. Fără el, pășesc în gol. N-am bănuir că va fi atît de greu, eram sigur că ajunge să știu ce vreau, să obțin ce-mi trebuie, și tot ce există dincolo de pereții laboratorului va înceta să mă preocupe. Se întîmplă invers și nu înțeleg mecanismele acestei mașinării. El cum a fost doborît ? S-a lăsat prins în mașinărie ?

Gregor nu se miră de aluzia la Sorensen, ca și cum era pregătît să discute anume despre idolul lui și se ferise doar să-i pronunțe cel dintîi numele.

— Ați aflat la ce lucra ?

— Un nou limbaj de programare a computerelor, pentru rezolvarea, pe modele matematice, a problemelor de inginerie...

— De inginerie genetică. Dar nu numai atît. Căuta cheia unei autoprogramări, care să transforme computerul într-un fel de supervisor al lucrărilor. Adică acesta ar fi validat, din etapă în etapă, prin mijloace stohastice, exactitatea fiecărei asamblări, într-o nouă alcătuire, a materialului genetic. Și ar fi evaluat, prin intermediul calculului probabilităților, evoluția mutanților intermediari, raportîndu-se la forma și însușirile urmărite în final de experiment. O parte a acestor operații se realizează și în momentul de față. Așa cum știți, calculatoarele țin evidența materialului genetic obținut și manipulat în toate laboratoarele, înregistrîndu-l pe măsura apariției, după un cod de citire propriu. Datele se comunică băncii, unde stau la dispoziția tuturor diviziilor de inginerie și se radiază de acolo cînd materialul a fost consumat ori a devenit inutilizabil după căderea la testele de fiabilitate. Era vorba, deci, de o dezvoltare...

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Pricepeți cum vă explic ?

— Pricep prea bine.

Repetau, fără să-și amintească, un schimb de replici de la ultima lor convorbire, dar acum rolurile se inversaseră, și asta ar fi fost deajuns ca să-i dea lui Phil de gândit. Numai că el părea să fi uitat de mult vremurile cînd juca rolul celui care pune astfel de întrebări.

— Inițiasem și o aplicație, urmă Gregor. Adică de la ea am pornit.

— Desfășurarea normală a proceselor metabolice din organism, în prezența germenilor patogeni activi.

— Ați ținut minte !

— Atît ar mai lipsi ! E tema mea de cercetare.

— Înseamnă că și eu am ghicit bine atunci, la sărbătorirea...

— Pînă unde ați mers cu lucrul ? Cum vedeți materializarea programului ? Pe ce căi se ajungea, după opinia voastră...

— Domnule Werner, glumiți ?

— Trebuie să mă lămuresc, Mark ! exclamă Phil. Replica suna patetic, dar el nu mai avea timp și putere să se controleze, cum nici nu-și dădea seama că-i spune celui alt pe numele mic. Prin ce mijloace e posibilă ignorarea de către organism a factorilor de perturbare...

— Lăsați-mă să termin, că nu mai am mult ! îl întrerupse Gregor, și în glasul lui se simțea compasiunea. Degeaba vorbești la plural, nu i-am fost părtăș cu adevărat la descoperire. Numai la discuții.

— Nu ! se revoltă Phil, ridicîndu-se în picioare.

— Ba chiar așa ! Ce v-am povestit adineauri sînt principii foarte generale, pe care le sintetizez pentru dumneavoastră din niște gânduri risipite de el de-a lungul cîtorva ani.

— Cum adică, nu-i trebuiau ajutoare ? Cine dracu se mai apucă azi de cercetări fără specialiști din toate domeniile implicate ? Apropo, ce era de meserie ?

— Urmase medicina generală.

— Doamne, aproape un diletant ! Cel puțin cibernetica s-o fi stăpînit ca lumea !

Vorbea cu invidie și cu un soi de înțelegere admirativă, dincolo de jocul de-a mărturisirile, care nu încetase încă să-l preocupe.

— Eu, replică Mark, îmi făcusem o glorie din a-l ajuta, cum vă și imaginați. Mă documentam serios în cibernetică. La început, mă încuraja, venisem în legătură, tot prin intermediul lui, cu Simon Crane, contele. Dar mai târziu m-a sfătuit s-o las domol cu învățătura și într-o zi chiar mi-a interzis-o de-a dreptul, pretinzând că-mi ajunge cît știu ca să-i pot înțelege ideile, iar de altfel de ajutor n-are nevoie.

— Nu cumva...

— Nu era omul care să păstreze gloria numai pentru sine. Poate a vrut să mă ferească de neplăceri, fiindcă mașinăria, cum ziceți dumneavoastră, intrase în funcțiune.

— De ce n-a dat un proiect de cercetare oficial ?

— Bănuiesc că din aceleași motive, ca să nu i se pună bețe în roate. A preferat să trateze direct cu domnul Boyne și de la el a obținut permisiunea să utilizeze computerul diviziei noastre.

— Asta am auzit ! spuse Phil, cu o strîmbătură de nerăbdare.

— Bine, să trecem ! consimți Mark. La un moment dat, în toamna trecută, ba mai devreme, pe la sfîrșitul verii, i s-a întimplat ceva pe nepusă masă. M-am gîndit de multe ori, după aceea, ce-o fi fost la mijloc. Parcă avusese o revelație, descoperise, fără să vrea, un lucru foarte important sau ajunsese cu experimentul la o cotitură. În orice caz, povestea nu-l încînta din cale-afară, începuse chiar să se ferească de mine, cu toate că eu îi eram cel mai apropiat de suflet, pe altcineva nu mă duce gîndul să fi avut.

Phil se plimba în spațiul strîmt al camerei, aproape lovindu-se de mobile.

— De ce te oprești ? Continua să muncească ? îl îndemnă pe Mark.

— De unul singur. Habar n-am pînă unde a mers cu tema noastră, nici măcar dacă n-o fi schimbat-o pe drum. Nu mai sufla o vorbă despre asta și, de vreo două ori, cînd l-am întrebat, s-a făcut că nu înțelege. Cel mai pus pe jeratic era Freddie Talbot, căruia nu știu cine îi dăduse

în grijă să ne spioneze și de dragul meseriei sau din antipatie pentru noi — că nu suferea să ne vadă în ochi — s-a ținut de treabă cum scrie la carte. Se și pricepe, nimic de zis, dovadă starea în care m-a adus după câteva interogatorii. Credința mea e că din cauza lui s-a produs și explozia. El trebuie să fi umblat la calculator, fie să ne afle secretul, fie ca să aibă un motiv de interogatoriu.

— „Patronul” n-a sărit să vă apere.

— N-a mișcat un deget. Intervenise o răceală între noi și el, de atunci, de la sfârșitul verii.

— Și Sorensen cum a primit-o ?

— M-ați crede că nu-i păsa ? De aceea presupun că descoperise un lucru de mare însemnătate, dacă a trecut cu vederea supărările domnului Boyne. Dar o dată, la o întâlnire, când „patronul” s-a arătat prea distant, l-am auzit șoptind : „Sigur că da, o mașină independentă, dar la cheremul oricui !” N-am avut curaj să deschid o discuție, trebuie că se referea la el însuși. Oricum, au fost ultimele vorbe pe care le-a rostit pe această temă, de față cu mine. Încă de atunci eram speriat de felul cum se întorce lucrurile, mai ales că mă ținuse atîta vreme în ignoranță și nu puteam măsura nici măcar întinderea pericolului. Pe urmă a venit înscenarea din laborator, și temerile mi s-au adevărit. Sînt sigur că a fost o înscenare. Ne-au adus pe sus la *Thunderbird*, dar, cînd el a vrut să intre în laborator, Albastrul l-a oprit aproape cu forța. Ca și cum s-ar fi temut să nu fie dat de gol. Și înainte de a avea rezultatul primelor investigații, a început să ne ancheteze.

— Cum i-a ținut piept lui Freddie ?

— A ris de el. Acuzațiile că e un impostor îl amuzau cel mai tare și se grăbea să le încuviințeze, foarte supus și plin de respect — au fost singurele împrejurări cînd îmi simțeam și cu inima cît de cît ușurată. Dealtfel, Albastrul se făcea că inghite provocările, consemna cu seriozitate fiecare declarație... Mai tîrziu am aflat cu ce-i poate pielea, după ce l-am văzut organizînd vînătoarea. Cu diabis, fără să uite un amănunt : instruirea gonacilor, pînda, somațiile derutante, strigătele la microfon, promisiunile, împușcăturile trase aiurea, pentru ca pistolarii

să-l poată lovi pe la spate... O lucrare de artă, o capodoperă a genului.

— L-au ucis ?

Phil întrebase de lingă geam, cu spatele la Gregor, din delicatețe, deși teribil ar fi vrut să-i urmărească ochii, să vadă răspunsul în ei.

— Pentru mine, da. Pentru Albastru, a scăpat. Sub pământ sau în altă țară, totuna. Nu l-a văzut nimeni, nici viu, nici... Îmi așteptam rîndul, terifiat nu de eveniment, închipuiți-vă, cit de ceremonial.

— Chiar așa, o execuție ? se miră Phil.

— Execuție, iată cuvîntul. În sens figurat, se înțelege ! Era firesc să-și verse toți furia și neputința asupra mea. Și totuși nu s-a întîmplat nimic de felul ăsta. Freddie îmi arăta bunăvoință, domnul Boyne a dispus să preiau conducerea diviziei. Viața își urma cursul, de parcă tulburările n-ar fi existat niciodată.

— Nu ți s-a cerut să lucrezi în continuare ?

— De asta mă temeam și eu, dar nu ! Se purtau ciudat : pe de o parte mă lăsau în apele mele, pe de alta mă țineau legat de ei. Mi-au respins demisia. Am presupus că va veni un nou șef care să reia cercetările și că eu voi avea misiunea să-l informez asupra cercetărilor lui Sorensen și să-l sprijin pe mai departe. Iar eu n-aveam habar de cercetări...

Warner se întoarse lingă scaun și rămase în picioare, scrutîndu-l pe Mark, dar privirea lui mărturisea doar curiozitate și iritarea că n-a aflat mai mult, ca dealtfel și întrebările febrile, și umbletul fără astîmpăr prin cameră ; Gregor nu-i mai descoperi în ochi ironia, nici suficiența din trecut.

— Și m-ai silit să-ți aranjez transferul, deși, mai mult decît dumneata, n-avusesem habar de toate cîte mi le spui.

— Mi-ați cerut să verific la computer corectitudinea analizei de la *Chemical*. Eram convins că după asta o să mă puneți să reconstitui...

— Prostii ! aruncă tînarul, lovind în ciudat în spătarul scaunului. Va să zică, mi-e dat să nu pot afla de la nimeni ordinea de prioritate în cercetarea asta blestemată ! Sau măcar drumul lui Sorensen, teoretic, speculativ, cum o fi fost. Mark, juri că n-ai uitat nici un amănunt ?

— N-aveam ce uita, credeți-mă ! Să fi rămas vreun rezultat concret de pe urma lui, vi se punca la dispoziție. De vreme ce aveți aceeași temă. Chiar dacă, mă rog, metodologiile sînt diferite.

— Poate cineva așteaptă să mă înfund pînă la capăt în experiențe sterile, ca să nu mai am încotro.

— Ce vorbă-i asta ? întrebă Gregor, liniștit. Adică...

— Sînt într-o situație idioată ! Phil răsuci scaunul spre el și se așază călare, cu brațele pe spătar și obrazii rezemați în palme. Îmi merge deosebit de prost, mă învîrtesc între un eșec și altul.

Fostul asistent clătină din cap, și mîinile, puse cuminte pe genunchi, începură să-i tremure. Tinărul își umplu paharul pînă sus, gata să verse băutura pe masă, apoi îi turnă și lui, cu mai multă grijă.

— Glumiți ! repetă Mark, ca și cum altceva nu mai știa să spună.

— Nu pot arunca vina asupra nimănui. Aveam compoziția unei formații genetice artificiale, foarte complexe, o aveam prin deducție, nu mi se oferise prilejul s-o verific experimental. Rodul a cincisprezece ani de muncă îndirjită pînă la silnicie. Acuma am obținut, în fine, această faimoasă formație. E un spanac. Un hibrid inert, fără putere de reacție. Organismul o izolează și o elimină mai simplu decît pe o biată bacterie, nici măcar nu se ostenește să o descompună. De două luni, de cînd am sintetizat-o mă chinui să-i dau viață și s-o impun celor cîteva animale de experiență pe care am lucrat în vremea asta. Aiurea ! Efect de injecție cu apă distilată.

— Și ce rol ar fi trebuit să aibă ? întrebă Mark, cu jumătate de glas.

Phil își goli paharul, cu înghițituri mici, congestionîndu-se din pricina tăriei alcoolului, dar nu-și îngădui să răsufle, de parcă astfel s-ar fi pedepsit.

— Păi, odată ajunsă la creier, dezvolta o reacție generalizată, de pe urma căreia sistemul neurovegetativ ajungea atît de puternic, încît dirija toate procesele fiziologice mai grozav decît un șef de orchestră genial. Nici o perturbare, fie provocată de viruși fie de origine glandulară sau de

orice alte origini mai poftesti n-ar fi fost suficient de tare încît să strice armonia desăvîrșită a metabolismului.

— E un delir ! mormăi Gregor.

— Un vis.

Warner se grizase ușor, cu lipsa de rezistență a unui copilandru. Nici el nu mai știa cît simulează și cît s-a lăsat prins cu adevărat în labirintul plin de fundături și întoarceri neașteptate al acestei discuții.

— Panaceul universal ! continuă Mark. Imunizarea totală și nelimitată. Sînteți un...

— Nimeni. Idei ca asta au avut sute de geneticieni. Chiar șeful dumatăle. Mare scofală ! Eficiența e totul. La eficiență, nu trec de nota zero. Mai departe poți să-mi spui ce e de făcut ? Ce s-a ales de ambiția lui Sorensen ?

— Ați fi fost o echipă ideală dumneavoastră și el. Exact oamenii potriviți pentru o asemenea treabă. Cînd mă gîndesc că puteați veni la noi cu un an în urmă ! Ce-ar mai fi ieșit !...

— Nu zău ! se împotrivi Phil. Dumneata crezi că te-am tras de limbă fiindcă am vreo nevoie de secretele lui ? Adică îi cer ajutorul, așa, post-mortem ? N-ai nici un haz, dragul meu !

— A fost numai o părere ! se apără Gregor și reveni pentru o clipă la umilința de odinioară, ascunzîndu-se sub ea ca o broască sub carapace.

— Hai, lasă ! exclamă tînărul, cu un soi de generozitate deplasată. Am înțeles greșit amîndoi, vorbeam despre altceva fiecare. Dintr-un singur punct de vedere mă interesa descoperirea voastră : ca să nu vă încalc, din ignoranță, teritoriul. Și așa mă descurc mizerabil în toate intrigile din jur, nu-mi mai trebuie în ruptul capului și o acuzație de furt.

Mark își infundă miinile în buzunare, să le mascheze tremurul, dar îndată le scoase și le duse la spate, ca un școlar, sau ca un deținut învățat cu disciplina, socotind că atitudinea dinainte friza impertinența.

— Mă copleșiți cu atîtea mărturisiri, spuse apoi, ca o scuză. Pur și simplu nu știu... nu știu cum aș face...

— Ascultă-mă numai ! îl rugă Phil, și ochii îi străluceau din cauza băuturii sau poate a acestui copleșitor îndemn spre confesiune, atît de neașteptat încît încă îl

deruta, care își găsisese în alcool și în dorința de prefăcătorie o scuză, dincolo de rațiune și care trecea astfel, eliberat, peste ultimele bariere ale reținerii. Cred, privind în urmă, că avusesem un fel de plan de bătaie, unde intra, ca o etapă, victoria asupra lui *Chemical*, dar a cărui cheie era materializarea acelei nenorocite formații genetice. Am trăit cu ideea că țin în vârful degetelor remediul împotriva tuturor necazurilor lumii, că sint apostolul celui mai teribil eveniment pentru specia omenească de la descoperirea focului încoace.

— Mult mai important, zise Mark, nu e nevoie de prea multă filozofie ca să-ți dai seama. Mai important decât vă închipuiți...

Se ridică domol de pe scaun și păși fără țintă pînă în mijlocul camerei, își privi mîinile scăpate de sub control, parcă mirîndu-se că le vede, apoi își strînse palmele la subțiori, dar tremurul se transmisese coatelor și-l făcu să se înfioare, să i se asprească pielea colindată de frisoane. Trecu de cealaltă parte a mesei, cu spatele în lumină : Phil se uita după el cu pleoapele mijite, îi urmărea anevoie mișcările încete, lipsite de finalitate, care din cauza asta îi cereau un efort de atenție.

— Împlinirea minunii era numai o problemă de timp, așa că treceam prin viață fără să-mi pese de nimic. Eram sigur că nu mai pot pierde. Îți amintești o discuție a noastră ? Dumnezeu încercăi să mă aduci cu picioarele pe pămînt, cu o țineam pe-a mea. Succesul imi suna în buzunare ca un pumn de monezi, ajungea să-l scot și să-l risipesc deasupra omenirii ameteite de recunoștință. Singurele îndoieli care m-au încercat nu țineau în nici un caz de formula genetică : m-am temut, pînă să încep experimentul, că nu mai am puterea de muncă din tinerețe și la un moment dat va trebui să-mi dau lucrările pe mîna altora.

Mark își dezveli dinții într-un suris.

— Se vede că nu vă place amestecul străinilor.

— Nu mă înțelege iar greșit ! se grăbi Warner să-l întrerupă. N-am nevoie de bani. M-am învățat să mă folosesc de obiecte fără să le consider ale mele. Și casa unde stau, pînă și hainele, pe care știi bine că le schimbăm zilnic la *Thunderbird*, ca să fie dezinfectate, sint niște mijloace

care ne asigură existența, nu ajung la zonele ei esențiale. Dumneata singur spui că nu te deranjează condițiile modeste de aici.

— Atunci renumele, spuse Gregor. Titlul de salvator al orașului vă făcea plăcere, nu contestați.

— Renumele, poate ! Nu atât recunoașterea de către alții, ci un examen pe care țin să-l trec cu bine în fața mea. Conștiința faptului că ești în stare de un lucru, asta nu vine decît obținînd lucrul acela, cu mijloacele și puterile tale. Da... Mă abat de la subiect.

— Înseamnă că nu sințeti un strateg prea bun. N-ați inclus în calcul înfrîngerea.

— M-am lăsat prins în vorbe și manevre de toate soiurile, ca într-o plasă. Știînd de ele, dar fără să le dau importanță, pentru că, după primele reușite, aveau să cadă de la sine, ca niște scorii inutile, cum și sînt de fapt.

Învăluit în lumina ferestrei ca într-o mantie proteitoare, care îi ascundea propriile reacții, Gregor își studia oaspetele cu atenție, ca pe un straniu exponat de muzeu, profita de mărturisirile lui, din pricina cărora acesta rămăsese descoperit, îi cîntărea fiecare gest — și era imposibil de spus dacă în privirile lui nu se amestecau puțină compătimire malițioasă și puțină ranchiună adunate de pe urma conflictelor lor mai vechi.

— Vă trebuie, înainte de orice, o victorie.

— Unde o găsesc ? Mi s-au dat o armată de oameni de știință, un vagon de compuși organici complecși și o menajerie de cobai. Mi se așteaptă ordinele. Ce să ordon ? Am vrut să pun la cale o lovitură de teatru, să livrez statului major formula magică și să-l las s-o experimenteze cum va vrea, s-o valorifice pe toate căile. Acum sînt complexat de cunoștințele lor de specialiști, va trebui să încep prin a analiza cu ei de ce formula magică nu funcționează și știu bine că îi vor descoperi cincisprezece erori de concepție, cîte una pentru fiecare an irosit din viața mea. Și odată compromisă ideea, ca și în cazul lui Sorensen, cine se va opune la îngroparea ei pentru lungă vreme de aici înainte ? Cînd și așa ar fi lovit în interesele atîtora ?

Gregor tăcu și-și plecă ochii. În cameră se așternu liniștea, și de afară se auzi, ca un murmur, zgomotul mașinii lui Joël — polițistul pornise motorul, să se mai încăl-

zească. Phil ridică sticla, să-și toarne din nou, dar la jumătatea gestului se răzgîndi și o puse la loc. Își trecu degetele prin păr, se încheie la haină. Aștepta, fără să știe ce anume sau abia în minutul acela realizează așteptarea, odată cu inutilitatea ei. Mișcă din umeri, ca o scuză, și se pregătește să-și ia rămas bun. Mark îi surprinse gesturile și îl privi pe sub sprîncene.

— Aveți vreun cibernetician în echipă? întrebă cu alt ton.

— Doi, răspunse mecanic Phil.

— Atunci folosiți computerul.

Era un foarte bizar ton de poruncă, deși vorbele ieșeau leneș din gura lui Mark, cu ezitări și pauze, de parcă laborantul căuta greoi cîteva fraze încurajatoare, înaintea despărțirii.

— La ce să-l folosesc?

— La tot ce vreți să faceți. E o metodă eficientă, incontestabil. Poate chiar îi incredințați unele lucrări. Nu! (Gregor preîntîmpină împotrivirea lui Phil, ridicînd mîinile în semn de apărare.) Vă garantez că Sorensen n-a preconizat o asemenea formulă. Puneți-vă specialiștii să alcătuiască un program de manipulare a aparaturii din laborator, incluzînd, desigur, avizarea prealabilă a fiecărei operații și raportarea ulterioară a rezultatelor.

Warner deveni suspicios, ca și cînd ar fi simțit o capcană.

— Și ce câștig?

— Timp. Deocamdată, asta e mișcarea de primă urgență. Vă trebuie timp pentru calcularea următoarelor mișcări.

— Mă obligi s-o iau pe urmele lui.

— Nici vorbă! Veți crea impresia că vă organizați munca după criterii științifice și oricum vă va prinde bine mai tîrziu. Doar n-o să abandonați definitiv computerul, numai din cauza unei umbre. Ar fi absurd.

— Vino înapoi, Gregor! exclamă tînărul pe neașteptate. Îți redau postul de asistent, te scutesc de orice justificare sau explicație față de ceilalți.

Mark își clătină capul.

— Nu ne înțelegem, domnule Warner ! Abia vă mulțumeam pentru binefacerea de a mă fi lăsat să fug.

— Ascultă, nu te ispitesc cu recompense, nu înseamnă nimic, știu, avem amândoi aceleași vederi. Ți ofer să lucrezi cu mine și asta înseamnă totul.

— Nu mă interesează decît să încetez să exist, fără să-mi pun capăt zilelor.

— O dorință macabră.

— Este ecuația mea nedeterminată. Aș vrea să mă socotiți prietenul dumneavoastră. Să mă vizitați din cînd în cînd. Facem o convenție ?

— Care ?

— Îmi dau seama că sînt singurul om căruia v-ați destăinuit. Presupun că o slăbiciune...

— M-am îmbătat și mi-am pierdut controlul.

Laborantul rise tăcut, dar nu-și descreți fruntea. Ochii îi ardeau, încruntați, gînditori. Condusesse încă de la început discuția, o stăpînise, de parcă ar fi repetat toate replicile în minte, cu mult înaintea apariției lui Phil și ar fi prevăzut desfășurarea ei și deznodămîntul.

— Într-un singur fel vă pot mulțumi pentru bunăvoința de altădată și pentru încredere. Veniți să stăm de vorbă, dar numai dacă aveți necazuri. Eu n-am să vă bîrfesc, nici n-o să împrăștiu zvonuri pe seama dumneavoastră — sînt un proscris terorizat de represalii. Dar de ceilalți e bine să vă ascundeți, de absolut toți. El n-a făcut-o.

— Bun, încercă tînărul o glumă, și cînd lucrurile îmi vor merge ca pe roate ?

— Amintiți-vă că sînt un laș, un suflet mic și un narcoman ; viciul ăsta rămîne o amenințare veșnică pentru cei care l-au practicat odată. Și, ca să nu vă încerce regretul, să mai știți că nu vă iubesc, deși am multă stimă față de dumneavoastră și vă port o mare recunoștință.

— Mda ! mormăi Phil, nedumerit de acest lung, întortocheat și — avea senzația — pe alocuri înșelător schimb de cuvinte. Ești enigmatic, ai învățat-o de la Sorensen ?

— Asta, domnule Warner, e fața nemachiată a înfringerii. Vă doresc să n-o vedeți decît la mine. Și oboseala, care mă împiedică să vă mai explic de ce vorbesc așa și nu altfel.

Patetismul lui înclina vădit spre ridicol, prea vădit ca să fi fost sincer pînă la capăt. Warner îi întinse mina și, în răstimpul scurtei atingeri, îi simți degetele încă tremurînd.

— Unde l-ai văzut ultima oară pe Graham Linden ?
Întrebă din ușă.

— Pe cine ? Iertați-mă, n-am fost atent.

— Graham Linden, ziaristul.

— Dar nu-l cunosc personal. Numai din ce scrie.

— Atunci spune-mi un cuvînt despre Carmichael.

Gregor, surprins, făcu ochii mari și, cu un reflex spontan, deschise gura să vorbească, dar tot atunci se stăpîni, mușcîndu-și buzele. Phil trecu pragul, fără să se mai întoarcă.

8

— Ascultă, Mad, n-ar fi timpul să te instalezi de-a binelea aici ?

— Nu pricep aluzia.

— Și eu nu pricep de ce te eschivezi. Nu vrei să ieși nicăieri cu mine, vii parcă pe ascuns, nu stai mai mult de cîteva ceasuri, nu ți-ai adus nimic de-al tău, veșnic ești în trecere, permanentizezi o situație incertă. Și găsești că-i firesc să nu ne vedem zile de-a rîndul, ca și cum n-ai ști cită nevoie am de prezența ta.

— Cam devreme ai început cu reproșurile, nu ți se pare ?

Era într-o dispoziție excelentă.

— Rîzi, și eu vorbesc foarte serios !

— Nu-ți stă bine seriozitatea asta, tinere !

— Am un nume : Philip Warner. Nu e cel mai frumos din cîte există, dar servește la identificare. Și dacă nu-ți place chiar deloc, dă-mi altul, nu mă supăr.

— Nu mai spune ! se amuză Mad. Asta îmi aduce aminte de apelul de seară din cazărmi. Apropo, care ți-e inițiala tatălui ?

— Bună ! Să rîd și eu ?

— Nu fi uricios ! Chiar nu înțelegi de glumă ? În loc să vezi că aștept cu atita nerăbdare să ne întâlnim...

— A fost un răspuns, da ?

— Chiar vrei să ne certăm ? Te previn că o să ai de pierdut. S-a întâmplat o dată și n-a ieșit bine.

— E cazul să-ți cer scuze !

— În locul tău, m-aș grăbi cu ele. Uți niște lucruri despre care am mai vorbit, și degeaba. Hai să judecăm realist. Importantă e numai descoperirea ta și, dacă ar trebui să alegi între ea și mine, e limpede ce opțiune ai face. Din păcate, nu putem sta alături, n-ai nici timp, nici energie pentru amîndouă. Eu știu să rămîn la locul meu, să nu mă amestec mai mult decît socotesc că-ți e necesar și, drept recunoștință, tu te agăți de fleacuri. Ce câștigi dacă ne căsătorim ? Obligația de a intra în viața mondenă, ca să-ți irosești patru seri din cinci cu vizite, iar în seara cînd stăm acasă să te simți stînjenit că mă plictisesc ? Și ieșind în lume, cum pretinzi, vrei să se comenteze că te afișezi cu o oarecare și să începi să fii evitat de snobii orașului ? Nu mă întrerupe ! Interesul tău e să-ți păstrezi prestigiul și să dai cît mai puține prilejuri de a fi lovit. Pînă termini lucrările de la institut. Pe urmă, îți stau la dispoziție : du-mă la primărie, la recepții și oriunde poț-tești. Dacă o să mai accepți să te cobori pînă la mine, dai asta-i altă poveste !

— Excelentă analiză a situației !

— Mulțumește-te deocamdată cu ce ai, este exact ce-ți trebuie. Și lasă-mă să-ți ofer eu toate astea, e nedelicat să mi le ceri, în asemenea condiții nu mai am nici o bucurie să continui.

— Mă pui la zid...

— Mă necăjești, din cauze pe care nu le cunosc. Te rog să te gîndești singur, mai tîrziu, cu mintea limpede, și o să te convingi că-ți vreau binele. Și te mai rog ceva : nu mai aborda subiectul pînă ce nu finalizezi descoperirea.

— De fapt, cînd ești tu cea adevărată ?

— Ghicește ! Misterul feminin...

— La tine ajunge imprevizibil.

— Singurul mijloc de a ține piept gloriei tale. Și acum să vorbim despre altceva.

El se ridică într-un cot și aprinse lumina. Mad clipi și se ascunse în umbra abajurului. Pieptănătura îi rămăsese intactă, nici un fir clintit de la locul lui ; nu suferea ca Phil să-i mîngîie părul, tresărea, ferindu-se cu ostentație la orice atingere întîmplătoare.

— Nu găsesc subiecte, zise el și scoase țigările din sertarul noptierei. Doar dacă suporti să improvizez.

— Suport, am început să mă obișnuiesc.

Phil trase adînc în piept cîteva fumuri. I-ar fi prins bine lecția învățată de la Simon Crane, dar știa că nu-i aplicabilă totdeauna, și mai cu seamă nu te poți preface față de tine însuși.

— Mi s-a întîmplat, de cînd sînt aici, să mă întilnesc în două rînduri cu un vagabond, în împrejurări identice : eu într-o mașină, gonind cu optzeci de mile pe oră, el încremenit în mijlocul șoselei și nereușind sau nevrînd să se dea la o parte. Accidentul părea de neînlăturat.

— Bizar început !

— Evident, între mine și el nu se putea stabili nici un alt fel de legătură. Fiecare, în afara acelei situații, eram probabil niște oameni ca toți ceilalți, cu necazurile noastre obișnuite — dar toate astea deveneau elemente inoperante la locul și în timpul întîlnirii, unde ni se juca, pe o singură carte, existența însăși. Iar dacă se punea problema să scape unul singur, cine să fi fost judecătorul imparțial care să facă alegerea cea mai nimerită și apoi să fie sigur că nu a nedreptățit pe nici unul dintre noi ? Nu vorbesc despre cine era cel mai puternic, rolul acela îl jucam eu, dar puterea e și ea un lucru foarte relativ.

— Și cum ați depășit conflictul ?

— Printr-un artificiu care mi-a dat cîștig de cauză, cum e și firesc, dar n-a rezolvat contradicția. Deși aveam avantajul mașinii și al poziției superioare, eram totuși în mers, deci cu posibilitățile de manevră limitate. Adevărata opțiune îi revenea vagabondului, el mă putea face să alunec de pe șosea, în timpul unei tentative de a-l ocoli, îmi putea lăsa cale liberă ori, stînd pe loc, ne putea ucide pe amîndoi.

— Ce vrea să însemne povestea asta ?

— Prima dată a intervenit unul din polițiști, care l-a măturat de pe drum, din goana limuzinei. A doua oară, am ajuns să frînez — a fost un miracol, mă pierdusem de-a

binelea. Mă întreb și acum ce ar fi ales el în cele din urmă, nefiind deloc judecătorul insensibil la motivații personale, ci parte direct implicată în cauză. Dacă era, pur și simplu, un sinucigaș ? M-ar fi transformat în asasin din imprudență, fără să fiu cu nimic vinovat. Se poate și asta, e o temă de meditație, deși inutilizabilă. Culmea, nefericitul pretindea că m-ar fi așteptat anume ca să mă prevină de nu știu ce greșeli care m-ar pîndi. Înțelegi cum se leagă lucrurile ? El — o conștiință frământată, eu — un ucigaș nelegiuit, iar miza întîmplării — o binefacere hărăzită tot mie. Sărmanul nebun !

— Nu înțeleg chiar deloc.

— Și eu sînt pe drumul mare și constat că aleargă pe urma mea un intrus, cu o mașinărie ca un tăvălug. Sînt în pragul unei hotărîri. Am toate alternativele la îndemînă. Să-l arunc în neființă, deși nu l-am văzut niciodată, și viețile noastre nu se întretaie altfel decît în acest punct, întîmplător pentru amîndoi. Să mă dau la o parte, cu rapiditatea și premonițiunea necesare, ca să previn eventuala lui manevră în aceeași direcție. Sau, în fine, să aștept ciocnirea care ne va pulveriza în egală măsură. Încă nu știu nu cum ar fi mai corect să procedez, ci mai folositor. Experiența cu vagabondul e nesemnificativă, fiindcă, în ciuda strădaniilor lui demne de laudă, s-a întrerupt înainte de a fi căpătat un sens. Sînt foarte sigur, însă, că omul care-mi vine pe urme nu se va opri la timp pentru evitarea coliziunii ; în general nu se poate opri, n-a aflat de existența mea. Ce părere ai ?

— Acum faci tu pe misteriosul.

— Sînt înconjurat de ciudățenii și nu văd decît o cale de scăpare : să-mi finalizez descoperirea. Dă-mi o povață, ai datele problemei.

Termină de fumat țigara. O strivi în scrumieră. De pe hol răsunară bătăile încete ale unei pendule cu greutate, o piesă veche, culeasă de Sorensen de la vreun anticar de lux.

— Alege varianta cea mai puțin periculoasă pentru amîndoi, replică Mad într-un tîrziu.

— Adică să mă dau la o parte ?

— Cine s-a luat după tine ? Mitchell ?

— Unul mult mai puternic. Mă dau la o parte și nu mai pot reveni pe șosea. Mă sacrific în favoarea lui — dar eu n-am dreptul la existență, ca și el ? La a doua întâlnire cu vagabondul, după ce oprisem mașina, un polițist din escorta mea, plin de aroganța celui mai tare, l-a bătut pe nefericit la sînge. N-am poftă să mă las molestat de oamenii urmăritorului. În fața morții, sintem absolut egali și nu e firesc ca mărinimia să-mi fie plătită cu lovituri. Ar mai fi amănuntul că acest Carmichael — e numele ingerului meu păzitor în zdrențe — ca și mine, are în spate, după cum mi se pare, niște gardieni ; în cazul lui, poate, doi-trei polițiști de la moravuri, sau poate cu totul alt soi de indivizi, la care e mai cuminte să n-ai nu te gindești și care, aparent, îl lasă în voia lui ; dar îndată ce insul face un pas alături, își dau colții la iveală. Asta vrea să spună că și libertatea mea de acțiune e relativă, sînt nevoit să mă înscriu pe un culoar de alergare — larg, totuși cu demarcații precise.

— Îți plac șaradele, ce mai, te crezi plin de farmec așa, înconjurat de taine.

— Tu judecă problema în termenii ăștia, dacă poți !

— Mi-aș arunca în aer urmăritorul, cu oamenii lui și cu gardienii mei cu tot.

— Răpindu-i dreptul la viață, nu ? Problema e aceeași, numai termenii se inversează.

— În ce fel de încurcătură ai intrat ? izbucni Mad, neliniștită.

— Lucrez mai departe la descoperirea pe care o știi. Te întreb despre metode ; în împrejurările de față, pot deveni hotărîtoare. Sînt nevoit să mă grăbesc, și am nevoie de izbîndă ca de aer. Pînă și tu mă împingi...

— Spre binele tău.

— Evident ! Așa că m-aș gândi să aleg a treia alternativă. Îmi unesc forțele cu urmăritorul și dispar odată cu el. Altfel nu pot păstra șoseaua. Și cum aș fi vrut să am liniște ! Doar atîta cearm în schimbul descoperirii, să rămîn eu însumi și... Ajungi să crezi în predestinare.

— Pentru Dumnezeu, vorbește lămurit, nu te mai încurca în șarade !

— Prefă-te că nu observi și rămânem în limitele normalului. Povestea asta nu-mi schimbă dragostea. Sper că nici pe a ta.

— Ai încăput pe mîna cine știe cui, exact cum mă temusem.

— Jocul mă depășește deocamdată, m-a luat prin surprindere. Mă leagă de indivizi pe care aș vrea din tot sufletul să-i ignor, să-i ocolesc, să-i las în lumea lor de umbre...

— Și pe urmă cum o să fie ? De ce trebuie să dispari ?

— Ei, nu mă amenință chiar un accident de automobil ! Voi rămîne în viață. Pentru noi doi nimic altceva nu e important. De acord ?

9

— Luați loc ! îl invită „patrenul“, cu un gest lipsit de bunăvoință. Mă așteptam, domnule Warner, să fiu anunțat din timp că operați schimbări în program.

Phil se așază pe un colț de fotoliu, amintindu-și atitudinea deliberat umilă a lui Mark Gregor și-și corectă îndată poziția, cu un fel de revoltă spontană.

— V-am scris despre asta în raportul săptămînal.

— Ați luat o decizie cel puțin surprinzătoare, în contradicție cu expunerea de motive pe temeiul căreia vi s-a permis deschiderea cercetărilor. Vreau să ne lămurim.

— Există neclarități în text ?

Oliver Boyne se foi în scaunul lui impozant. Privea în jos și pe fața prelungă și smeadă mușchii maxilarelor i se încordau fără astîmpăr.

— Probabil de la bun început n-ati înțeles relațiile dintre noi. Trebuie să vă fie limpede că aveți obligația colaborării cu mine, așa cum prevede statutul de independență pe care vi l-am acordat. Nu să-mi aduceți la cunoștință măsuri deja puse în practică...

— V-aș ruga, domnule Boyne, să fiți ceva mai explicit.

Tonul lui Phil era politicoș, dar plin de răeală, din care pricină părea obraznic.

— E de prisos să detaliez lucrurile, răspunse „patronul”, și vocea i se alterase imperceptibil. Amănuntele țin de munca dumneavoastră și cad în răspunderea dumneavoastră. Cu mine discutați numai despre procedură în general.

— După câte știu, colaborarea presupune reciprocitate, indiferent de raporturile ierarhice.

— Unde vreți să ajungeți ?

— Prin protocolul de stabilire a independenței, v-ați obligat să-mi puneți la dispoziție orice material existent în institut cu privire la tema abordată de mine. Unde sînt rezultatele cercetării lui Sorensen ?

Boyne se așteptase la întrebare, era evident după lipsa reacției.

— Ce a cercetat Sorensen ? ripostă, plin de siguranță. Ar fi bine, domnule Warner, să vă revizuiți armele înainte de a porni la atac.

— Dumneavoastră vorbeți despre colaborare și mi-am permis s-o iau în serios.

— Vă previn că nu acesta e subiectul discuției. Dar, ca să încheiem **capitolul**, vă răspund că aveți la dispoziție tot materialul existent la institut cu privire la tema abordată de dumneavoastră. Dacă descoperiți o singură filă a vreunei lucrări pe care v-aș fi ascuns-o, sinteți dator s-o prezentați consiliului de administrație.

Duritatea schimbului de cuvinte îl ajuta pe Phil să-și regăsească vechiul aplomb, iar în privirea semeată ațintită asupra lui, Boyne ar fi putut descoperi, cu puțin fler, o ciudată umbră de recunoștință.

— Mi-am dat seama, încă de la primele întâlniri, că nu mă agreeți din cale afară, dar asta...

— Să lăsăm deoparte relațiile particulare !

— ...dar asta n-ar trebui să ne împiedice să fim fair-play. Toată lumea știe că Sorensen lucra, cu aprobarea dumneavoastră neoficială, la un program care înscrisese, ca latură aplicativă, tema mea de cercetare. Se mai știe și că, în urma poveștii din primăvara anului trecut, poziția dumneavoastră la *Thunderbird* n-a ieșit tocmai întărită. Eu vă înțeleg resentimentele, dovadă că nici nu mă gîndeam să vă provoc la o asemenea discuție. Înțeleg și de ce v-ați opus să intre în lucru tema asta, și de ce a fost

nevoie să vă forțez mina, să vă smulg aprobarea. Dar, tocmai, lăsați deoparte reacțiile personale și puneți-vă în locul meu : pentru mine nu mai există cale de întoarcere, sînt cu mult mai interesat de reușită decît dumneavoastră ; îmi lipsește, printre altele, acoperirea consiliului de administrație, care vă scoate din cauză în eventualitatea unui eșec. Spre deosebire de eșecul cu Sorensen.

„Patronul“ ascultă răbdător vorbele spuse pe nerăsuflăte de Warner, sau mai exact îl lăasă pe acesta să termine, fără să pară că a înregistrat vreun cuvînt. Continua să se uite în jos și să strîngă din măsele, cum făcea în timpul oricărei convorbiri. Doar la sfîrșit ridică din umeri, ca pentru a alunga o muscă oprită din zborul ei zgomotos.

— Îmi dați voie să revin la subiect ? întrebă, și vocea îi era din nou cea obișnuită, fără nici o schimbare de ton.

Phil șovăi o clipă, derutat de inerția lui.

— Care e subiectul, vă rog ?

— Îl repet, cu o condiție : să nu luați de la început divagațiile. Cadrul acestei întrevederi e strict oficial, aprecierile dumneavoastră tendențioase l-au depășit în mod regretabil. Așadar, de ce ați intervenit în programul de cercetare, neavînd acordul meu ?

— Nu consider că prin a da în grija computerului manipularea aparaturii de laborator se modifică programul. Chiar dacă — mă întorc puțin la aprecierile mele tendențioase — chiar dacă vi se pare că o astfel de măsură exploatează întrucîtva căutările lui Sorensen. Vă asigur însă că nu e nici o legătură între una și alta, am verificat cu toată atenția acest aspect. Desigur, sub rezerva seriozității sursei de informare.

Oliver Boyne încetă deodată să-și mai macine dinții, și un suris îi strîmbă colțul buzelor.

— S-ar zice că v-ați pierdut încrederea în laboranți.

— Îi scutesc de munca mecanică și îi determin să se concentreze asupra celei de concepție.

— Cunosoc avantajele automatizării.

— Dar nu o aplicați.

— N-am socotit că e util, în raport cu fragilitatea materialului genetic și cu minuția lucrărilor. Poate deschideți dumneavoastră o eră nouă în domeniu.

Phil înregistrează ironia ca pe un răspuns la insolența lui și o înscrie în atmosfera generală a discuției.

— Ciberneticienii mei au și elaborat un program. E nevoie de avizul consiliului ?

— Nu ! declară Boyne, cu toată seriozitatea.

Tinărul clipi repede, să-și ascundă licărul de triumf din priviri.

— În cazul acesta, vă cer permisiunea să mă retrag. Din punctul meu de vedere, explicațiile sînt încheiate.

— Domnule Warner, v-am oferit, printr-o întîlnire fără martori, prilejul de a mă lămuri sincer asupra intențiilor dumneavoastră și eram convins că veți aprecia delicatețea, să spunem, cu care încerc să rezolv problemele. Regret că n-ați înțeles, dacă e, într-adevăr, lipsă de înțelegere. Agresivitatea și divagațiile nu-mi distrag atenția, e bine să rețineți asta, pentru viitor.

Phil se ridicase pe jumătate, iar cuvintele „patronului” îi făcuseră să încremenească în poziția aceea caraghioasă.

— Nu... biigui. Nu știu ce...

— E prematur să vă retrageți. În interesul dumneavoastră.

— Păi nu s-a...

— Din punctul meu de vedere, nu !

Tinărul se lăsă înapoi, cu senzația că se află deasupra unui gol. „Patronul” jucase cu o violență de pisică, dar el, Warner, nu era ciinele, cum singur își închipuisese, ci numai un șoarece lăsat să zburde înainte de a fi încolțit.

— O luăm de la început ?

— De data asta, la obiect. Va să zică, aveam garanția dumneavoastră că veți obține în timp record formațiunea genetică artificială care e piatra unghiulară, nu ?, cheia de boltă a programului de cercetare propus. La un moment dat, afirmaseți chiar că ați materializat-o. Există rapoartele oficiale. Și acum ? Ce se întîmplă ?

— O verificare. Atîta tot.

Isi dădea seama că se lasă dus de inerție și că devine penibil, ca un copil care continuă să mintă, în speranța că îi vor fi crezute și minciunile dinainte. Dar toată discuția fusese o capcană, încă din pornire ; el intrase în cabinet cu intenția să se certe și „patronul” îi oferise motivele s-o

facă. Să schimbe dintr-o dată tonul, însemna o umilință nefolositoare.

— Verificarea a scos la iveală inconsistența proiectului dumneavoastră.

— Ce document înregistrează rezultatele ?

— Ne-ați pus în situația să vă acordăm credit... Așa cum spuneți, ați smuls aprobarea consiliului și ați angajat forțe și mijloace foarte costisitoare, promițând o revelație. Atitudine de... Atitudine de visător.

— Vă cer răgazul să finalizez verificarea, e dreptul meu. Ați fost greșit informat și nu știu de cine, pe baza unor elemente ne semnificative. Nu există nici un document oficial care să consemneze...

Plutea deasupra golului, încă mai plutea, cu speranța absurdă a unui redresări, fiindcă și prăbușirea echivalează cu zborul cîtă vreme nu te-ai zdrobit de pămînt. E posibil să arunci peste bord mult lăudată, ireproșabila cinste pentru că, într-o derivă întîmplătoare, a devenit balast și îți îngreunează legănarea prin eter ? „Domnule Boyne, ar fi cazul să zică, mai presus de acest posibil eșec sînt eu. Philip Warner, care am tăria să mă declar învins. Eu v-am propus calea de a ajunge să stăpînim mizeriile biologice ale oamenilor, o cale întrezărită numai, și e de datoria mea să vă previn că am dat greș. Nimic mai simplu. Consecințele de suportat le stabiliți dumneavoastră, așa e drept.“

— Asta e tot ce găsiți să-mi spuneți ?

— Domnule Boyne, zise Phil, mai presus de noi amîndoi stă această descoperire, în numele căreia am tăria de a vă cere să nu mă declarați învins. Eu v-am propus calea de a ajunge să stăpînim mizeriile biologice ale oamenilor, și e de datoria mea să vă previn asupra consecințelor de suportat dacă mă faceți să dau greș. Nimic mai simplu.

O vrie amețitoare, cu motorul oprit, și un echilibru precar, în centrul unui curent de aer descendent. Pînă jos, cîteva minute de iluzii. Agonie lucidă. Obligația de a salva aparențele.

„Patronul“ se amuza ca de o anecdotă hazlie, dar avea decența să n-o arate, ceea ce, într-un fel, era cu atît mai jignitor.

— Ar fi fost bine să vă înregistrez declarațiile.

— Sînt gata să le repet în fața oricui.

— Nu-i nevoie de garanții. Aveam în vedere neconcordanța cu realitatea.

Un vis urit, care se încapățina să nu se întrerupă. Phil sonda ieșirile posibile și se lovea pretutindeni de fundături.

— În aceste condiții, e de dorit...

— Să-mi înaintați un raport. Cît timp vă trebuie ?

— Un raport ? Despre ce ?

— Cît timp vă trebuie ?

— Trei săptămîni, cel puțin.

— Șase. În a șaptea, dispun o anchetă. Vor fi necazuri mari.

— Mă provocați. Primesc.

— Sigur că primiți. E un răgaz pentru supraviețuire. O singură condiție — corectitudinea. Și o promisiune — ieșirea din scenă cu discreție, fiindcă, totuși, ne-ați adus unele servicii. De bună seamă, dacă nu aveți pînă atunci o revenire spectaculoasă.

10

La bufet era animație și gălăgie, ca întotdeauna la începutul pauzei ; noii veniți, majoritatea tineri, se zoreau să mănînce ca să mai prindă puțin timp și pentru alte treburi. Conducerii i se rezervase o masă lungă, cu douăsprezece scaune — numită în jargonul locului „masa apostolilor” — unde obișnuia să prînzească și Phil, atunci cînd singurătatea salonului particular, din apartamentul lui de șef, ajungea de nesuportat.

Vremea se încălzise imprevizibil, deși august era abia pe sfîrșite. Cu o săptămîină înainte, bintuise dinspre ocean o furtună pustiitoare, gonind din oraș grupurile de turiști întîrziați care sperau să prindă ultimele răbufniri ale înghețului, iar în urma ei apăruseră cele dintîi semne ale unei primăveri îndrăznețe, hotărîtă să ia lumea în stăpînire dintr-o dată, fără să-i lase timp să se dezmeticească. Prin geamurile deschise, năvălea în sală aerul umed, plin de mirosuri, și oamenii, încă neadaptati schimbării de anotimp, se agitau febril, vorbeau tare și rideau la orice fleac. Phil, care simțea și el, din plin, tensiunea

trecerii la starea cea nouă, privea îngăduitor explozia de vitalitate a tinerilor, le urmărea chipurile proaspete, mersul grăbit, mișcările repezi ale miinilor — tot atâtea semne ale bucuriei de a trăi, ale nevoii de descătușare.

Era singur, ascuns după colțul draperiei pe care o impunea protocolul ca să izoleze vîrfurile ierarhice de restul personalului. Colaboratorii apropiați își făcuseră un obicei din a-l evita, cu mai multă sau mai puțină discreție, și el le respecta reticențele, din orgoliu, în bună măsură, dar și pentru a se feri de informatorii lui Boyne.

Refuză delicatețele recomandate cu insistență de consilierul dietetician și se mulțumi cu o gustare, aleasă fără discernămint. Mîncă în silă, cu gîndurile aiurea, dar deodată deveni atent. Un băiat și o fată, așezați la masa de dincolo de draperie, ridicaseră glasul. Discutau despre el, fără să bănuiască, probabil, că pot fi auziți ori fără să le pese ; pînă într-atît, își spuse singur, poziția lui devenise nesigură la *Thunderbird*, în numai cîteva luni.

— Înțelegi, zicea cu aprindere băiatul, nu-mi pasă dacă e un sfînt ori un simplu negustor. Doar două lucruri sînt importante în situația lui : ce știe și ce poate face cu ce știe. Cînd ai măsura exactă a amîndurora și nu contezi mai mult pe noroc, celelalte îți vin de la sine — respectul echipei, ușurința de a sări obstacolele și tot ce vrei.

— Ești un prost ! replică fata. E nevoie de credința tuturor în boss și în programul lui. Altfel nu se poate. Scepticismul tocește spiritul de observație, favorizează greșelile, aduce descurajare și, cum ziceai, tot ce vrei.

— Sună frumos în teorie, surioară ! Și teribila formație genetică pe care o tot visăm arată splendid în hîrtii, și totuși e imposibil de concretizat. Asta ce înseamnă ? Sau că bossul nu știa destul, și a pornit experimentul la noroc, sau că n-a putut face nimic cu ce știa, și iar a pornit la noroc. De-acum înainte, spune-mi tot ce vrei despre farmecul lui personal și despre puterea credinței tale în el, asta n-o să-i țină nimănui nici cald, nici rece.

— Ți se pare, fiindcă nu vezi cum neîncrederea îi doboară.

— Nu, zău ? Cere-i o dată o audiență și întreabă-l cît mai crede singur în „programul lui“. Parcă nu te plîngi și tu că ne dă numai dispoziții contradictorii !

— N-are pe cine să se bizuie, ăsta-i motivul.

— Auzi, auzi ! Atunci hai să-ți spun ce-a făcut săptămîna trecută, dar ține-te de scaun, să nu cazi pe jos de ris ! Șeful nostru a fost la el, cu un dosar de cincizeci de file, în care îi argumentam sub toate aspectele că singura cale de a-și salva pielea e să recurgă la sprijinul calculatoarelor. Prin modele matematice, pricepi cum ? E nevoie, ce-i drept, de programe speciale, foarte complicate, poate chiar de un computer construit anume, cu niște caracteristici mai deosebite ; asta cere timp, fără îndoială, dar e o ieșire posibilă. Eram convinși că mergem la sigur, cu atît mai mult cu cît bossul ne-a și cerut să trecem pe seama calculatorului manipularea aparaturii din laborator. I-am servit și acolo o lucrare pe cinste...

— S-au terminat testările ?

— Cu rezultate excelente. Cum zic, mergeam la sigur. Și acum, vine bomba ! Ne-a povestit șeful în amănunt, scenă antologică de comedie, merita s-o filmezi, nu alta. La auzul propunerii, omul s-a înverzit pe loc ; s-a ridicat încetîșor de pe scaun, parcă ar fi descoperit că stătuse pe o murdărie, și-a tras pantalonii în sus — trebuia să vezi imitația șefului ! — a dat tircoale mapei, a întins mîna, a scuturat-o în aer, și-a dres glasul, s-a întors cu spatele. Îi venea ba să se repeadă la dosar, ba să-l arunce cît colo, îl trecuseră sudorile. A deschis un geam, s-a vîrit sub perdele și cu o voce cavernoasă a început o predică despre îngustimea de minte a ciberneticienilor, precaritatea soluției avansate fără consultarea lui, marele conducător, despre munca irosită în gol... Minuni de astea. Șeful, îl cunoști ce sigur e și stăpîn pe el, nici n-a clipit. „Să vă las documentația, zice, cu așa ceva nu vă întîlniți în fiecare zi, merită măcar o privire.“ „Domnule, răspunde bossul, dau telefon la divizia personal, s-o atașeze la dosarul dumitale, pentru noile avansări. Cu altceva nu pot să te ajut. Și, ține minte, să fie ultima dumitale inițiativă !“

— Mă inec de ris, ai avut dreptate ! spuse disprețuitor fața.

— Trebuia să mă aștept ! exclamă băiatul, cu același dispreț. Nu degeaba se zvonoste că ești un indicator care arată în orice moment unde poate fi găsit bossul.

Nu era adevărat, protestă Phil în sinea lui, cu o împotrivire spontană, nu remarcase nici o fată ținându-i-se pe urme.

— Ești un prost, repetă ea, dar la tine se constată asta la prima vedere, nu mai e nevoie de zvonuri. Un prost fericit.

— Fericit ?

— Că poți fi invidios pe un om cu care n-o să te compari nici cînd vei ajunge la bătrînețe.

— Acum ai nimerit-o, bravo ție ! Cum să mă compar, dacă noi îl ajutăm să-și ducă la capăt nefericita aia de găselniță sau cel puțin s-o urnească de pe linia moartă unde tot el a împins-o, iar dumnealui, parcă pus de cineva să se saboteze singur, ne dă peste mîină și ne acuză de reavoință ? E limpede că nu mai crede în ea nici cît negru sub unghie ! Se teme că, odată adusă în faza testării fiabilității, își va dovedi inconsistența și îl va face de rîs. Adică mai de rîs ca acuma e greu să ajungă, deși nu știi de ce e în stare omul cînd își pune ceva în cap.

— Un singur lucru e regretabil, zise fata, că nu are ocazia să vă afle părerile. Sînteți prea lași să-l provocați la o discuție deschisă. Vă socotește prieteni, vă așteaptă colaborarea, și voi îl detestați.

— Așa ! rise el. Atunci mărturisește-i tu credința. Organizăm și o spovedanie ? Dacă vrei, aranjez eu totul.

— M-ai dat gata, ce să-ți spun ! Imi aduc aminte ce entuziast erai la venire, după ce bossul ne-a primit atît de grozav, făcîndu-ne din primul moment egali lui. Parcă nu-l imitați nici unul în batjocură.

— Nu-i vina mea că a promis mai mult decît poate face.

— Mai rău e că nu se poate bizui pe voi. Orice soluție ar găsi pentru finalizarea experienței, n-o să vă aibă alături. Nici chiar adoptînd soluția voastră.

— Surioară, ai nimerit-o din nou, felicitări ! Șeful ne-a declarat că o să-l boicoteze pe toate căile și noi sîntem gata să-l ascultăm, ca niște subordonați model. Rămîne între noi sau nu rămîne, ce contează — și celelalte sectoare îi pregătesc bossului aceeași lovitură. Știu sigur că e pe cale să izbucnească un mic scandal ; se face un document pentru consiliul de administrație, despre boss : că are pă-

rerii preconcepule, că nu ne conduce cum trebuie, că e refractar la metodele noi de cercetare... Mă rog, tot ta-cimul. Și se dă ca exemplu studiul nostru, al ciberneticien-ilor. Lasă, că nu-i strică omului o scuturătură ! Măcar de-ar învăța cum să se poarte ori ar învăța numai meserie, dacă e prea bătrîn ca să-și schimbe firea.

Phil se ridică în grabă, ieși prin coridorul rezervat conducerii și alergă la birou, spre surprinderea oamenilor întilniți în drum, pe care îi dădu la o parte fără menajamente. Secretara schiță un gest de reverență, el n-o luă în seamă, îrecu printre ușile capitonate, le încuie în urma lui, se precipită spre telefon, din pricina febrilității scăpă jos aparatul și abia atunci, descumpănit pentru o clipă, își îngădui să răsufle. Timpul lui își alterase curgerea, se prăvălea înainte, cu forța și bruschetea distrugătoare a unui tsunami — un val gigantic, alergînd ca fulgerul pe suprafața indiferentă a timpului celorlalți, să înconjoare planeta, și el trebuia, cu prețul vieții, să se mențină în ritmul demential al acestei formidabile descătușări, era singura șansă de a mai simulge victoria, pînă ce lumea nu va apuca să observe și să se împotrivească.

Îngenunche lîngă telefon, formă numărul centralei și ceru o legătură urgentă cu domnul Mark Gregor, laborant-supraveghetor la divizia doi. O sună pe secretară, dispuse să fie convocați șefii sectoarelor de concepție, peste zece minute — fără tratațiile de protocol ; scopul convocării va fi comunicat la sosire.

Puse aparatul la loc, intră în cabinetul de odihnă, se spală și-și aranjă ținuta, se strădui să-și compună un aer politic și distant. La primul apel al telefonului, ridică receptorul.

— De unde vorbești. Gregor ? întrebă autoritar. Bine, ascultă și răspunde-mi numai dacă ești sau nu de acord. Ne vedem astă-seară, dar nu la dumneata. Într-un loc care să nu bată la ochi, pentru liniștea dumitale. La intrarea în hipermagazin. Îți convine ? La șase și jumătate. Un sfert de oră, nu mai mult. Îți explic atunci. Te rog ! Neapărat !

Închise. Își verifică nodul cravatei. Merse și descuie ușile. Cei patru care așteptau îi aruncară priviri nedumerite.

— Ceva urgent ? se interesă într-o doară ciberneticianul-șef.

— Vă rog să poftiți ! îi invită el. Domnișoară, nici o legătură cu nimeni, dacă nu ți-o cer personal. Da, și mai am nevoie de niște materiale, să mi se aducă înăuntru imediat ce vin.

Se așază în capul mesei de consiliu, așteptînd nerăbdător să ia loc și ceilalți. Îl sîcîia o amețală ușoară. Nervii, își spuse.

— Atît de urgent ? comentă ciberneticianul.

— Încep cu dumneata, răspunse Phil, mi se pare că te-am luat de la lucru și nu vreau să te rețin. Cere dosarele privind manipularea aparaturii de către computer și modelarea matematică a formației genetice. Știi, cel despre care am vorbit sau mai exact n-am vorbit săptămîna trecută. Documentația integrală, da ? Și, te rog, de la telefonul din fața dumatăle.

Omul își ascunse uimirea printr-un zîmbet care lui Phil îi păru mai puțin stingherit și mai mult batjocoritor ; șeful diviziei se consolă cu gîndul că, oricum, îl eliminase pe om de pe eșichier și că, prin urmare, i se cuvine libertatea de a rîde în liniște.

— Dar nu știu numărul ! protestă el.

— Se întîmplă, admise Phil binevoitor, dorindu-și să fi fost de față contele, să-i audă tonul replicii. Dar secretarele n-au fost născocite degeaba. Domnișoară, se adresa apoi siluetei apărute lingă ușă, la ce număr răspunde cabinetul șefului de la sectorul cibernetică ? Mulțumesc ! Te rog, domnule ! De la dumneavoastră, se întoarse spre ceilalți, doresc situația de ultimă oră a stocurilor de material genetic, de celor de reactivi biochimici, stadiul noilor testări efectuate asupra formației la care lucrăm și rezultatele experiențelor pe animale. Tot acum și tot prin telefoanele de aici.

Împinși de reflexul disciplinei, cei trei se conformară, renunțînd să pună întrebări. Phil se simțea iar stăpîn pe evenimente ; trăia, cu un început de plăcere aproape perversă, sentimentul devorant al puterii, triumful de a fi readus la ascultare, în cîteva minute, posibili adversari. Cu atît mai prețioase, îi trecu prin minte și insistă să și-o repete — fiindcă avea nevoie de un anestezic tare, ca să-și

amortească reacțiunile de împotrivire, conștiința că a fost încolțit, exasperarea și rușinea — poate cu atât mai prețioase când ți-a trebuit prea multă vreme până să iei o decizie și când îți dai seama că totuși vei izbuti să prinzi un moment prielnic, ultimul moment.

Șefii de sector așezaseră receptoarele în furcă și așteptau. Patru copii cuminți, sortiți și ei înșiși să joace de aici încolo exact acest rol, deși avuseseră șansa de a intra în istorie. Vor rămâne nici măcar executanți, ci doar supraveghetori de mașini, vor vedea împlinindu-se sub nasul lor formidabila descoperire a lui Phil, fără s-o poată atinge.

— Dacă-mi permiteți... încercă asistentul, cu jumătate de voce. Ieri după-masă am pus în lucru variantele din seria o sută zece, cu stimulatori organici supraactivi, administrați periodic în faza de incubație. Azi dimineață, la verificarea de control, s-a constatat o evoluție relativ neobișnuită a genelor tratate, comparativ cu lotul martor.

— Cit de relativ? întrebă Warner, fără prea mare interes; asemenea știri se dovediseră de fiecare dată înșelătoare.

— Am testat pe nevertebrate, prin sondaj. Reacția a fost pozitivă. E drept, în proporție de numai cincisprezece la sută, dar formația nu era stabilizată pe deplin. Comportamentul organismelor este însă foarte neobișnuit și deocamdată indescifrabil. Pare să fi apărut elemente noi.

— S-a consemnat în raport?

— Ca de obicei. Ar fi bine, eventual, să schimbăm mediul de cultură, tocmai dorisem să vă cer avizul.

— La ce v-ați gândit?

— Să inoculăm formația noastră pe organisme superioare, îndată după încheierea mutației, unificind deci mediul de cultură cu receptorul și solicitind un singur proces de adaptare din partea mutantului. Să operăm pe mamifere, unde putem urmări cu mai mare precizie reacția organismului. Am micșora astfel și riscul erorilor de interpretare.

— Se poate, numai dacă îmi garantați stabilitatea formației. Altfel riscul va crește și mai mult.

— Vechea alternativă! mormăi plictisit ciberneticianul.

— Exact ! replică Phil. Mutantul nostru ori e stabil, dar inert, ori se activează cît de cît, dar în contact cu organismul receptor se transformă într-un virus banal.

— Poate că în noua variantă... încercă prevenitor asistentul.

— Mamiferele dispun de arme defensive prea puternice, nu e cazul să insistăm prematur. Dealtfel, foarte curînd vom schimba radical întregul sistem de lucru. În cîteva zile sau chiar mai devreme vă comunic noile decizii ; pînă atunci, vă rog să dați curs doar acelor experiențe aflate în plină desfășurare — de pildă, cea cu biostimulatorii — și să respectați cu strictețe tehnologiile.

Secretara, anunțîndu-și apariția printr-o sonerie cu timbru muzical, deschise ușa.

— Au sosit materialele.

— Mulțumesc pentru amabilitate, domnilor ! spuse Warner și se ridică. Încă ceva ! Am nevoie de un operator priceput, care să introducă în computer programul modelării matematice propus de ciberneticieni. Începînd de acum. Cît îi trebuie să încheie operația ? Cîteva zile ? Bine, îl voi supraveghea personal.

Gregor întoarse repede capul, tresărînd. Slăbise, ochii îi erau umbriți de cearcăne ; cu toată căldura înserării primăvăratice, purta palton, căciulă, fular și ghetе îmblănite. Îl privi neprietenos pe Phil și păru că nu remarcă aerul jovial al acestuia.

— Ți-am pregătit o surpriză, anunță Warner, arătîndu-i geanta diplomat. Dar întii să stăm de vorbă.

— Mi-era teamă că vom ajunge aici ! răspunse Mark.

— După cum se vede, n-ai scăpat. Să lăsăm vorbele pe ocolite și întrebările de circumstanță : ești singura mea soluție operativă, și pe deasupra timpul ne presează foarte tare. Dacă exact peste trei săptămîni și trei zile nu prezint primele rezultate care să dovedească progresul experimentului, totul se va sfîrși definitiv. Am două speranțe fundamentale — una că nu ești superstițios, a doua că răgazul acordat de Oliver Boyne îți e suficient.

— N-am înțeles nimic.

— Haide, nu sîntem copii ! Îți făgăduiesc, pe cuvînt de onoare, că nu voi sufla nîmănui despre colaborarea dumi-

tale, sau, dacă vrei, dimpotrivă, semnez imediat o declarație prin care îți atribui meritul principal.

— Totuși, n-am înțeles !

— Atunci ține asta ! porunci Phil, cu imboldul unei inspirații subite și îi îndesă geanta sub braț. Te rog s-o iei cu frumosul, altfel strig că ai vrut să mi-o furi. Și e de ajuns să vadă Freddie ce are înăuntru, că nu mai ieși viu din mina lui.

De surpriză și spaimă, lui Gregor i se muieră încheieturile. Se rezemă de o vitrină, umerii îi căzură ca ai unei marionete cu sforile tăiate, deschise gura și rămase așa, parcă uitînd ce voise să spună. Dar brațul strîns deasupra cutiei negre îi înțepenise de încordare. Pe chip i se citea atît de bine vinovăția, încît orice spectator străin de discuție ar fi jurat că are în față un delincvent prins asupra faptului. Phil simți, dar abia lămurit, o umbră de milă și o reprimă în aceeași clipă.

— Ce are înăuntru ? izbuti să articuleze Mark.

— Numai lucruri compromițătoare. Warner făcu un pas înapoi, să se depărteze de geantă. Toate rapoartele cu privire la stadiul actual al experiențelor mele. Și în plus un studiu despre folosirea modelului matematic pentru obținerea formației genetice de care îți povestisem. Cam ce căuta și Sorensen. E o bază teoretică indispensabilă, o să-ți prindă bine.

— Ce vreți de la mine, domnule Warner ?

— Lasă-mă să-ți spun și o să afli ! Știu că fostul duminat șef și-a stocat rezultatele cercetării în banca de informații a institutului, disimulîndu-le sub cifrurile celorlalte divizii. Pe de altă parte, eu am început de azi să introduc în computerul diviziei a patra datele noului experiment ; ciberneticienii mi-au oferit în studiul lor o posibilă variantă de programare și mă folosesc de ea. Dumneata va trebui să comanzi extragerea informațiilor din bancă, să întreprinzi coroborarea lor cu datele oferite de ciberneticienii mei... Înțelegi unde vreau să ajung ? Unificarea cercetării mele cu aceea a lui Sorensen. Singura cale posibilă de reușită, și dumneata ești singurul în stare s-o deschidă. Primo, fiindcă ai cheia cifrului utilizat de el.

— Nu !

— Secundo, pentru că, foarte bun ciberbetician, ai fost toată vremea mina lui dreaptă și prin urmare îi cunoști la perfecție descoperirea, metodele de lucru și modul lor de aplicare.

— Nu-i adevărat !

— Tertio, pentru că ai rămas singurul om în care mai am încredere. Colaboratorii mei au decis să mă saboteze și, de pildă, ca să fiu sigur că rapoartele din geanta aflată sub brațul dumatăle nu sînt falsificate, am recurs la o strategie aproape polițienească.

— Vă reclam „patronului“.

— Quarto, pentru că, deși speriat de moarte din pricina eșecului lui Sorensen și a brutalităților lui Fred, abia așteptai un prilej favorabil ca să reiei lucrările, cu condiția să nu fii implicat prin răspunderi ; eu îți ofer din plin acest prilej.

— Sînteți un șantajist dezinformant.

— Nu te-ai fi agățat de viață cu atîta îndîrjire, dacă nu sperai să poți reveni. Între sinucidere și stupefiante, ca mijloc de evadare, orice individ cu suficient amor propriu alegea prima variantă ; iar dumneata ești altceva și mai mult decît un vanitos — ești un om demn.

— Mi-ați întins o cursă prostescă ! Am să vă arunc geanta în primul canal și...

— Și, quinto, știu prea bine că nu vei încerca să te descotorosești de geantă, altfel nici nu ți-o încredințam fără un martor ascuns, care să te immortalizeze într-o fotografie compromițătoare.

Gregor își încleștă dinții ca un cal care mușcă zăbala. Phil, cu privirile pironite în el, simțea aproape fizic cum îl apasă, îl strivesc în vitrină amenințările sale, cum puterea sa l-a prins și îl strînge din toate părțile, implacabil. Puterea. Ezitase prea mult s-o arunce în luptă, ca și cum s-ar fi temut să nu fie tîrît de ea la împlinire, ca de un automobil fără frîne ; sau poate nu înțelesese cu adevărat nici foloasele ei, nici calitatea de remediu universal, repeziciunea soluționării tranșante a încurcăturilor. Și, cu titlu de beneficiu privat, siguranța de sine a purtătorului ei, spiritul combativ, agerimea minții, stropul de orgoliu care îi dă un motiv în plus să nu ocolească nici o bătălie și să nu hipertrofieze înfrîngerile.

— Vă denunț ! mormăi Gregor, zbatându-se să scape din strînsoare.

— Iar te copilărești ! Îți dai seama cât plătesc eu aventura ? De ce dracu am ajuns să apelez la Sorensen al dumitale, exact cum n-aș fi vrut să mi se întîmple în ruptul capului ! Să nu-ți închipui, amice, că, după ce am luat hotărîrea asta, vei mai reuși să mă oprești cu niște scîncete de domnișoară ! Și, ca să-ți fie limpede subiectul discuției, chiar dumneata ai avut în vedere combinația dintre mine și Sorensen, altfel cum să-mi explic indemnul de a lăsa în grija computerului operațiile de laborator ? Ai vrut să mă spionezi de departe și, într-un moment pe care l-ai fi socotit propice, să-mi vîri pe gît povestea idolului dumitale, cea cu modelarea matematică. Direct prin computer, înainte să mă dumiresc și să iau măsuri. Recunoaște !

— Ce să recunosc ? Abia am așteptat să-mi cîștig liniștea...

— Iubești moștenirea lui mai mult decît liniștea dumitale. E în regulă, facem tîrgul ! Dar nu cum și cînd ai pofti dumneata, ci la ordinul meu și în trei săptămîni de aici încolo. Fără să ai de ales. Și cel care pierde, care a recurs la un compromis înjositor, care a ajuns să te caute și ți-a înghițit replicile umilitoare sînt numai și numai eu. Mi-a trebuit mult pînă să mă decid, am dat înapoi de nu știu cîte ori, m-am gîndit și m-am răs-gîndit, am jucat toate jocurile — acuma gata ! Am decis, și pentru amîndoi.

— Nu știți ce spuneți !

— Știu ce am de făcut.

— Crezusem că m-am înșelat în privința dumneavoastră. Că nu sînteți un om rău. Că principiile pe care le ațișati...

— Îți schimbi credințele ca pe rufe — cum ți se pare că s-a murdărit vreuna, o arunci repede, pentru alta, din raft. Statornic în nestatornicie, cum zicea un estetic al antichității despre personajul de teatru. De asta nici nu am remușcări să te strîng cu ușa. Oricum, din noroiul unde ne bălăcim amîndoi o să iasă o capodoperă a geneticii, și asta datorită și dumitale.

— Da... Bucățica de zahăr după lovitura de picior.

— Eu m-aș socoti răsplătit dacă aș putea să mă ofer cel dintîi pentru testarea formației genetice... Dumneata

reclami recunoașterea unui merit despre care habar n-am în ce măsură îți aparține. Fie, nu mi se îngăduie să-mi aleg colaboratorii ; am încercat la început și am dat greș, iau acuma ce-mi cade în mână.

Mark se urni de lângă vitrină și se îndepărtă, prin labirintul luminat de sărbătoare, spre marele bulevard. Prinse geanta cu amândouă miinile, ca pe un lucru de mare preț sau o mașină infernală și, pentru el, era cumva și una și alta. Warner vru un moment să-l însoțească ; singurătatea, după ce făcuse, îl apăsa mai mult decît remușcările. Amețeala îi dădea tîrcoale din nou și se gîndi să-i ceară lui Brett o consultație în afara obișnuitului control de serviciu.

Chipurile trecătorilor, încă decolorate de frigul iernii, tălăzuiau pe deasupra șirurilor de trupuri în haine pestrițe, ca o succesiune de măști încremenite în cîte o expresie imobilă — de frumusețe, de prosperitate, de plăcere, de nepăsare, poate de triumf.

11

— Vă deranjez cu o problemă personală, domnule Boyne !

— Aveți grijă, nu acord niciodată prelungiri de termen ! Sau ați reușit să vă puneți la punct descoperirea ?

— Nici una, nici alta. Va sosi în curînd la dumneavoastră un soi de... un material despre felul cum se lucrează în divizia patru.

— A sosit. Mă pregătesc să-l prezint pentru studiu consiliului de administrație.

— V-aș ruga să nu-i dați curs pînă nu expiră cele șase săptămîni asupra cărora am convenit.

— Așteptați o minune ? Vă previn că, la o verificare sumară și discretă, totul s-a dovedit adevărat.

— Permiteți-mi să nu vă răspund încă la întrebare.

— Dacă nu mă înșel, ar mai fi încă vreo patru săptămîni ?

— Douăzeci și trei de zile. N-a rămas mult, după cum vedeți.

— Sint informat că oamenii dumneavoastră își pierd vremea cu treburi de rutină.

— Cu un corectiv : nu-și pierd vremea.

— Părerea dumneavoastră, domnule Warner !

— Dați-mi voie să mă retrag. Și adăugați materialului pentru consiliu impolitețea mea.

— Cum adică, impolitețe ? Doar aveți treburi foarte însemnate și urgente. Vă rog ! Succes !

— Ți trebuie odihnă, în primul rînd. Și schimbarea aerului. Ia-ți cel puțin două săptămîni de concediu și pleacă unde vrei, numai să fii departe de *Thunderbird*. Ți scriu chiar acum recomandarea.

— Doc, ai trecut de partea adversarilor !

— Iar începi cu suspiciunile ?

— Adică nu știi ce mă așteaptă peste douăzeci și două de zile !

— Ce te așteaptă ?

— Contam pe prietenia ta, îmi pare rău !

— Ce vorbești tu acolo ?

— Nimic. Dacă vrei să-mi faci un ultim serviciu, lasă-mă cu necazurile mele, da ? Fără îngrijorări și sfaturi de circumstanță. Vreo lună sau mai mult.

— Ce ți se întîmplă, omule ? Ai nevoie de ajutor ?

— Închipuie-ți că nu. O să auzi și o să citești tot felul de lucruri despre mine. Să nu mă cauți și să nu mă întrebi. Trimite pe altcineva să controleze personalul medical al diviziei. Cînd voi reveni la normal, o să-ți dau de știre. Mă rog, dacă n-o să afli și singur. La revedere !

— A sosit un colet poștal pentru dumneavoastră, domnule ! Nu vă supărați că am semnat de primire ?

— Nu, sigur ! De la cine ?

— Manuel Gonzales, domnule ! A fost depus de aici, din oraș.

— Nu cunosc... Bine ! Unde e ?

— Pe birou, în camera de lucru. I-am spus menajerei să nu se atingă de el.

— Mulțumesc. Mai aveți treabă ?

— Nu, domnule !

— În regulă, sînteți libeři astă-seară. Puteți pleca îndată.

— Prea bine, domnule !

Un pachet mic, elegant învelit în hîrtie și sigilat pe toate laturile. Nu părea să ascundă o bombă. Sau bomba ar fi explodat la manipulare. Ștampila poștei semăna cu un detaliu ornamental, discret adăugat celor ale ambalajului. Manuel Gonzales. În materie de conspirativitate, Gregor nu era, hotărît lucru, un ingenios.

O cutie frumoasă, ~~o~~ pentru bijuterii. Înăuntru, un fel de medalion, fără nici un însemn — un disc de material negru, sticlos, parcă obsidiană, agățat de un lăntișor oarecare. Și o carte de vizită, evident, cu „Manuel Gonzales“, iar pe dosul ei patru cuvinte dactilografiate cu majuscule : **DE PURTAT SUB CĂMAȘĂ.**

„Peter Pan, unde-ai ajuns ? Sub cămașă ce-ai ascuns ?”

— Cu domnul laborant-supraveghetor Mark Gregor !

— Ne pare rău, a plecat din oraș.

— Nu se poate ! Cînd ?

— Azi-dimineață. A anunțat telefonic, la secretariat. Are trei săptămîni de concediu.

— Cu aprobarea cui ?

— A domnului Clinton, șeful diviziei.

— Unde poate fi găsit ? Cînd se întoarce ?

— La cabana de protocol trei. Reia serviciul

— Îmi dați telefonul de acolo ?

— Desigur, domnule ! Notați, vă rog ! Alo !

— Mulțumesc, nu mai e nevoie.

— S-a mai ales ceva de încercările cu biostimulatorii ?
sper că n-ați trecut la testarea pe mamifere !

— Nu. Conform dispozițiilor dumneavoastră

— Formația e mereu instabilă, așa-i ?

— Întocmai.

— De cîte exemplare dispunem ?

— Optzeci și opt în incubație. Trei sute patru în diferite faze ale încercării pe nevertebrate.

— Reacția organismelor la fel de puternică ?

— Da. Și tot indescifrabilă. Alterări neobișnuite ale sistemului nervos, cu repercusiuni metabolice interne. Echipa de fiziopatologi elaborează un program...

— Să se renunțe la orice testări. Păstrați în incubator cei optzeci și opt de mutanți. Am să înnoiesc personal mediile de cultură. Când au fost schimbate ultima oară ?

— Astăzi, în cursul dimineții.

— Voi dispune să fie sigilate containerele. Avertizează oamenii să nu se mai atingă de ele. Voi continua singur experimentările.

— Bănuiți vreo tentativă de sabotaj ?

— Cum ți-a venit ideea ?

— Nu mai putem continua așa. Ești mereu sub tensiune, gata să arunci scînteii la prima atingere. Și nu mă lămurești în nici un fel pentru ce.

— Rabdă numai puțin. Peste vreo zece zile, o să ridem de toate astea.

— Îmi închipui cum o să rîdem. Dacă ai vedea cu ce aer mi-o spui...

— Trebuie să mă lași în legea mea. Și să nu ne mai întîlnim o vreme.

— Vorbești serios ?

— Cît se poate. L-am silit și pe Hendricks s-o facă, simulînd că mă cert cu el. E mai bine.

— Înseamnă să mă țin deoparte ? !

— Nu. Departe. Am nevoie de libertate de mișcare și, să zicem de un spațiu de protecție.

— Grozavă poveste îmi istorisești !

— Nu vreau să te sperii — există posibilitatea să sfîrșesc prost. Îmi iau măsuri să nu vă trag după mine. Nu mă încred în nimeni la institut, se pare că în divizie se clocește o conspirație întreagă, mă tem de boicoturi și sabotaje. Am ajuns pînă să și lucrez de unul singur cu un lot de mutanți.

— Ai reușit să mă sperii.

— Nu pot să-ți dau amănunte, înțelegi și de ce. Nu pot nici anticipa finalul. Am șanse să termin cu o mare victorie, dar nu toate șansele.

— Deși ai hotărît să-ți unești forțele cu următorul de pe șosea, înfruntînd riscul de a pieri amîndoi ?

— Ai ținut minte... Da, sînt în așteptarea coliziunii. Mașinăria a fost pornită, am și o amuletă din partea șoferului. Ori poate un semn de recunoaștere, pe care îl port mereu, ca să nu fiu confundat, probabil, cu vreun alt pieton. Ca în filme, așa-i ? Și totuși știi cum m-ar putea ucide următorul fără ca el să pățească nimic ? Evitînd să dea peste mine.

12

Miezul nopții trecuse de mult, dar oaspeții nici nu se gîndeau să se retragă. Peretele de sticlă dinspre mare al serei fusese deschis, briza sufla abia simțit, agitînd flacăra luminărilor, femeile în rochii decoltate rîdeau, mirosul plantelor tropicale, purtat în valuri de adierea ușoară, se schimba neconștient, amestecîndu-se cu aburul băuturilor mereu improspătate, țișetele celor cîteva perechi care se amuzau în piscină răzbătea pînă aici, ca un ecou, chelneri în frac, cîte unul în dreptul fiecărui invitat, vegheau să nu se golească nici un moment farfuriile și paharele. Totul părea foarte în regulă. Replici spirituale se schimbau pe deasupra mesei ca mingile de ping-pong, oamenii erau bine dispuși, iar îndată ce vreunul se întrecuse cu băutura, dispărea cu discreție și revenea mai tîrziu dezmeticit sau nu mai revenea ; tinerii, care se plictisiseră de atîta bonomie tihnită și aveau chef de o petrecere mai tare, pe gustul lor, se grupaseră treptat în alt colț al uriașei sere și, cu excepția celor din bazinul de înot, aveau grijă să nu se facă auziți ; într-un cuvînt, decența și bunul gust, ridicate de gazde la rang de legi, se respectau cu o strictețe de fier.

Și totuși Phil Warner simțea o încordare plutind în aer, poate chiar din pricina acestei prea desăvîrșite etichete, a șupunerii necondiționate a oaspeților față de severitatea regulilor de conduită ; erau adunați aici indivizi pe care el însuși îi văzuse, în alte împrejurări, purtîndu-se înfînt mai puțin civilizat. Dealtfel, lumea bună a orașului primise, cu sau fără plăcere, în urmă cu un an sau doi — ca efect al unor lovituri spectaculoase în industria turis-

mului — o mulțime de parveniți, iar aceștia fuseseră, involuntar, punctul de pornire al unei bizare „mode a mitocăniei“. Adoptată întâi de cițiva snobi dornici de originalitate, îmbrățișată apoi de vîrfurile *en vogue* care dictau sloganurile în materie ale sezonului și ajunsă, prin preluări și degradări succesive, pînă la imitatorii de mîna a șaptea, hrăniți cu resturile culese de prin prospectele magazinelor și rubricile de scandal din ziare, moda cu pricina se dovedise mai plină de vitalitate decît altele, deși în vârtejul timpului și în labirinturile concurenței mulți dintre purtătorii ei originari se pierduseră fără urmă.

Nu era deci numai obișnuitul respect pentru manierele elegante, impus cumva, prin tradiție, de primirile de la Simon Crane și acceptat, poate mai mult de dragul jocului decît din convingere ; toți vedeau o grijă deosebită de a nu depăși limitele decenței, ca și cum ar fi ținut în mod special să fie pe placul cuiva. Simon și contesa Claire — o frumusețe delicată, blondă, respirînd distincție, parcă desprinsă dintr-o legendă nordică — acordau aceeași atenție tuturor ; Warner se și întrebasese, la un moment dat, ce procent de prefăcătorie se ascunde sub surisul afabil al contelui...

În sfîrșit, după desert și cafea, mesenii se ridicară, împrăștiindu-se în grupuri printre arborii tropicali. Phil, rămas singur, se pregătea să se despartă de gazde și să se retragă, nădăjduind că-și îndeplinisese suficient de bine sarcina de a-și fi înnoit contactul cu lumea bună, încît să nu mai aibă nevoie de prelungiri. Crane, probabil ghicindu-i intențiile, îi veni în întîmpinare.

— Ce spui, dragul meu, ce priză ai avut la public ? Pur și simplu, aristocrația noastră lipsită de orice blazon se teme de tine. Splendidă demonstrație de forță, zău așa, și cînd mă gîndesc că te codeai să ne onorezi cu prezența !

— Fă-mă să înțeleg, conte ! exclamă Phil.

— Lasă prefăcătoria ! Doar de la mine ai învățat-o, nici nu te descurci rău, numai că acum vorbim serios. Oamenii îți simt puterea și s-au ferit să te supere. Ți-a mers vestea că ții la bunele principii de altădată și uite că pînă și copiilor de bani gata, care altmînteri nu mai au de mult nici un dumnezeu, ai reușit să li te impui fără efort.

Chipul contelui era transfigurat de plăcerea izbînzii și de satisfacția unei răzbunări îndelung rivnite. Warner își dădu seama că i-ar fi stricat micul triumf povestindu-i despre impasul de la institut și preferă să amîne momentul. Dealtfel la ce ar mai fi servit să-și deșerte sacul cu necazuri ?

— Aș fi vrut să plec, zise, și e bine s-o fac cît sînt în culmea gloriei.

În întunericul nopții se aprinse deodată o lumină departe, spre cotitura munților. Pilpîi, albastru-verzuie, se ridică spre cer, agitîndu-se întruna.

— Ar trebui, răspunse Crane. Să-i înveți minte pînă la capăt pe neciopliți, dîndu-le să înțeleagă că nu sînt o companie pe măsura ta. Dar mai oferă-mi măcar un ceas de desfătare ! E timpul cînd oaspeții mei obișnuiesc s-o ia razna de tot, să dea friu liber grosolăniilor, au băut mult și abia așteaptă ocazia să se simtă bine așa cum știu ei, să terfelească orice și pe oricine le ajunge în mînă. Strică-le cheful ! Te vor urî de-a binelea, au și început, și nu de azi, de ieri ; asta înseamnă că se vor teme și mai tare și vor ține și mai mult să-ți arate deferență. Psihologie de valeți !

— Ești pornit rău, conte !

— Îți amintești cum făceau pe nepăsătorii astă-iarnă, la cabana de vînătoare ? Ți-am spus că te urmăreau toată vremea, dar încă își mai permiteau să pară că te ignoră. Acum au intrat într-o altă fază, previzibilă și ea — te respectă de la distanță. În final, vor ajunge să te imite, să-ți cîștige bunăvoința. Se vor bate să fie în preajma ta, să capete un zîmbet, un semn de atenție. Îi cunosc. Dar, altfel, bucuroși ți-ar veni de hac, ca lui Sorensen.

Era greu de înțeles unde și cum apăruse flăcăriua aceea și de ce se colorase cerul într-un alb lăptos, mai intens decît de la focul care dansa pe linia orizontului. Lui Phil i se trezi în minte o asociație de idei.

— La cine fusese invitat Sorensen în seara cînd a dispărut ?

— La noi.

Depart, abia sesizabil, tînărului începu să-i țîrîie un clopoțel de alarmă.

— Nu !

— La noi, cum ai auzit. E aproape un an. Special aranjasem serata, să-l mai scot din casă. Știi, era după explozia din laborator, și el, săracul, pus sub acuzație de Freddie Talbot... Am avut și o discuție cu Claire, fiindcă lansasem invitațiile de pe o zi pe alta, contrar etichetei; contesa ține la etichetă mai grozav ca mine. Dacă nu pregătim totul cu două săptămîni înainte, i se pare că am cedat în mod nepermis prostului gust. Și are dreptate. Apropo, să-ți spun ceva foarte nostim! Nu știu cum de-am uitat! Cînd a apărut la rubrica mondenă anunțul petrecerii de azi, cineva a făcut o intervenție prin telefon pentru tine.

— O intervenție?

Sunetul clopoțelului se întări brusc, devenind neli-niștitor.

— Exact. Să te invităm cu orice preț. Cum naiba am uitat să-ți povestesc, a fost o surpriză de zile mari. E drept, omul m-a pus să-i promit că nu-l divulg, dar față de tine oricum n-am secrete. Ghicești?

— M-ai luat cam repede...

— N-ai să ghicești niciodată. Mark Gregor, închipuie-ți

Pe Phil îl învălui frigul, deși cămașa i se umezise de sudoare.

— Ce glumă-i asta?

— Zicea că mai demult i-ai făcut o vizită și te-ai plins că ești singur, abandonat de prieteni. I-ai cerut ajutor să-ți rezolvi problemele? Iartă-mă că te întreb, nu e politicos să mă amestec... Phil, la ce te gîndești? Credeam că o să te amuze povestea!

Flăcăruia era pe cale să se stingă, dar cerul rămînea mai departe luminescent, parcă intensificîndu-și strălucirea. Simon, întors cu spatele, nu observase încă nimic și își închipuia că reacția lui Phil se datorează turnurii neplăcute a discuției.

— Dar e foarte interesant ce-mi spui! murmură Warner, ca să-i abată atenția.

— Interesant? Iartă-mă, a fost o remarcabilă lipsă de tact din partea mea! Avusesem impresia că ai păstrat legătura cu Gregor, sau, mă rog... mă rog, el a vrut să glumească...

Tinărul simțea ca pe niște înțepături privirile avide ale oaspeților.

— Ei, conte, ai început să fantazezi ! spuse, cu vocea ușor alterată. Dar e hazliu de-a binelea ce faci, mai grozav decât farsa lui Mark ! Sau ați pus-o amândoi la cale ?

Joël apăru ca din pământ în marginea opusă a terasei, cu fața agitată de convulsii, ca și cum ar fi scăpat din mâinile unor bătăuși. Privi împrejur, în căutarea lui Phil. Încă nu-l remarcase nimeni, atenția generală era îndreptată spre Warner.

— Ia ascultă, tocmai zicea contele, înțelegînd iarăși pe dos reacția oaspetelui privilegiat și revenindu-și, cu un zîmbet. Acuma te joci tu de-a spiritualul ? Îți face plăcere să mă pui în încurcătură ?

Un valet se apropie, purtînd pe tava de argint un aparat telefonic și se opri în spatele lui Crane, într-o atitudine respectuoasă.

— În locul tău, iubite conte, lui Gregor i-aș cere socoteală pentru toate. Scuză-mă un moment, am de luat ceva din mașină. Și pe tine te caută la telefon.

Joël îl văzuse și cobora treptele spre locul de parcare. Phil îl ajunsese din urmă, străduindu-se să nu meargă prea repede. Avea senzația că sub fiecare pas al lui dalele de piatră se prăbușesc în gol.

— Ce e ? întrebă, fără să-și mai ascundă îngrijorarea.

— Rău de tot, domnule Warner ! Un accident la sediul diviziei patru.

— Ce fel de accident ?

— Nu ni s-a spus. Un elicopter e pe drum înapoi, trebuie să-i ieșim în întâmpinare. Au nevoie de dumneavoastră. Mi s-a ordonat să vă duc cu mașina mea.

Cel de al doilea om de pază deschisese portiera din spate a limuzinei. Îl lăsă să urce și se așeză lângă ei. Phil deveni prevenitor.

— Am de vorbit cu cineva. Dă-mi telefonul !

— Iertați-mă, replică sec celălalt. Avem ordin să ținem permanent legătura cu șefii noștri.

Mașina demarase cu maximum de viteză. Joël puse în funcțiune sirena și aprinse toate farurile. Phil se așeză mai bine pe banchetă și își impuse să rămînă calm. N-avea rost să-și irosească forțele într-o ceartă inutilă cu poli-

țiștii, și, oricum, Gregor nu era omul cel mai indicat să-i furnizeze informații.

Elicopterul lui Talbot aștepta într-un luminis de lângă sosea. Warner fugi spre el, urmat îndeaproape de paznici. Mătăhălosul Freddie și o gardă de trei subordonați în uniformă îl înconjurară ca pe un răufăcător.

— N-am întirziat, așa e ? întrebă el, din obișnuință. Urcați iute, nu e timp de pierdut.

— Lămuriți-mă, pentru Dumnezeu !

Talbot îl așază într-un scaun, cu o grabă care semăna a brutalitate.

— Dă-i drumul, sergent ! Chiar nu bănuți ?

— Vă bateți joc de mine ?

— A explodat laboratorul. Exact ca acum un an.

— Cine...

— Asta o s-o lămurim noi, domnule Warner ! La institut e alarmă generală, încă nu se pune problema investigațiilor polițienești.

◀ — Era cineva înăuntru ?

— Nimeni. Exact ca acum un an.

— Care sînt pagubele ?

— Deocamdată nu știm. Trebuie ca un tip cu nervii tari să intre acolo, să aprecieze situația. Sau unul cu răspundere. Păstrați-vă cumpătul, domnule, dansul abia începe !

Toate drumurile interioare de la *Thunderbird* erau blocate cu baricade și mașini ale paznicilor, iar de jur împrejurul gardului de incintă patrulau camioane și elicoptere. S-ar fi zis că se așteaptă atacul iminent al unor trupe dușmane. Lângă clădirile diviziei a patra se lăsase un spațiu de protecție de mai multe sute de metri, în perimetrul căruia se instalaseră tunuri ultrasonice și de radiații, iar cei din echipele sanitare pulverizau în aer, pe ziduri și pe pământ, o perdea opacă de substanțe dezinfec-tante. Pe terasa imobilului principal, unde se deschidea o gaură neagră, cu marginile neregulate și arse, aceleași instalații concentrate asupra golului împiedicau eventuala împrăștiere spontană a formațiilor genetice evadate din interior. Mai mulți oameni, în costume monstruoase căp-

tușite cu țesătură de plumb și plăci protectoare antison, lucrau la acoperirea spărturii cu materiale adezive.

În fața acestui spectacol, care vorbea de la sine despre proporțiile dezastrului și nu oferea deloc siguranța evitării pericolelor, ci mai degrabă sugera amplexarea lor, Phil resimți un al doilea șoc, și mai puternic. Consecințele îi apărură în toată semnificația lor zdrobitoare; fără voie, în timp ce elicopterul ateriza, le asemui cu falsa alarmă provocată de tehnicienii de la *Chemical*, care stîrnise totuși o asemenea vîlvă pretutindeni, și realizează, cutremurîndu-se, că, prin comparație, acela ar fi fost un incident minor.

Degetele cuiva îl strinseră cu violență de deasupra coatelor, dar asta nu-l ajută să-și revină. Se dezmetici abia cînd ajunsese, fără să știe cum, dinaintea lui Oliver Boyne și a aceloră dintre membrii consiliului care izbutiseră să se adune pînă atunci. Îl căută cu privirea pe Hendricks, dar medicul, ca și contele Crane lipseau deocamdată.

— Frumoasă surpriză, domnule Warner! îl luă în primire „patronul“. Drept să spun, la așa ceva nu mă așteptasem, lipsa de imaginație a loviturii e desăvîrșită.

— Vă cer permisiunea să intru în laborator.

— Numai că trucul n-o să funcționeze și a doua oară.

— ...Să intru în laborator! repetă Phil, obosit. Ca să rupem identitatea de situații. Lui Sorensen, la vremea lui, nu i se îngăduise s-o facă.

— Bineînțeles că aveți să intrați! De aceea v-am și chemat. Cine e dispus să riște pentru dumneavoastră ori să ordone cuiva să riște?

— Dacă se poate, merg de unul singur.

— Asta în orice caz! Vă va însoți o echipă de sanitari, să curețe coridoarele pînă la fostul punct de dezinfecție, dacă e liber drumul. Mai departe, vă descurcați cum vă taie capul.

— Un costum de protecție?

— E pregătit, în mașina utilitară.

Mașina era, de fapt, un furgon uriaș, cu o ecluză largă la ușa de acces, și lui Phil i se ceru să se dezbrace acolo. Doi sanitari și doi polițiști, cu cîte un combineoan de plastic tras pe deasupra uniformelor și cu măști și filtre de aer îi supravegheau mișcările.

— Ce-aveți la gît, o amuletă ? Dați-o încoace ! porunci un paznic.

Warner prinse discul în palmă și cu un gest reflex îl ridică pînă în dreptul frunții, dar se opri.

— Nici vorbă ! Fără asta, refuz să particip la acțiune.

Dacă însuși Gregor l-ar fi întrebat de ce vrea să păstreze amuleta, i-ar fi răspuns că din superstiție.

— Lăsați-l ! interveni un sanitar. Oricum trece prin dezinfecție.

Îi luară hainele, i le închiseră într-o etuvă și îl împroșcară cu o substanță lipicioasă, care-i înțepă ochii, nările și gura, apoi îl spălară cu furtunurile, sucindu-l pe toate părțile, repede, indiferenți, ca pe un animal la abator, înaintea sacrificării.

— Treceți dincolo ! auzi, și o lumină puternică i se revărsă peste pleoapele injectate.

Porni spre ea, cu mâinile întinse orbește. În urmă, cu zgomot metalic, se închise o trapă. I se făcu frig, începu să tremure, apa îi șiroia pe corp. O stofă moale îi atinse degetele.

— Ce faceți ? Puneți-vă halatul !

Își șterse fața și părul, își frecă ochii, se îmbracă stîngaci. În jurul unei mese erau adunați vreo douăzeci de oameni, purtînd același fel de halate și studiau o planșă multicoloră.

— Apropiați-vă !

Îl priveau ostil, convinși, ca toată lumea, că din vina lui a avut loc explozia, și, chiar fără să fi imitat atitudinea șefilor, erau suficient de porniți împotriva sa — pentru nenorocirea întîmplată și pentru riscul căruia i se supuneau vrînd-nevrînd — ca să-și mai ascundă resentimentele.

— Acesta e planul subsolului, cu amplasarea depozitelor de explozibil care se detonează în caz de avarie ! începu conducătorul grupei. În mod normal, ar fi trebuit ca întregul subsol să fie îngropat prin prăbușirea unui planșeu de beton existent deasupra lui, și apoi închis într-o carcasă de plastic germicid. Explozia produsă adineauri, din motive necunoscute nouă, nu a afectat, probabil, decît două dintre depozite, și anume acelea dispuse în zidurile despărțitoare ale adăpostului animalelor de experiență și ale camerei de odihnă pentru laboranți.

Gazele de explozie trebuie să fi rupt pragurile portante ale planșeului în punctele F, G și H, după care, canalizate prin puțul liftului ca printr-un tunel de ejectie, și-au păstrat puterea de șoc și au sfărâmat terasa clădirii. După aprecierea noastră, seifurile conținând materialul genetic primar, mutanții și substanțele organice de reacție și de cultură au rămas întregi. Repet — după aprecierea noastră. Ne revine deci nouă, echipei de intervenție, următoarea misiune : să pătrundem prin lăcașul scării rulante în coridoarele de acces spre punctul de dezinfectie, curățind drumul cu mijloacele portative de germicidare și instalând două ecluze pneumatice, cu tot echipamentul aferent, pentru protecția celor care vor intra ulterior în subsol. Ajunși în camera de dezinfectie secundară, ne oprim ; mai departe va investiga Philip Warner. Ținem legătura cu el printr-un aparat de luat vederi și prin telefonul costumelor. Îl așteptăm să revină, ieșim, cu câte un popas în fiecare ecluză, pentru aseptizări succesive și îl conducem pe Warner în locul ce ni se va ordona. Aveți întrebări ?

— Cine a declanșat explozia ?

— Probabil calculatorul diviziei, ca și data trecută. Rămâne de văzut dacă în urma unei defecțiuni sau la comanda lansată de un diversionist. E important să aflați ?

— Cum nu ? Cine garantează că nu vor fi detonate și celelalte depozite de trotil cit sîntem noi acolo ?

— Dumnezeu tatăl, dacă e vorba de o defecțiune întâmplătoare. În al doilea caz, diversionistul, dacă nu se află printre noi sau dacă nu e un sinucigaș. Am scos de sub tensiune rețeaua electrică a clădirii, dar asta nu folosește la nimic — laboratorul are surse de alimentare independente.

Costumul era greu de zeci de kilograme, ca o armură medievală, și la fel de incomod, iar camera de televiziune, al cărei cablu trebuia tras pe după colțurile coridorului, era și ea o povară deloc neglijabilă. Dar Phil, mergînd ca în transă, așteptîndu-se din clipă în clipă la declanșarea unor noi reacții catastrofale ale computerului și atent să-și domine ametelele și slăbiciunea, nu mai lua în seamă efortul. Echipa rămăsese dincolo de peretele de plastic al ecluzei, ca pe ultimul țărm locuit de oameni și îl arun-

case, fără reticențe, în adîncurile acestui ocean al necunoscutului, mai mult ca să-l pedepsească decît ca să-i utilizeze voluntariatul și puterea de sacrificiu. De fapt, mai aveau nevoie de el doar ca obiect al represaliilor ulterioare și urma să plătească foarte scump, ca să-i scoată din cauză pe toți ceilalți — ceea ce, la urma urmei, era și drept, fiindcă fusese singurul vinovat de întîmplare. Bine, cel puțin, că se despărțise de Mad și de doctor, poate nu la timp, sigur că nu la timp, dar, oricum, le micșorase cît de cît suferințele ispășirii.

Și totuși încă resimțea singurătatea ca pe un prilej de odihnă și le era recunoscător celor de la suprafață că nu-l sîcîie cu întrebări și comentarii. Și de asemenea nu se gîndea la Gregor — pesemne nu prinsese nici un fir prin care să-și lămurească rolul jucat de el pînă atunci și să capete certitudinea că acest rol se încheiase. Implicat sau nu în producerea exploziei, Gregor era însă la adăpost de consecințe; bineînțeles, dacă el, Phil, nu avea să divulge înțelegerea dintre ei.

De cum se apropie de intrarea în laborator, trapa de acces se deschise, cu zgomotul specific al motoarelor electrice. Ezită să intre. Înăuntru luminile erau aprinse și, parcă mînuite de brațele invizibile ale unor fantome, instalațiile funcționau toate din plin. Indicatoarele de pe tabloul de comandă al computerului străluciră la apariția lui, însuflețindu-se deodată, ispititoare.

— Intrați ! tună imperios în telefon vocea lui Oliver Boyne. Intrați, cînd vă spun ! Așteptați instrucțiuni mai departe.

Parcă împins de la spate, Phil păși peste prag. Încă nu trecuse bine dincolo și trapa începu să se închidă. Reacționînd cu întîrziere, vru să se întoarcă. Un pocnet în urechi îl făcu să tresară ; marginea trapei retezase cablul care îl lega de ceilalți. Cuprins de frică, apăsă înfrigurat butoanele, dar mecanismul de acționare refuză să răs-pundă la comenzi.

În clipa aceea, îl încercară, una după alta, două stări contradictorii ; întîi, din pricina spaimei, îl copleși amețeala, apoi deveni indiferent la ce i se întîmplă. Scăpă camera de televiziune și, căutînd un punct de sprijin, ca să se împotrivească rotirii accelerate a caruselului în care

se transformaseră încăperile, își desfăcu mâinile și picioarele, dar căzu, probabil peste camera sfărîmată și se lovi dureros la umeri; pe urmă, golit de gânduri și de intenții, obosit să mai aștepte un înțeles al evenimentelor, să se mai mire și să se mai revolte, rămase întins, insensibil la durere și la vârtejul de lumini, cu senzația eliberării depline. Se dedublase. Pluti astfel, indiferent, și se tăvăli în spasmele fricii, iar în urechi îi pulsa frenetic singele și-i răsunară susurile melodice ale computerului în funcțiune, întrerupte de pocnetele propriilor lui cizme lovind pardoseala.

Parcă fără nici o tranziție, constată că zace întins nu pe podea, ci pe una dintre mesele acoperite cu faianță, destinate experimentărilor pe animale. Cinci perechi de brațe mecanice evadind, după spargerea cristalelor, din cuștile înconjurătoare, unde, în mod obișnuit, manipulau preparate genetice — îi prinseseră membrele în colierele special dispuse pe laturile mesei și îi pipăiau costumul de protecție. Obiectivele mai multor aparate de luat imagini fuseseră îndreptate asupra lui din diverse unghiuri, transmițînd, probabil, informații calculatorului.

Nici atunci Phil nu ieși din indiferență, cu toate că, în celălalt plan, trupul, pe bună dreptate alarmat, începea să se zbată — dealtfel inutil — pentru a scăpa din strînsoare. Sau poate, în ciuda prăbușirii nervoase provocată de înserierea atîtor șocuri, într-un colț al minții i se revărsa lumina unei anume înțelegeri, și ceea ce el lua drept apatie ar fi fost, de fapt, liniștea bruscă de după regăsirea sensului logic al întîmplărilor.

Dar amețeala, tot mai puternică și mai insistentă, îi întunecă iarăși puțină judecată care încercase să-și taie drum către suprafață, și iarăși prostrația și instinctul de conservare îl rupseră în două părți disjuncte. Prin fața ochilor i se perindau instrumente și containere, purtate încolo și înapoi cu precizie și repeziciune, pentru a servi unor operații de neînțeles, dacă nu cumva computerul, dereglat iremediabil, pusese în funcție aparatele de laborator fără să știe și să vrea nimic, și păstrase din programările de odinioară numai eleganța și adresa mișcărilor mecanice. Și totuși existau în asta rezonanța unei premeditări și o consecuție firească în ordinea desfășurării

evenimentelor, care nu se datorau hazardului și pe care, ieșind de sub imperiul panicii și al inhibiției, Phil avea să le descopere într-un târziu ; prea târziu, de fapt, ca să mai poată schimba ceva.

Degetele mecanice îi deschideau costumul la piept și-i scotoceau, îndemînic dar fără menajamente, prin cutele și răscoielile tricoului de dedesubt, pe cînd ochii telescopici, virindu-se neîncetat pe sub ghețele de cabluri să găsească un unghi de urmărire mai bun, le supravegheau fiecare gest. Pense și foarfeci circulară între masă și rastelul de instrumente adus alături. Phil cel speriat urlă la vederea lor, pînă ce aburii respirației îi acoperiră vizorul căștii etanșe și el se înecă, răgușit și gîfii jalnic în căutarea unei guri de aer.

Un laț i se strîngea în jurul gîtului ; se zbătu paroxistic, numai convulsie tot și dorință de supraviețuire, în timp ce dincolo, în cealaltă existență, își imagina releele și circuitele computerului — curate, ușor de înțeles și stăpînit, impersonale, lipsite de instincte, de spaime și porniri neclare — și pe lingă care trupul lui nu era decît o alcătuire șubredă de umori și vîscozități, sălbăticită de dorințe insondabile, pradă reacțiilor, la nesfîrșit repetate, ale unui metabolism insațiabil, lipsit în sine de finalitatea superioară a gîndirii, devreme ce se poate regăsi, prea puțin schimbat, la orice specie de animale.

Și pe cînd se chinuia astfel fără ieșire, calculatorul, nepăsător și la împotrivirile lui din planul vulgar al realității imediate și la invidiile metafizice din planul subțire al ideilor, îi scotea, cu foarfeci și pense, amuleta agățată de gît.

Phil se mai dezmetici puțin doar întrezărind flacăra voltaică aprinsă în camera de ardere a spectrometrului și-și dădu seama că strălucitul produs al minții omenești nu intenționează încă să-l sugrume, ci doar întreprinde o analiză, iar substanța în cauză nu face parte din propriul lui organism imperfect. Apoi își aduse aminte de medalion și de vorbele pe care le spusese odinioară cuiva, că ar fi un semn de recunoaștere, deși atunci poate nu bănuia cît de exactă îi va fi intuiția, sau cît de lesne îi va fi să pătrundă, chiar cu o glumă, rudimentarele combinații conspirative ale lui Gregor.

După un răstimp, computerul îi puse amuleta înapoi, sudind lăntişorul metalic printr-o minusculă scinteele electrice; folosise pentru analiză doar un infim fragment al discului, ceea ce ar fi vrut să însemne că toată povestea trebuia să rămână secretă pentru cei de afară; dar Phil nu era în stare, deocamdată, să caute motivații și să deducă reguli de comportament — el lăsa lucrurile să se desfășoare la voia întâmplării și se părea că, pînă una-alta, nici nu i se cerea mai mult.

Nu realiză cînd au fost desfăcute chingile mesei. De fapt, casca îi era mereu aburită, se defectase ceva la sistemul de absorbție a umidității. Constată doar că zgomotele, atît de familiare auzului său, au încetat. Se zbătu iarăși, în virtutea obișnuinței și căzu grămadă, victimă a unei libertăți pe cit de neașteptate, pe atît de puțin operante în situația lui. Își pipăi costumul, ca să descopere, cu surprindere, că e închis complet și corect. Se ridică în genunchi și încercă să se orienteze spre ieșire, cu toate că, evident, n-ar fi putut părăsi laboratorul fără permisiunea computerului sau nici atunci, dacă mecanismul trapei era cumva defect. Ca prin minune, vizorul căștii i se limpezi. Aruncă o privire împrejur. Mîinile mecanice se retrăseseră în cuștile lor, unde atîrnau ca niște bucăți de fiare moarte. Măsuța cu instrumente dispăruse și ea în adăpost. Seifurile cu materiale genetice și reactivi erau închise, ca totdeauna, toate se aflau la locul cuvenit și singurul semn că se petrecuse ceva acolo rămîneau cioburile de la boxele de sticlă — dar dacă și cristalul fusese spart din pricina exploziilor produse în clădire, înainte de intrarea lui Phil?

Tinărul își revenea încet, se recompunea într-o singură entitate, depășindu-și strania dedublare; senzații și gînduri i se adunau, în sfîrșit, laolaltă, revenirea lucidității începea să-l așeze în ordinea sau dezordinea lumii inconjurătoare.

Aparatele optice de pe suporturile aliniate, ca în regulament, de-a lungul pereților, se puseră în mișcare imediat ce Warner făcu primul pas. Îl urmăreau. Mașina de calculat continua să funcționeze. Phil răsufală adînc. Amețeala îl pîndea ca o ceață rotindu-i-se circumspect pe

dinaintea ochilor. Nu se strădui să priccapă resorturile acestui joc nou, ar fi fost fericit să-i cunoască numai regulile. Înainte de orice, trebuia să ajungă la ieșire.

Deasupra trapei se aprinse lumina roșie de avarie, clipind repede, și, simultan, răsună șuierul ascuțit al sirenei, crescînd și descrescînd în același ritm. Efectul asupra lui Phil fu instantaneu. Din cîteva salturi, purtat de reflex, de obișnuința strînsă prin exercițiile repetate săptămînal, el era lingă trapă și acționa din nou mecanismul de deschidere. Exploziile izbucniră însă înainte ca Warner să fi ajuns în locul acela, special construit ca să ofere un prim adăpost — nișa de acces, adîncă de aproape doi metri, era prevăzută cu obloane metalice, care la nevoie se suprapuneau ermetic, ca un ecran de protecție.

La început, conform codului de acțiune în caz de avarie, detonă trotilul așezat în interiorul seifurilor cu material genetic și reactivi ; sub năprasnica acumulare de gaze, siguranțele ușilor blindate cedară într-o clipită și un singur nor de flăcări, compact, țîșni ca din duzele de ejectie ale unei rachete, către mesele de lucru, boxele brațelor mecanice și platformele de depozitare a formațiilor în studiu, carbonizînd și spulberînd totul în cale. Aerul în expansiune îl împinse pe Phil în micul tunel la capătul căruia se afla trapa, și valul de foc smulse obloanele protectoare care nu apucaseră să se închidă înainte de trecerea lui. Aproape în același timp se declanșară exploziile capsulelor cu masă plastică germicidă ; din douăsprezece guri de scurgere năvăliră cascade de lichide viscoase, cu degajare de aerosoli ucigători și, odată ajunse la finalul combinațiilor complicate, își înzeciră brusc volumul, urcînd pînă în plafon și pătrunzînd, sub presiune, prin fantele și orificiile tuturor obiectelor din încăpere. Computerul deblocă încuietorile trapei, înainte să-l înece masa de gelatină fierbinte, iar în momentul cînd aceasta ajunsese aproape să-l acopere, circuitele i se aprinseră, cu scînteieri multicolore, ca artificiiile și continuară să ardă un timp, asemeni unor meteori în cădere printr-un cer de mîzgă translucidă.

Din pricina ruperii obloanelor, substanțele pătrunseseră în nișă, peste Phil, care n-ar fi avut de suferit dacă armura lui protectoare rămînea întreagă ; dar, fie în urma unei

greșeli comise de mâinile mecanice la închiderea costumului, fie datorită șocului provocat mai înainte, la căderea peste camera de televiziune sau datorită exploziei, platoșa i se ruptese sub brațul stîng. Un șuvoi de gelatină pătrunse prin ruptură și-i linse coastele, pînă deasupra soldului, alunecînd de acolo spre spate. Probabil i-ar fi acoperit tot corpul — din fericire, gîtul și capul îi erau ocrotite de cască, al cărei sistem de fixare, cu tuburile de respirație cu tot, funcționa independent — însă trapa se deschise tocmai atunci, cu repeziciunea ei obișnuită, și tînărul fu proiectat în coridor, unde alunecă, mai mulți metri, pe stratul de masă plastică ieșit odată cu el. Încă nu simțea usturimea arsurii cînd se ridică și începu să fugă spre cei care îl așteptau în ecluza pneumatică ; doar o jenă la mișcare, ca și cum un plasture i-ar fi strîns pielea, trăgînd-o de sub braț în jos, către coapsă. În urma lui, masa galben-verzuie, pe cale de coagulare, se rostogolea prin deschizătura trapei, dar își curmă repede înaintarea, rămînînd să agonizeze, cu tresăriri moi, ca o meduză apocaliptică aruncată de valuri pe țărîm.

Phil își aminti, printr-o spontană întorsătură a memoriei, cum străbătuse ultima oară coridorul în tovărășia lui Gregor și enervarea care îl cuprinsese atunci, la nu știu ce replică a fostului asistent. Se surprinse că îl mai socotea pe Mark prieten, chiar după desăvîrșita demonstrație a acestei răzbunări elaborate atît de minuțios și cu atîta răbdare — de parcă s-ar fi obișnuit să-și fixeze sentimentele prin cîte un reflex, imposibil de schimbat dintr-o dată. Se mai gîndi, cu un soi de uimire tulbure, că nimeni din echipa de intervenție n-a ieșit să-l întîmpine, ori să-l caute, să încerce să-l salveze. Poate fugiseră, îngroziți de succesiunea de explozii, poate îl trecuseră în rîndul celor duși și hotărîseră, pe bună dreptate, că nu e nici o grabă să-i recupereze resturile prinse în gelatină ca stafidele în cozonac.

Își pierdu cunoștința în momentul cînd zări peretele transparent al ecluzei și cele cîteva siluete agitîndu-se înapoia lui.

Încăperea strimată și joasă, luminată de o lampă violacee, părea îmbicsită de praf. Zidurile licăreau, reflectînd lumina. În mijloc trona un jilț cu spătar înalt, căptușit cu burete sintetic; brațele îi erau găurite la capete și prin orificiile lor fuseseră petrecute lanțurile subțiri ale unor cătușe. Așezat în jilț, Phil purta un halat desfăcut la piept; prin deschizătură își văzu rana din partea stîngă a toracelui — o arsură cu margini neregulate, purpurie la culoare, acoperită cu un strat de unsori multumită cărora nu-l chinuiau prea tare durerile. Încheieturile mîinilor îi erau prinse în cătușe.

— Hai, că face ochi! auzi vocea de bas a lui Talbot. Ia aprindeți becurile, oameni buni, să ne vedem mai bine! Un șir de proiectoare intrară în funcțiune, străpungîndu-i retina cu razele lor albastrii, de o intensitate insuportabilă. Făcu o mișcare de recul și vru să-și acopere fața, dar inelele cătușelor îl opriră, pătrunzîndu-i în carne. Bună dimineața, Warner! continuă polițistul, jovial ca de obicei. Sper că m-am prezentat la timp pentru întîlnirea asta, ești odihnit tocmai cît trebuie ca să-mi răspunzi la niște întrebări.

Cu genele plecate, Phil privi împrejur. Se afla într-o ecluză pneumatică de o singură persoană. Prin cîteva orificii pătrundeau înăuntru tuburile sistemului de aeraj, un furtun din plastic, prins într-un stativ, cîteva cabluri electrice, probabil ale microfonului și ale difuzorului instalate pe spătar, de o parte și de alta a capului său. Vălul luminos care se revărsa dinspre peretele străveziu, ca un riu de foc, ascunzînd vederii tot ce se găsea înapoia lui, îi aminti brusc de flăcările exploziei și sub efectul aceluiași șoc, repetat și amplificat, respirația i se îngreună, ca și atunci.

— Ce vreți? întrebă în șoaptă, după cîteva clipe.

Îi răspunse un chițăit, ca de șoarece, al altcuiva decît Talbot. Nu-și dădu seama cîți oameni se ascund după cortina de raze și nici nu dori să afle; strînse pleoapele și-și lăsă bărbia în piept, dar și așa ochii îi lăcrimară, iritați de arsura luminii.

— Să nu-l luăm prea pe departe ! zise vocea chițăită. Dă-mi voie, șefule, să intru peste el !

— Nu te-aș sfătui ! ripostă mai-marele pazei. Cît a stat în laborator, frumosul trebuie să se fi umplut de viruși ca o jigodie de purici. Dar, cine știe, poate recurgem și la metoda ta. să fii pregătit ! Ascultă, Warner, încep cu ceva mai simplu, pînă te acomodezi. Spune-mi cîteva vorbe despre Mark. De exemplu, ce-ai învățat amîndoi în ultima vreme, cum decurgeau convorbirile voastre... Ia să văd dacă ai talent de povestitor !

Insolitul situației îl tulbura pe Phil. Nu-i păsa de teatrul cabotin al lui Fred — polițistul, atît de conștiincios să respecte orariile, începea să intre în scenă prea tîrziu — și se așteptase de la început să treacă prin asemenea interogatorii. Surprizele i le furnizase Gregor cu răzbunarea lui impecabil pusă la punct ; și asta trebuie că li surprinsese pe toți, indiferent în ce măsură bănuia fiecare rolul jucat de el, umilul laborant-supraveghetor, în formidabila acțiune de reabilitare, prin compensație, a lui Sorensen. O făcuse ingenios și cu ironie, obligîndu-l pe Phil să repete întocmai sfîrșitul idolului — invitația la serata contelui, explozia, interogatoriul — asigurîndu-se, prin momeala cu amuleta, că detractorul lui Sorensen nu se va eschiva de la pedeapsă. Avusese firele în mînă, de la început ; ca și cum ar fi fost incredințat că experimentarea formației genetice o să dea greș, așteptase, sigur de el, să i se ceară ajutorul, era cu neputință să nu i se ceară ajutorul, se prefăcuse, comedian perfect, că-i e frică și că totuși nu s-ar da înapoi. Lecția lui neiertătoare îi era numai parțial destinată lui Phil. Incriminat fusese și Talbot, acuzatorul lui Sorensen, poate chiar Boyne, care nu-i luase apărarea și toți cei cîți mai erau în combinație și care, mai ales, îl terorizaseră pe el. Mark, ca să-i smulgă secretele mestrului. Explozia avea să-i lovească, într-un fel sau altul, fără alegere.

Firesc ar fi fost să urmeze o ultimă surpriză : ieșirea din scenă a lui Gregor. Fiindcă, oricît s-ar fi pus la adăpost acționînd în spatele lui Phil, o simplă mărturie a acestuia, chiar fără dovezi, îl implica în afacere.

— Chemați-l pe doctorul Hendricks. Nu cred că sînt în formă pentru discuție.

Era ciudat amestecul dintre atenția cu care i se acordaseră îngrijirile medicale și brutalitatea „băieților” lui Fred. Însemna că niște oameni încă nu l-au abandonat cu totul și că-și asumă răspunderea să îi arate că îl veghează, deși, oficial, de cazul lui se ocupa echipa Albastrului. La acești oameni trebuia să ajungă și lor li se putea destăinui în liniște, cu siguranța că va fi, cel puțin, înțeles.

— Nu-ți face probleme, îl sfătui Talbot, imediat ce începi să te spovedești o să fii ușurat și-ți revine forma. Toate bolile omenirii se datorează secretelor neîmpărtășite. Va să zică, vorbeam despre Mark.

— V-aș putea spune orice, e greu să mă controlezi. Întrebați-l pe el sau mai bine aduceți-l de față. Ori îl țineți deja într-o boxă, ca și pe mine ?

— Hai, că-mi place tipul ! comentă interlocutorul lui Fred. Obraznic, ca de obicei. Mi-ar fi făcut greață să începă cu smiorcăielile. Îl încălzim nițel, șefule ?

— Poate ! făcu Albastrul, concesiv. Uite, Phil, e cam greu să ți-l aducem pe Mark, băiete ! E chiar într-o boxă, pe legea mea ! Moțăie acolo și, oricât am încerca să-l scoatem, n-am avea succes. Nu se lasă dus, rămîne rece și la rugăminți, și la amenințări.

— Rămîne rece, zău ! repetă vocea, printre hohote de ris, încercîndu-se de plăcere.

— Păi da, urmă Freddie, că i-au pus și un refrigerator alături, să nu transpire. Deși al dracului de sugubăț ar trebui să fie ca să mai transpire acum ; știi, arată cam ca o oaie care păștea printre traverse tocmai cînd a trecut acceleratul. Vreau să spun că s-a cocoțat acum vreo trei ceasuri pe acoperișul pavilionului central al diviziei tale și, ca să vezi coincidență nenorocită, exact în clipa aia a pocnit dinamita. Pesemne că atîta l-a zăpăcit bubuiala, încît nu se mai poate gîndi la nimica și la nimenea ; cel puțin așa se citea pe figura lui cînd l-au adunat băieții, cu chiu cu vai, într-o pătură.

Lui Phil i se contractă stomacul, strîns sălbatic de un mecanism comandat din afară, și amețeala îi urcă spre creștet ca miasmele ridicîndu-se din fundul unei gropi cu murdărie. Își rezemă capul de spătar, iar lumina i se revărsă în ochi prin liniile de împreunare a pleoapelor, ca tăișul fin al unui instrument de tortură. Înghiți în sec.

Parcă declanșată de acest act reflex, o durere bruscă, îl străbătu de la faringe pînă la josul pîtecului, ca și cum măruntaiele i-ar fi fost pe rînd încolăcite cu o sîrmă subțire de oțel, și cineva ar fi prins capetele ei și ar fi întins-o violent, silind-o să-și închidă ochiurile și să vibreze. Porni să țipe, dar în aceeași clipă durerea se aprinsese și se stinsese, astfel că strigătul i se risipi într-un oftat și un geamăt. Amețeala persista însă, legănînd încolo și înapoi liniile de foc dintre pleoape, cu răsturnări spectaculoase la capătul traiectoriilor curbe. Și prin balansul lor, abia croindu-și drum în intervalul de timp cît cele două pendule albăstrii, lamelare, se aflau în punctul mort, se strecură spre el gîndul sinuciderii lui Mark. Iată-i, deci, ieșirea din scenă: un ultim zîmbet ironic adresat, din pragul ne-ființei, celor care îi decapitaseră maestrul și încercaseră să-l ingenuncheze și pe el. Închisese cercul, prinzîndu-i înăuntru pe toți trei: Warner, Sorensen și el, purtători de aci înainte ai unui destin comun. Phil rămăsese să plătească datoriile tuturor, dar era oare mai puțin vinovat decît ceilalți? Și cine erau, cu exactitate, vinovații?

— L-ai pus pe gînduri, șefule! Parcă nu s-ar fi așteptat la una ca asta din partea amicului.

— Știi, băiete, noi credem că e o legătură afurisită între exploziile din laborator și momentul ales de Mark să ne părăsească. Așa că tu ești singurul care ne poate spune ce și cum.

— V-am rugat să-l chemați pe doctor.

— În regulă! exclamă Talbot. Începem mica reprezentatie. Încălziți-l, băieți!

Aveau jargonul lor de profesioniști, greu de înțeles pentru un neinițiat. Phil bănuia că vor sufla în ecluză aer fierbinte. Se înșelase — conectară cătușele la un generator electric, instalația fusese pregătită din vreme. Curentul îl luă prin surprindere, dar nu încercă să-și smulgă pumnii din brățările de oțel, îi mai rămăsese un strop de rațiune, cîtă să-l împiedice să le ofere celorlalți spectacolul dorit. Răspunse agresivității convulsiilor repezi și violente cu un fel de împotrivire interioară, la fel de violentă și agresivă. N-ar fi putut defini termenii unei asemenea împotriviri. Era o abstracție sau comitea o eroare în aprecierea stării corpului supus torturii, totuși avu impresia haluci-

nantă că își silește inima să accelereze demential pulsațiile, adaptându-le alternanței curentului și că, din pricina reperiției bătailor i se răspindește în trup o vibrație joasă, gravă, ca o notă de orgă. Iar șocul electric, în rezonanță cu acest sunet greu și prelung, își pierde din putere, fiindcă inerția de reacție a mușchilor a dispărut.

Nu-și dădu seama cînd opriseră generatorul. Spasmele, confundabile cu acest tremur tulbure al fiecărei fibre, se stinseră într-un ecou moale, repetat din ce în ce mai departe, lăsîndu-l amorțit și fără vlagă.

— Vă pierdeți timpul, zise cu voce nesigură. Ce vă pot povesti nu merită osteneala să ascultați.

— Fii om de înțeles, replică Freddie. Vei sfîrși prin a deșerta sacul. Hai s-o luăm și altfel, începe cu ce s-a petrecut în laborator, după întreruperea legăturii cu exteriorul. Ai vrut să te sinucizi, așa e? Socoteai că poți scăpa de răspundere, de rușinea eșecului... O reacție absolut firească, nu ți-o iau în nume de rău.

— Vorbiți prostii.

— Dă-mi voie să intru la el, șefule !

— Pe cuvînt că nu-l înțeleg ! Ai rămas singur, Warner, singur pe lume, băiatule ! Șansa ta e să-ți dezlegi limba. Orice împotrivire e iluzorie, ce dracu, ești prea deștept ca să nu pricepi. N-are cine te scoate din miinile noastre, așa că nu știi pe cine vrei să acoperi. Gregor e mort de-a binelea și cel mult își bate joc de tine de pe lumea cealaltă. Alți complici bănuiesc să nu-ți fi racolat, iar tu ești prins pînă peste cap în povestea asta imputată, nu mai e nevoie să ți-o dovedim.

— Aveți dreptate.

— Atunci ce așteptați ?

— Pe doctorul Hendricks, v-am spus.

— Ai văzut, șefule ? întrebă vocea de soarece.

— În regulă, echipează-te și du-te să-i vorbești la ureche !

— Vă previn că, oricum, ar trebui să aduceți un medic, altfel riscați să rămîneți fără mine cînd vă e lumea mai dragă.

— Nu-ți pierde răbdarea, neplăcerile se vor sfîrși îndată. N-ai încredere în noi ?

Phil zîmbi, resemnat. Nu-i era frică, deși bănuia ce are să urmeze, sau tocmai de aceea. Merita cineva sau ceva să se mai lase înjosit după ce pierduse totul ? Cine, Mad ? Brett ? Conte de Simon ? Clubul oamenilor de vază ? Titlul de salvator al orașului ? Sau cel de binefăcător al omenirii ? Sau respectul impus feciorilor de bani gata ?

N-o să afle nimeni că a apărut un soclu gol, unde odinioară înălțase statuia demnității lui de ființă omenească, o luminase cu reflectoare, să fie văzută de lume și aprinsese în jurul ei focuri de artificii — pînă cînd, în cursul unei discuții cu Boyne și a altei discuții, cu Mark, a dat-o jos, pe ascuns și a vîndut-o la fier vechi. Și pentru ce o prefăcuse în mărunțiș, pentru dragostea lui Thyl, sau prietenia lui doc, sau stropul de noblețe al contelui ? De ce să-i invoce tocmai acum pe toți ? De parcă perspectiva unui scop generos, oricare ar fi el, îți dă libertatea să te tăvălești prin noroaiele tuturor josniciilor. Cavaler al unei cauze pierdute... Auzise undeva cuvintele astea, ori le spusese chiar el însuși ?

— Culmea e, povestea glasul de șoarece, că nu suportă violența. Ce zici de asta, șefule ? Domnișorul care suferă cînd îl vede pe unul încasînd o scatoalcă, dar nu șovăie cînd e să detoneze dinamita de la sediul diviziei. Obraz subțire, nu glumă !

Presiunea aerului în ecluză crescuse și ușa metalizată se deschise și se închise repede. O siluetă în haine de protecție apărură lingă jilt, cu spatele în bătaia reflectoarelor. Încercă s-o identifice, dar lumina, prea puternică, îl făcu să închidă iarăși ochii.

— Ia-l întii cu binișorul, porunci Talbot, să nu se plîngă că nu i-am lăsat toate șansele.

— Cu binișorul, cum nu ! mormăi vocea, înăbușită de cască. Îți amintești de mine, băiete ? Degete înmănușate îl prinseră de bărbie, cu o mișcare lină, aproape tandră. Acum două-trei luni, într-o noapte... mergeai la cabana de vinătoare a clubului vostru... și eu îți păzeam neprețuita persoană. Alergai cu viteză, lumea era a ta. Eu, cu grijă să nu dai în vreun gard, te blestemam printre dinți. La o cotitură ți-a sărit în drum un bezmetic, un boșorog smintit, pe care abia l-ai evitat, în ultima clipă.

Degetele îi ridicară bărbia, împingându-i capul spre spate și îl apăsară sălbatic, pînă îi trosni gîtul. Phil strinse dinții, să nu strige, fiindcă iarăși durerea atroce îi străbătuse fulgerător măruntaiele, ca sub smucitura unei corzi de oțel. Se crispă, să nu strige, și respirația i se înțeți, șuierătoare.

— A, păi atunci sînteți cunoștințe vechi ! rise cu răutate Albastrul.

— M-a făcut să umblu pe jos șaisprezece kilometri, pe un ger de crăpau pietrele, numai pentru că am cutezat să-i trag vreo două boșorogului. „Te întorci acasă imediat ! mi-a spus. Și ferește-te să-mi mai apari în cale. Dacă te mai văd o singură dată, te concediez.“ Și pe urmă : „Cum te cheamă ?“ Închipuiți-vă, nu-mi știa nici numele, dragul de el ! Ei, eu sînt Sean, auzi ? Dar tu cine ești, scîrnăvie ? Sau nici la întrebarea asta nu răspunzi ?

Îl apucă de păr și-l lovi peste față, cu palma deschisă. O dată, de două ori, de trei, în hohotele ațîțate ale „băieților“. Phil își simțea obrazul umed, de singe sau de lacrimile umilinței, totuși tăcerea îi făcea bine și ar fi dat orice să se poată dedubla din nou, ca mai devreme, în laborator.

— Deschide-i ochii ! strigă cineva. Să te vadă, să-și aducă aminte !

— Cască-i gura, Sean ! Să-i curgă vorbele de sub limbă.

— Destupă-i urechile, cine știe dacă n-o fi surd !

— Am ceva mai grozav. Știi ce ți-am pregătit, scîrnăvie ? Un furtun. Un furtun, legat de un rezervor. Un rezervor cu acid, nici prea concentrat, nici diluat din cale-afară. Ia umblăți la robinet, băieți ! Îl scăpăm și de viruși cu ocazia asta.

Phil se aplecă instinctiv, să-și apere pîntecul și se lovi la timplă de un obiect dur — filtrul de aer al lui Sean, ori capătul metalic al furtunului. Un șir de zgomote nelămurite răsună afară, parcă o ușă deschizîndu-se, tropăitul unor tălpi pe dalele pardoselii. Cîteva umbre obturară lumina.

— Încetați ! se auzi un ordin. Talbot, adună-ți oamenii !

— Ce porcărie e asta ? țipă Albastrul, descumpănit. Ce căutați aici ?

— Adună-ți oamenii, imediat ! Dispoziția lui Boyne. Tu, de colo ! Ieși din ecluză și dispari ! Aruncă furtunul !

Proiectoarele se stinseră, lăsându-l pe Phil într-un amurg violaceu. Sean formulă o înjurătură complicată, dar cineva, intrat între timp, îi făcu vînt, înainte s-o termine. Proteste și ordine răstite se învălmășeau printre bufnituri și scrîșnete, ca și cum noii veniți s-ar fi apucat să spargă mobilele și să dărîme pereții.

— Am ajuns prea tîrziu ?

Tînărul tresări, gata să creadă că întreruperea fusese numai un truc și că interogatoriul se ia de la capăt. Ridică pleoapele cu fereală și prin pînza lacrimilor îl descoperi pe Hendricks.

— Doc !... Unde-ai fost pînă acum ?

Buzele, tumefiate de lovituri, abia i se mișcau.

— Merita s-o pățești mai rău, după cîte-ai făcut ! Talbot, dă-mi cheia cătușelor ! Sau, ia, vino încoace și deschide-le singur !

Mirosul deodorantului îl izbi pe Phil ca o duhoare.

— Dar, domnule Hendricks, virusii... mormăi Albastrul.

— Sînteți nebuni ! I s-au făcut toate analizele cînd a ieșit și toate aseptizările. Sălbaticilor !

— Totuși nu-l pot lăsa...

— Răspunderea dumitale a încetat, credeam că s-a înțeles asta ! Gindește-te mai bine cum o să te descurci la anchetă.

— Ce...

— Ai să afli atunci, ce ! Cătușele, te rog !

Fred se supuse, cu o umilință care nu mai părea izvorită din violențe.

— Am avut ordine ! zise, ca pentru el.

— Nu știam că în regulamentul diviziei de pază e înscrisă tortura ca metodă de investigare. La revedere !

Phil se ridică, sprijinindu-se de umărul lui Brett. Ochii nu i se obișnuiseră pe deplin cu noua lumină, pete multicolore îi dansau în față, ca un roi de fluturi speriați. Doctorul îl conduse spre ieșire, grijuliu să nu-i atingă arsura.

— Aș vrea să mor, doc ! Ar fi cel mai bine.

— Sint destui care abia aşteaptă să le faci bucuria asta. Deocamdată, mergi cu mine la clinică, ai nevoie de un tratament serios.

— Unde-ai fost pînă acum ?

— Ți-am respectat mofturile, ca prostul, fiindcă spuseseși să te las în pace. Și cînd am aflat ce ai pe cap, Gregor tocmai fusese dus la morgă.

— Va să zică, e adevărat.

— De la izbucnirea exploziei mă lupt să cîștig de partea ta consiliul de administrație, să-l contracarez pe „patron“. A ieșit la iveală un denunț al ciberneticienilor tăi, semnat și de alți șefi de sectoare...

— Știu de el.

— Știi ! Și nu suflă o vorbă, mă lași să mă dau de ceasul morții, singur, să caut, să întreb în dreapta și în stînga ce dracu ai pățit ! Dacă ajungeam după ce ăștia de aici îți rupeau oasele ? Crezi că Boyne ar fi mișcat vreun deget să te scoată ? ! Trebuie să-mi povestești totul, de-a fir a păr, nu-ți închipui că primejdia a trecut ! Să ne facem un plan.

— Abia aştept să-ți povestesc ! Te și chemasem...

— Adună-ți gîndurile, vorbim la clinică. Am o ambulanță afară.

— N-a mai întrebat cineva de mine ?

— Conteale. L-au adus val-vîrtej de la serată. Parcă ai fost și tu acolo ?

— Am fost. Invitat special de Gregor.

— Cum, de Gregor ?

— Prostiile mele. O să-ți spun.

14

Se lumina de ziuă. Ambulanța, neînsoțită, mergea încet, pentru că Phil se simțea din ce în ce mai rău și nu suporta viteza ; durerile, repetate la intervale scurte, îi sfîșiau viscerele, ameteîndu-l și îngreșîndu-l. Brett îl consultase în grabă, dar nu reușea să-și dea seama de cauzele maladiei ale cărei simptome depășeau, prin forme de manifestare și prin acuitate, consecințele unei eventuale

stări de șoc. Totuși, în răgazurile dintre crize, tinărul vorbea repede, amestecat, ca și cum s-ar fi temut, într-adevăr, să nu moară și ținea să-și ușureze cugetul.

— A fost opera lui Mark și se va dovedi asta până la urmă. Cel puțin dacă ancheta e condusă de oameni nepărtinitori.

— Bineînțeles. Au și apărut mărturii care îl incriminează. Se vorbește că ar fi făcut o vizită la divizia ciberneticienilor, unde a întârziat la povești cu operatorii și le-a dat o mină de ajutor să schimbe niște benzi în computerul central. Îți închipui ce lesne a strecurat banda cu programul imprimat de el...

— Cind ?

— Ieri, înainte de sfârșitul turei.

— Și peste câteva ore s-a cățarat pe acoperișul pavilionului. Atît de sigur de reușită, încît s-a expus riscului de a fi prins înainte să se declanșeze explozia.

— Se mai spune că medalionul.. în sfîrșit, amuleta aceea i-au făcut-o niște băiețandri de la atelierul de prototipuri. După o prinsoare că nu vor reuși să pună la punct aliajul.

Phil strîngea în neștire mîna doctorului și-și înțeșta dinții să nu strige, iar cînd durerile se întîceau, își descărca suferința în convulsii. Brett, care sporovăia cu glas încurajator ca să-i abată atenția și să-i liniștească temerile, nu omitea să-l supravegheze cu toată luarea aminte, iar privirile lui, scăpînd de sub ochii deznădăjduiți ai celui-lalt, deveneau brusc posomorîte și cercetătoare.

— Într-un fel, suflă Warner, îl admir, deși pentru mine fapta lui are o singură semnificație — una justițiară.

— Prostii ! Era un dezaxat. Trebuia să-l îndepărtăm anul trecut, indiferent ce legătură avusese cu povestea lui Sorensen.

— Nu-i adevărat. Mark își vedea de treabă ca oricare altul și nu v-a făcut necazuri pînă să vin eu și să-l zgîndăr. Poate nu crezi în justiția immanentă, nici eu nu credeam. Dar în ultima vreme...

— Cam mistică predica asta a ta !

— Știi cum se zice despre cite unul : a ieșit din rîndul lumii. Așa sînt eu. L-am furat pe Sorensen, ce să ne mai ascundem ! După ce declarasem cu tărie că vreau, dim-

potrivă, să evit metodele lui de cercetare. Doar și pe tine te-am întrebat despre ele, și pe conte. Iar Gregor m-a pedepsit. Exemplar.

— Ai să sfârșești cu o fixație.

— Și ingenios. Obligându-mă să repet destinul maestrului, pînă în amănunt. Și dovedindu-mi că nu pot scăpa ca să fructific rezultatele ticăloșiei ; în vreme ce Sorensen fusese o victimă, eu aveam să fiu, pur și simplu, pedepsit, de aceiași judecători, adăugînd calvarului sentimentul culpabilității.

— Mai rămîne să intonezi niște versete din biblie !

— N-are nici o legătură cu asta.

Se contorsionă iar pe targa îngustă, ca și cum ar fi vrut să arunce afară un corp străin ghemuit în toate fibrele alcătuirii lui și care îi lua în stăpînire viscerele, oasele și mușchii, sîngele și creierul lăsîndu-i de fiecare dată mai puțin loc unde să se adăpostească el însuși.

— Mai rabdă puțin ! Cum ajungem la clinică și terminăm analizele, îți dau un calmant.

— Morfină, te rog ! Să rămîn în tradiție. Dacă am avea toți cîte un Gregor... înapoia noastră !... Toți. Și cel care m-au zorit să dau repede rezultatele... Repede...

— E numai vina lor.

— La ce mai folosește să împărțim vina ? Cînd au explodat seifurile cu material biologic... atunci am înțeles pe deplin că s-a sfîrșit. A avut grijă Mark, cu amuleta lui... să-mi dea această ultimă lecție... Fără speranță, înțelegi ? Se termină fără speranță... Și eu, anume, trebuia să fiu acolo, să văd... Amuleta mi-a deschis drumul, a fost un semnal pentru computer, să acționeze... Să văd și pe urmă să scap cu viață, să continui periplul lui Sorensen, prin camera de interogatorii a lui Talbot și... Doctore, oprește ! Cinci minute. Nu mai suport !...

Brett sună în cabina șoferului, dar mașina se opriase mai dinainte, fără ca ei să fi băgat de seamă. Biziiul sone-riei se repetă de mai multe ori, pînă ce Hendricks, enervat, trase geamul opac dinspre cabină și abia atunci observă că ambulanța staționează, iar șoferul și însoțitorul acestuia se agită pe afară, certîndu-se cu cineva nevăzut. În același timp, cei doi auziră apelul și se apropiară de mașină.

— Un accident, domnule doctor ! raportă însoșitorul. Poliția nu ne lasă să trecem.

— Ce accident ?

— A fost călcat un om. Un vagabond, după zdrențele pe care le poartă. Zace acolo, în șanț.

— A murit ?

— Da, domnule ! Vai de sufletul lui ! Cred că nu i-a mai rămas un os întreg. Pesemne traversa autostrada, și o mașină l-a lovit în plin. Făptașul și-a luat tălpășița, cine știe pe unde o fi acum.

Brett se întoarse spre Warner.

— S-a întâmplat un carambol ! spuse. Circulația e blocată, trebuie să vorbesc cu polițiștii. Rămii singur o clipă ?

. . .

Îmi îngrop fața în palme, să nu mă vadă și să nu mă audă nimeni și strig, strig în grabă, pînă nu-mi pierd mințile cu totul. Nemernicul de Sean l-a călcat pe Carmichael, în firea lui e una ca asta. Gonea spre oraș, clocind răzbunări fiindcă doc i-a întrerupt distracția, iar nenorocitul acela, naiv și neajutorat ca totdeauna, i-a ieșit în drum... Ce plăcere avea și el să iasă în drumul mașinilor ! Parcă numai el !

Nu trebuie să crezi în prevestiri, dar mă identificasem cu bietul nebun, încă înainte să știu cum o să sfîrșească. Sau e o ușurare să deplîngi soarta altuia, fiindcă indirect te deplîngi și pe tine ? În toți se ascunde cîte un actor dornic să-și valorifice rolul în orice împrejurări. Actorul din mine e cabotin. Totuși nu înțeleg de ce mă impresionează într-atîta moartea lui Carmichael, parcă aș fi fost răspunzător de el și aș fi avut datoria să-l apăr. Eu de cine sînt apărat ?

Nu pot privi afară, ferestrele sînt opace, și să cobor nu e cazul, la ce bun să ofer spectacolul unei apariții în halat, ca să nu mai vorbesc cum aș arăta exhibîndu-mi arsura. Curios, mă supără prea puțin arsura asta față de întinderea și profunzimea ei. Poate nu mai sînt în stare să o simt pe de-a întregul — oricum, ceva nu-i deloc în regulă cu mine, nu numai din cauza durerilor de neînțeles

care mă tot încearcă ; se petrece încă nu știu ce și nu știu unde acolo, înăuntru, îmi e rău, altfel decât în bolile de pină acuma, răul se întetește, mă învăluie, durerile par numai efectul lui secundar.

Ce ni se pregătește, cine dirijează aglomerarea atîtor surprize și stă la pîndă înapoia noastră, și ce ne-a mai rezervat, cînd și unde o să ne lovească din nou ?

Mă se pare că se apropie o criză, judecata mi se întunecă și sînt singur, degeaba ai sta lîngă mine, Thyl, sînt tot singur, am ieșit din rîndul lumii, nici o închisoare de pe pămînt nu mă încarcerează mai cu folos decât vinovăția, nu mă desparte de lume, de tine, frumoasa, dragostea mea...

Poate va fi o criză de nebunie și prin asta mă leg de vagabondul ucis, e particularitatea noastră a amîndurora ; nebunia, un concentrat de singurătate. Durerile revin, încep să-mi cuprindă și spatele, mă înleștez de targă, am să țip din nou, cum ar fi vrut Talbot să mă audă țipînd. Toate devin fluide pe lîngă mine și curg, amețala mea le face ici și colo să se rotească, suprafețele obiectelor se întind și alunecă, muchiile coboară, verticalele se subțiază, picături strălucitoare, de oglindă topită aleargă încolo și înapoi prin aer și, atingîndu-se de mine, se sparg în bulgări de ceață violacee.

Binecuvîntată fie boala, care te face să uiți de celelalte necazuri și te ridică la rangul celei mai importante persoane din univers ! Mă închid în solitudine și în maladie ca într-un palat de cristal, pe o insulă din mijlocul mării. Nu încerc să te iau cu mine, Thyl, palatul îmi e rezervat în exclusivitate, ca orice iluzie pe lumea asta și nici nu e cîstit să te mai mint, oricîtă nevoie am de prezența ta binefăcătoare. Tu ești pierderea cea mai însemnată, singura care contează cu adevărat, fiindcă experiențele mele, aportul la realizarea formației genetice se vor fructifica, mai devreme sau mai tîrziu, sub numele meu ori al altuia, cum și eu am valorificat, într-un fel, descoperirea lui Sorensen. Pe tine însă nu mai pot să te răscumpăr și anticipez că momentul destrămării castelului unde m-am retras va fi cel al întîlnirii noastre ; nici un fel de circumstanțe nu mă apără în ochii tăi și așa e și bine.

Am impresia că se apropie cineva și mă cercetează suspicios, ar trebui să fie doc, care s-o fi întors în mașină fără să-l simt, dar nu înțeleg de ce suspiciunea. Nu-i disting chipul în curgerea fluidă a formelor înconjurătoare, nici vocea, dacă îmi vorbește cumva; auzul mi s-a stins, fac eforturi să prind răsunetul foarte îndepărtat al unei muzici pe care n-o identific, alunecă și se schimbă neconținut, pian și violoncele, fagoți și, la intervale mari, note vibrante ale unui helicon. Spoială de meloman, după cinci sute de discuri ale altuia, ascultate fără înțelegere, cu plăcerea alterată de spiritul competitiv... N-am reușit decât să-mi încarc memoria cu fraze muzicale reținute prin repetiție. Am vrut prea mult, din convingerea că am tot așa mult de dat în schimb. Mi-am însușit bumuri, îndatorându-mă, le-am primit, ca pe lucruri firești și le-am smuls în numele puterii.

Îmi aduc aminte vorbele lui Graham Linden, reporterul — cineva care m-a propulsat îmi va cere plăta succesului. Unde mai e Linden acum? Ce subiect de reportaj-bombă i-aș furniza, dacă ar fi dispus, dacă ar avea voie să-l publice!

E o prezență în apropiere, o simt, altceva nimic. Ne-am reluat drumul, stăm încă pe loc, Brett s-a întors, Brett parlamentează, afară, cu poliștii. Au ridicat trupul vagabondului, vagabondul se îndreaptă spre autostradă, abia au descoperit trupul în șanț, mașina ucigașului tocmai iese din curte de la *Thunderbird*. Întimplările patinează înainte și înapoi, se amestecă, se despică în jumătăți de măr care nu-și mai găsesc perechea și care se împreunează la nimerală. Mi se va lua un al patrulea interogatoriu, apoi un al doilea, și răspunsurile mele, oricât m-aș strădui să mărturisesc totul cinstit, vor fi sîmburi de adevăr într-un fruct al indeterminării, sub o coajă groasă de contradicții. Avocații îi salvează pe asasini dovedind tribunalelor că-și recrutează clientela din evadați de la ospiciu. Maestre Bronson, cînd va fi să compar înaintea Curții, mă dispensez de serviciile dumneavoastră — e deajuns ca jurații să audieze benzile imprimate în cursul anchetei și vor da vina pe victima Philip Warner, care a pus arma crimei în mîna inocentului Philip Warner și l-a somat să tragă.

Din nou durerea. Parcă m-am și obișnuit puțin, bine că trece destul de repede încît toleranța să nu fie chiar la fel de rapidă. De data asta mă și dezmeticesc oarecum, simțurile, cu ezitări infantile, mi se înapoiază, nu chiar de tot, numai cît să disting, ca printr-o pînză, contururi și sunete. Nu sînt deloc sigur că traversez întîmplări reale. Dar am căpătat iluzia orientării, ceea ce mă scoate din ipostaza de obiect. Ambulanța staționează în vecinătatea unor copaci, fiindcă atunci cînd se deschid portierele îmi apar în cadrul dreptunghiular ramuri cu frunze abia mijite. Continuă să fie primăvară și sînt ușor surprins ; de azi-noapte, pentru mine au trecut mai mulți ani și nu mă așteptam să-mi revin în anotimpul de pe vremea exploziei. Umbre în culori odihnitoare ridică targa și o transportă într-un vehicul ca un cărucior de bagaje. Își vorbesc, eventual mi se adresează, dar nu înțeleg cuvintele și prefer să tac. Căruciorul se pune în mișcare și copacii defilează pe deasupra mea, văd crengile negre și, indistinct, spuma galben-verzuie a mugurilor care nasc.

Clinica lui Hendricks. Mi-e frig și din cauza asta simt reactivîndu-se arsura. Nu se gîndește nimeni să mă învelească, n-are importanță. Încerc să mă bucur de această dimineată însorită, umedă, rece, probabil puțin cețoasă, plină de promisiuni, liniștitoare, mai ales înfrunzind, înflorind, o lume care trăiește și care, cu vitalitatea ei nemăsurată, m-ar putea smulge singurătății și m-ar putea țîri spre lumină, numai să intru în comunicație cu ea și să strig după ajutor. Încerc, trucul nu-mi reușește, mă golesc dintr-o dată pe dinăuntru, ca la o vorbă urită spusă pe nedrept de cineva drag. Mă consolez că poate nici nu-i adevărat ce văd și-mi vine să-mi rîd de milă.

Vegetația s-a rărit, căruciorul ocolește pe drumuri în pantă, pătrunde într-un defileu, printre stînci, locurile îmi par cunoscute. Ne oprim, nu știu pentru ce, sînt cu spatele spre direcția de mers. Îmi închipui că aud zgomot de pași. Pornim iar, trecem de o poartă înaltă, din tablă groasă, verde. Am mai fost pe aici ? Deodată realizez : e noul pavilion, ultima construcție ridicată de doctor ; astă-iarnă, cînd i-am făcut o vizită, el era aici cu arhitectii, iar mai tîrziu, într-o plimbare în doi, am văzut drumul batut de gard. Începe ceva cu totul nou, în alt decor și cu altă

figurație. N-am idee cît va dura actul acesta al piesei, nici cum o să se descurce cabotinul meu. Bănuiesc să Simon Crane mi l-a adus, cu teoriile lui despre teatru și tactica prefăcătoriei, sau dacă se aflase mai de mult aici, ignorat, i-a oferit material de studiu și posibilitatea să se afirme.

Ne oprim iar, de data asta de-a binelea. Sînt ajutat să cobor și chiar de-aș vrea să văd cum arată clădirea, n-aș reuși, fiindcă vehiculul a tras direct în fața unei uși de sticlă. Dar ce-mi pasă de fasonul clădirii ? Mi-e din cale-afară de rău, merg clătînîndu-mă și nu știu pe unde calc, pînza care-mi acoperă capul, cum li se punea condamnaților la moarte în Evul Mediu, a devenit din nou opacă. Ceva îmi zbîrnie la ureche, cu vocea lui doc, și senzațiile de boală își intensifică acuitatea ; orice semnal, dinăuntru sau dinafară, mă dezechilibrează, ca o lovitură zdravănă în moalele capului. Trecem pe lingă ferestre luminate de soare, a căror culoare aurie ajunge filtrată pînă la ochii mei. Acolo e dimineața de primăvară care mi s-a refuzat, ultima imagine a lumii de unde am ieșit, și să încerc să întirzii în fața ei ar fi inutil, n-o mai pot conserva decît în amintiri, dacă mă mai ajută memoria.

Și tu îmi rămii întreagă în amintire, Thyl ; revederea noastră, cînd și unde va avea loc nu-mi închipui, are să fie ca răsfoitul unui album cu poze de altădată, nici o nouă fotografie nu se mai adaugă celor de demult, ar semăna a reconstituire și ar căpăta un aer penibil. Mî-am dorit să te găsesc aici, așteptîndu-mă, temătoare, îngrijorată, întrebîndu-mă ce s-a întîmplat, cum de s-a întîmplat, de dragul tău aș fi spus totul altfel decît i-am povestit lui doc — aș fi lungit istorisirea, aș fi inventat amănunte, conexiuni care nu există, numai ca să te pot privi, să te pot privi, cu iluzia că ți-aș păstra la fel de vie prezența și după ce vei fi dispărut. Nu ești. Îmi pare și rău, și bine, nimic nu mă împiedică să-mi închipui că ți s-a interzis să mă vezi, deși ai recurs la toate stratagemele și mă cauți mereu, înfruntînd aluzii indiscrete și jignitoare, apărîndu-mă cînd ți se spune ce-am făcut, suferind că nu mă poți ajuta.

Mi se pare că m-am lungit pe un pat de consultații, schimbarea de poziție îmi răscolește măruntaiele și cred că le ajută să-și schimbe locul, altfel nu-mi explic din ce cauză trag unele de altele, să se desprindă și de ce mă

săgetează durerea, împrăștiindu-se de-a lungul tuturor nervilor, pînă în degete. Totuși începe și durerea asta să capete un rol al ei, cam ca de ștergător de parbriz, îmi lasă în urmă geamul curat.

„Stai cuminte, îl aud pe doctor, îți facem analizele îndată și-o să descoperim despre ce e vorba“.

„De stat e cel mai ușor, răspund, sau răspunde cineva pentru mine, cu o voce ieșită direct din groapă. De stat e cel mai ușor, numai în pielea ta n-aș vrea să fiu“.

„Îmi închipui că într-a ta e grozav, zice, pînă acum te-am întrebat de douăzeci de ori cum îți merge și ai ținut secrete informațiile“.

Odaia are doi pereți de sticlă polarizată, prin care se văd stincile de pe lărm și parcul și e prima dintr-un apartament princiar, mobilat cu piese de epocă, în ambianța căruia aparatura de spital, adusă anume pentru investigarea persoanei mele, se detașează printr-o stridență frizînd prostul gust. Dar, de bună seamă, după încheierea misiunii lor, monștrii vopsiți în alb vor fi îndepărtați. Doc e asistat de trei inși, care manevrează butoanele. Mi se ia singe, mi se fixează electrozi din cap pînă-n picioare.

„Crezi că mai folosește la ceva? întreb. Freddie abia așteaptă să ies din reparații capitale.“ Asistenții mă privesc de parcă aș fi încarnarea șarpelui cu peme al incașilor.

„Ai prins glas, constată doc, și vrei să recuperezi timpul.“

Ți-aș spune eu multe, omule, de-ar fi să vorbim de noi amîndoi, fiindcă, uite, tot ce-am reușit să fac bun în viața asta îți datorez numai și numai ție. A fost o vreme, pe la început, cînd îmi făgăduisem să-ți răsplătesc în orice fel atenția pe care mi-o acordai. Nu din cavaleriească nevoie de egalitate — erai prea grozav ca să visez măcar o comparație cu tine și aveai de pe atunci destulă putere ca să nu se pună problema nici unei recompense din partea mea — ci numai în semn că-ți meritam strădaniile investite și că m-am ridicat la o stare generală superioară, așa cum, desigur, urmăriseși.

„Auzi, mă întrerupe doc, e ceva mai complicată povestea cu tine. Să nu te sperii! Au apărut neclarități în analize, pregătește-te să repetăm totul.“

Nu-i de mirare ; din cită medicină mai știu și eu, trebuie să mă fi lovit nu o boală nobilă, cu manifestări pretențioase și vindecare prin partide de golf și promenade în aer liber, ci una vulgară, grea ca un pumn sub centură și din care se poate muri fără vorbă multă. Brett mai spune ceva și parcă asistenții sau aparatele încep să se legene după ritmurile pline de rubato ale valsurilor lui Chopin, laolaltă cu arcurile și pinioanele mașinăriei stricate dinăuntrul meu. Mă întunec, într-un amurg albastru impur, iar tocata și fuga în re minor de Bach înalță stlpi de lumină violacee, cite unul cu fiecă notă, nota maximă pentru elevul conștiincios care a ținut minte discoteca profesorului.

Esti singur, Warner, băiatule, singur pe lume !

Nu te mai osteni cu mine, doc, mi-a pus Talbot diagnosticul mai grozav decât scintigrafele tale, singurul om cu care am comunicat, într-adevăr, de câteva săptămîni încoace. De ce crezi că am alergat la *Thunderbird* îndată ce mi-ai trimis vorbă — numai de dragul epocalei formații genetice închise într-un balonaș de săpun ? Am vrut... Stai să-ți spun anecdota pînă la capăt, ca să rizi cu și mai multă poftă ! Am vrut să fac din tine principalul beneficiar al invenției, lucrurile se potriveau ca o mînușă, tu aveai clinică și clientela, de aici urma să se răspîndească în lumea largă faima miraculosului preparat care vindecă toate bolile, pe vecie. Ne-am fi reluat munca în echipă, formidabila noastră echipă destrămată acum cincisprezece ani s-ar fi reîntregit sub raza unei stele nepieritoare.

„Se vede că ai o *amnezie cronică*, amice, spun într-o doară, fiindcă nu-i pot auzi replicile și mai bine că nu le aud. Altfel ai fi obosit să tot *investești în mine încredere și speranțe*, datoria strînsă pînă *acuma întrece orice posibilitate de răscumpărare*. *Sînt un contabil din vina căruia s-au produs pagube de miliarde ; imposibil să pun la loc măcar o sutime din banii iroșiți, chiar dacă aș munci un secol doar pentru asta. Și te rugasem să nu te mai amesteci, vezi bine că afacerile noastre comune se termină regulat cu cîte un faliment.*“

Încep să nu-mai mai simt nici corpul, deși știu că miile asistenților mi-l sucesc pe toate părțile, înțepîndu-l și schimbînd locul electrozilor ; totuși am alte senzații, nefi-

rești, mi se pare că pot urmări traseul curenților electrici de-a lungul fiecărui nerv, drumul razelor roentgen care-mi traversează toracele și abdomenul, impulsurile slabe, dar perfect sesizabile ale unor substanțe străine, probabil reactivi care îmi sînt introduși în vasele de sînge și mi se împrăstie printre țesuturi. Privesc, cu un ochi interior deformat de curiozitate și suferință, privesc dincolo de mine, ca printr-o sticlă tulbure, imagini palide și fără înțeles. Timpul meu e o mlaștină, unde barca mi s-a împotmolit, afundată pînă la copastie în noroi și nu citez să mă mișc, de teamă să nu mă începe mîzga stătută ; din loc în loc, curenți firavi, de suprafață se strecoară agale, mai mult delimitînd decît unind șiruri de băltoace unde zac eșuate întîmplări vechi și noi, dar cine e în stare să reconstituie succesiunea lor și raporturile de cauzalitate ?

„Ar trebui să mă liniștesc la gîndul că ți-am rămas debitor pe vecie ; cel puțin raporturile noastre s-au clarificat și au dobîndit stabilitatea construcțiilor durabile. Dar tu continui să mă îndatorezi și-ți joci capul dîndu-mi adăpost, îngrijindu-mă, garantînd pentru mine, deși știi că am ajuns, și pe bună dreptate, un proscris. Omule, cere-mi ceva, dacă vrei să-ți continui opera creștinească, formulează o pretenție, dă-mi iluzia utilității ! Ce să fac ? Să țin administrația clinicii, să asigur paza în schimbul de noapte, să curăț încălțămîntea pacienților ? Aș fi învințat să-mi dai oricare din însărcinările astea sau pe toate la un loc.“

Probabil am reușit să rostesc cîteva cuvinte măcar, deși nu-mi controlez buzele, fiindcă nu le mai simt, dar ca prin niște pereți de pîslă se strecoară spre mine un răspuns din care disting „stai, stai !“, pe urmă „treceți ecranul dincoace, sub diafragmă“ și „Doamne, ce vrea să însemne asta, în viața mea n-am văzut...“ și iar se ridică muzica între mine și ei, finalul concertului unu pentru vioară de Bruch, dar nu deajuns de repede încît să acopere exclamațiile stupefiate și un „priviți-i pancreasul, în ce culoare și această formă...“, întrerupt de un „virful lobului pulmonar stîng, acum !“ și de „mai ales cordul, ca o tumoră cu totul atipică...“ Aș vrea să întreb, cu speranța oricărui pacient incurabil : „e grav, doctore ?“ Și poate chiar o fac. Îmi închipui fețele celor trei asistenți, buimăcite de emoție,

ochii lor speriați întâlnindu-se o clipă și apoi coborînd simultan spre aparate, să capete o confirmare sau, dacă sînt miloși, o infirmare — însă interiorul meu continuă să le ofere aceeași imagine halucinantă, pesemne a unor gîndaci de bucătărie care aleargă între pancreas și vîrfurile plămînului stîng, dar mai ales pe inimă. Le scrutez în minte atitudinea din care a dispărut morgia profesională și zău că nu-mi vine să rîd deloc.

„Ascultă-mă bine, pînă mai pot vorbi, bag de seamă și eu că m-a lovit un soi de boală ciudată, și aflu că face progrese mai abilită decît ftizia galopantă. Hai să cădem la învoială și fii atent la propunerea mea !” Nu e în regulă cum am început, încerc să-mi păstrez umorul, dar povestea pare o glumă ușoară, sau, mai rău, o bravadă jalnică, ultimul zîmbet de pe patul morții. Nici dracul nu m-ar lua în serios, deși trebuie să fiu luat în serios. Pindesc un răspuns, nu-mi parvine, cine știe dacă m-or fi auzit. „Ce s-o mai lungesc, se poate să mă fi contaminat de vreun virus, azi-noapte, în laborator, să fiu purtătorul unei maldii nemaivăzute. Te rog din tot sufletul, acceptă să-ți devin cobai ! Nu protesta ! Fă cu mine orice experiment poțezi, îți dau acordul. Scrie pe ceva vorbele astea și semnez îndată dedesubt. Hendricks, prietene ! Cum să știu că mă auzi, trimite-mi un semn !”

Îmi dau seama că n-aș putea recepționa semnul, nici un canal care mă leagă de exterior nu mai funcționează cum trebuie.

Schimbă cuvinte între ei, răsună un mormăit pe mai multe voci, ca de pe o bandă de magnetofon derulată invers, voci alarmate, agitate, suspendînd la capetele fiecărei fraze cite trei semne de întrebare și de exclamație. Aerul vibrează neconținut, îi simt tresăririle și curgerile fluide pe toată epiderma — pesemne m-au dezbrăcat din cap pînă-n picioare — și intru în rezonanță, rezonanța atrage, prin simpatie, muzica de orgă, cîtă muzică de orgă am ținut minte, variațiunile canonice de Bach, desigur, cu labirintul lor țesut în nesfîrșite spirale. Mă dor pancreas, cord și vîrf al lobului pulmonar stîng, mă dor articulații coxo-femorale, și vertebre sacro-lombare, și colonul ascendent, și vezicile, și suprarenala, și bicepsii, și

triceps, variațiuni pe aceeași temă, le simt mai mult logic decât fiziologic, și viața mi se desfășoară, mulțumită de sine, într-un spațiu sănătos, cu trei dimensiuni de neclintit : durere, înfringere, singurătate.

Glasurile dispar, nu realizez după câtă vreme, așa că folosesc o expresie neutră : la un moment dat. Vibrațiile continuă însă, în afara și înăuntrul meu, poate doar percepție alterată a miliardelor de înțepături slabe, dar exasperante, prin care amorțeala îmi dă să înțeleg că mai e încă aici.

Mi se pare că dorm, răsucit cu fața în perne, adică trupul mi se relaxează, străin, într-o obișnuință dobândită de-a lungul citorva mii de nopți, își reduce activitatea conștientă și se lasă în voia impulsurilor pornite din zona subcorticală. Ca un vapor la ancoră, eu luminile stinse și ale cărui mașini merg la turația minimă, merg pentru că, o dată oprite, nimeni nu mai știe ce trebuie făcut să le pornească iar ; însă odihna nu-i decât o mască, menită să satisfacă vigilența celor de pe țărm — în pintecele vasului echipajul se află la posturi și, ce e important, comandanții veghează neobosit și veghează activ, schimbă într-una locul subordonaților și misiunile acestora, pretutindeni e o vinzoleală tăcută și zău dacă am habar la ce-ar putea folosi. Doctorul a promis că-mi dă un calmant după ce termină analizele și nu s-a ținut de cuvânt, sau mai curînd eu nu m-am ținut, fiindcă am încurcat analizele astea.

Mă gîndesc la conte și iar la Mad, n-au apărut nici unul, sînt sigur că le-aș fi simțit prezența chiar fără să-i aud și să-i văd, înseamnă că Brett le-a interzis să mă viziteze, înseamnă că și pe dinafară starea mea e tot atît de îngrijorătoare ca și pe dinăuntru ; și dacă ar fi aici, ce le-aș spune ?

În fond, dacă aș fi un tip deștept și descurcăreț, aș profita pînă la ultima clipă de vacanța pe care mi-o oferă boala și aș dărîma toate punctile dinspre trecut, cel puțin pînă mă pun pe picioare sau pînă decid să rămîn la orizontală pentru eternitate. Nu cumva actorul din mine mă tulbură, din dorința de a repeta cît mai multe roluri, ca să nu fie luat prin surprindere la trezire ? Atunci se așteaptă să întîlnească o situație neprevăzută, din pricina

căreia ar putea fi nevoit să improvizeze... Dar nu poate suferi improvizațiile ; slăbiciunea lui sînt robarile de compoziție, visul de aur al oricărui cabotin.

Probabil m-am întors, în seara, cu fața în sus, fiindcă întredeschid ochii și îmi apare în față o siluetă masivă, proiectîndu-se ca minjită cu smoală pe geamul dormitorului. Stă nemîșcată, în vreme ce eu înregistrez, pe sub gene, detaliile încăperii și încerc să mă împac cu ideea că venirea dimineații mi-a adus vindecarea, cum îi se întîmplă bolnavilor de prin cărțile pentru copii, dar știu că e foarte puțin probabil să mă fi însănătoșit, să fi trecut o zi întreagă de cînd sînt internat și să existe aieva tot ce mi se pare că văd. Personajul e închis într-un costum de protecție, ale cărui falduri străvezii, irizate de lumină alcătuiască în jurul lui un nimb ce nu i se potrivește deloc. Trebuie să-l cunosc de undeva. Cobor pleoapele, să nu pierd și să nu incurc vreo imagine. Felul în care omul stă bine înțepenit pe picioare, demn și plin de sine, ca un tanzar-major înainte de începerea parăzii — cînd trupele așteaptă ca el să ridice topuzul pentru a da semnalul primilor trei pași cadențați — îmi e aproape familiar. Trupele... Asta e ! Înfațișarea de soldat... L-am întîlnit la începutul iernii, chiar aici, pe locul unde avea să se înalțe pavilionul. Brett consulta planurile, cu arhitecții și constructorii, și toți se învîrteau pe lingă aceeași persoană, aceeași personalitate care-și dădea la fel de multă importanță ca și acum. Și cineva i s-a adresat cu „să trăiți”. Formula militarilor.

Ce să caute un militar în clinica doctorului, dacă nu e pacient, și cel din fața mea nu avea nici în urmă cu șase luni și nu are nici azi aerul că ar fi în suferință ? Ba dimpotrivă, își apără sănătatea cu mijloace de protecție bine puse la punct...

Va să zică, sînt, totuși, contagios ? Va să zică, analizele au confirmat părerea lui Freddie Talbot, cu toate că Hendricks dăduse asigurări contradictorii ? Și atunci cum, de ce nu m-au vîrît într-o rezervă, de ce nu e nimeni la căpătîiul meu, de ce m-au lăsat aici singur, înfruntînd riscul ca din pricina mea să pună pe foc mobilierul de epocă, draperiile și covoarele scumpe ? Sau Brett a fost ridicat

de „băieții“ Albastrului și, pînă se va lua o hotărîre, mă lasă în pace ori la voia întîmplării ?

Deschid ochii, am nevoie de informații noi, de amănunte. Silueta din geam, pe care o privesc întrebător, tresare, face un pas înapoi — el e, omul de astă-iarnă, m-am convins — și deodată se întoarce pe călcîie și iese la trap ; nu și-a părăsit înțepeneala și semeția, e numai surprins și încearcă să lase impresia că vina de a-l fi descoperit spionîndu-mă îmi aparține mie.

Vreau să mă ridic. Era prea frumos să fiu în stare, dar pesemne mi-am închipuit una ca asta, am mai putut crede basmul cu însănătoșirea adusă de zorii zilei. Corpul îmi reacționează cu promptitudinea unei mașini infernale, într-o secundă tot universul devine sfîrleaza pe care un copil încîntat o lovește cu biciul, mai des, mai repede, nu cumva să se oprească și să-i strice plăcerea jocului. Cad înapoi sau doar mă afund în perne, dacă n-am reușit să stau în capul oaselor. Valsez cu toată camera și cu fiecare obiect în parte, sînt vedeta numărul unul a celei mai grozave echipe de acrobați la trapez, capul de afiș a tuturor trupelor de balet acvatic, cel mai temerar dintre piloții care fac să leșine domnișoarele la mitingurile aviatice. Nu e deloc în regulă ce mi se întîmplă și legănarea perpetuă, în loc să-mi distragă atenția de la subiectele serioase, mă obligă prin compensație, să meditez. Firește, sînt neliniștit, în vîrtutea instinctului de conservare, deși e limpede că nu mai am ce și pe cine conserva. Cad în gol. Pînă ieri am tot mers deasupra vidului, ca eroii desenelor animate, la început cu o vagă bănuială că mi se ascunde cîte ceva, apoi cu senzația mai precisă că solul devine friabil cînd îl ating, și acuma căderea...

Sînt scuturat de umeri, cu grijă, totuși insistent. Chipul doctorului îmi plutește prin fața ochilor, destrămindu-se și recompunîndu-se, parcă din fum.

„Bună, bătrîne !“ zumzăie un firicel de voce îndepărtată, ca în receptorul unui telefon defect. *Cum îți merge ?*

Prietenul meu cel mai bun, a cărui sosire ar trebui să fie semnul eliberării de coșmar poartă și el costum de protecție, cu rezervor de aer, nu cu filtru ; glasul îi răzbate din aparatul de radio de pe piept, casca umbrită îi ascunde privirile, îi văd numai gura, zîmbind voioasă,

strimbându-se ușor, ușor dizgrațios când pronunță cuvintele — un detaliu pe care nu-l descoperisem în atîția ani cît am fost împreună. Și iată cum, fără să înțeleg pentru ce, detaliul acesta și nu costumul mă face să simt că apare o nepotrivire, un corp străin între noi. Constatarea mă neliniștește mai mult, și în alt fel, îmi vine să mă retrag în mine, să mă fac ghem ca un arici, dar țepii îmi sînt inofensivi, de carton, și nimeni nu știe asta mai bine decît o știu eu. Sînt ultimul dintre nemernici dacă ajung să-l suspectez pe doc Hendricks, dacă, după un zîmbet, nevoia de a-i răsplăti copleșitoarele servicii se reduce la suspi-ciune.

„Asta tu ar trebui să mi-o spui,” îi replic, fără să am siguranța că în bolboroseala care chiar mie îmi sună ininteligibil se pot distinge cuvintele. Dar se vede că el a înțeles, fiindcă zîmbește și mai tare, și nu știu ce relație misterioasă e de stabilit între veselia asta fotogenică și deschisă, ca a unui candidat în campanie electorală și îngrijorarea de „ieri dimineată” — prefer să delimitez duratele de timp, fie și doar convențional — cînd zicea că analizele îmi ies încurcate.

Trage un fotoliu lîngă pat și se instalează cu degajare, costumul greoi nu-l stînjenește cituși de puțin.

„E cazul să stăm nițel de vorbă, am o mare surpriză pentru tine. În vremea asta, va trebui să-ți iei dejunul, e pregătit, așteptam să te trezești.”

Schițez cu mîna o mișcare de împotrivire, el îmi prinde palma, să mi-o oprească, e un gest de tandrețe, dar mînușa din plastic îi răpește orice semnificație emoțională.

„Trebuie să mînninci, dacă vrei să-ți spun. Ai amețeli, știu, pînă la urmă are să-ți treacă. Sînt firești, în situația ta.”

Face un semn cuiva pe care nu-l văd. Un halat alb, vîrit în același plastic protector, îmi așază de-a curmezișul patului mîsuța încărcată cu vase de porțelan, pahare de cristal și tacîmuri de argint — serviciu ireproșabil, la propriu și la figurat. Corespunzător situației mele, de bună seamă. Miini pricepute mă ridică și mă sprijină de perne. Nu mai închid ochii, privesc întruna spre doctor, a cărui imagine trasează arabescuri printre mobilele stil, printre florile tapetului de mătase. Se mișcă repede și dezordonat,

prea repede ca să-l pot urmări, dar nici nu încerc să mă țin după el. Important e că durerile mi-au trecut. Situația mea, va să zică...

„Situația mea, va să zică...”

Întind mîna la întîmplare, iau un pahar și îl golesc, fără să vărs, ciudat, o picătură pe așternuturi.

„De patru zile te supraveghem, așa că tot ce-ți voi spune sînt constatări bine verificate. Doar o surpriză le-ar infirma : de asta am și luat măsuri de precauție — obligatorii deși, pînă acum, inutile. Costumele noastre de protecție, printre altele. Însă timpul lucrează în favoarea ta ; cu fiecare oră, noua stare ți se consolidează și probabilitatea reversibilității se reduce la zero.”

Simt băutura, ca pe un șarpe rece — poveștile copilăriei, cu șerpi străcurîndu-se în gura oamenilor adormiți pe cîmp, și din gură în burtă, unde se cuibăresc și nu pot fi scoși decît dacă omul e agățat cu capul în jos, deasupra unui vas cu lapte ! — băutura, ca un șarpe rece, îmi lunecă nu în stomac, ci, razna, spre inimă, și de acolo spre șira spinării, pînă lingă rinichi și, pe la dreapta, înconjoară ficatul și se risipește, se încălzește, o pierd. Îi pipăi bizara traiectorie, ca și cum aș avea o mie de burice ale degetelor vîrîte în mine prin toate părțile, dar ochii îmi stau țintă la doc, și fața lui prietenească freamătă de curiozitate, ai zice că se așteaptă să mă vadă explodînd, se miră să nu mă vadă explodînd.

Noua stare. Asta vrea să însemne ceva despre drumul băuturilor prin măruntaiele mele și despre degetele din care, cumva, mi s-au croit asemenea măruntaie. Și totuși nu-mi place cum a început-o doc, cu „probabilitatea reversibilității”, sînt prea multe sunete nefirești în cuvintele lui, șerpuitoare ca și ce mi s-a dat să înghit adineauri, ca și zîmbetul cînd vorbește. Brett Hendricks...

„Apropo, surîde Brett Hendricks, n-am înțeles efuziunile cu care mă copleșești. Adică pricep eu despre ce e vorba, obsesiile tale penibile, iartă-mă, ideea fixă de a mă răsplăti, desigur, străvechea poveste, doar că nu mă dumiresc ce-i în mintea ta, aici e problema. Chiar se poate să nu-ți dai seama de nimic ?”

Mai tare mă interesează schimbările petrecute cu doc decât cele proprii și dacă aș avea răgazul și distanțarea să mă gîndesc din ce pricină, aș găsi argumente în favoarea răspunsului pe care și așa îl întrevăd — Brett e singura mea legătură cu lumea, și nu un intermediar ales din oficiu, el e PRIETENUL, adică oglinda care ne cuprinde pe mine și lumea în același timp și o neîntreruptă aspirație spre dăruire.

„N-a mai întrebat nimeni de mine !” constat, amintindu-mi că sînt aici de patru zile, după spusele lui. Patru zile ! Trebuie să fi fost iar în comă, altfel nu văd cum...

„Contele, răspunde în treacăt și adaugă, desigur, și Boyne, cu suita. Ziceai că încerci să mînci ?”

Încerc, să ne mai treacă vremea, mestec, rumeg, la orice mișcare a maxilarului am senzația că m-am învîrtit de zece ori în jurul cozii. Și discuția parcă începe să lincezească, deși Hendricks nu e nicidecum încurcat, mă urmărește cu aceeași curiozitate. Înghit. Mîncarea îmi rămîne între degetele de pe spinare, nu se hotărăște s-o ia în jos spre rinichi, ar trebui să fac niște exerciții de digitație, ca pianistii și dactilografele, dar n-am aflat de ele decît din auzite, așa că beau din nou și operația se încheie oarecum cu bine. Ochii doctorului fug în jos și spre stînga, mă iau pe urma lor și descopăr o expoziție de aparate, în funcțiune, ca la o demonstrație pentru public, înșirate pe podea, la picioarele patului ; ecrane, iar ce rezultă din imaginile acestora mai întîi e de neînțeles și pe urmă e inacceptabil de urît. Mie oricum nu-mi pasă, însă lui Brett îi pasă din cale-afară — cînd ridică iar ochii la mine, e de-a dreptul radios.

„Merge ca pe roate, mă anunță glasul lui biziit în difuzor, mi-era teamă să n-ai probleme cu nutriția, știi, pînă azi te-am hrănit artificial.” Cu tonul că se adresează unui ageamiu care tocmai se interesa cum sînt hrăniți bolnavii dacă zac multă vreme fără cunoștință.

Trec peste asta, rumeg o altă înghițitură și mă gîndesc că am pretenții absurde, că e absolut, absolut firesc ca în primul rînd să conteze starea sănătății mele, că orice medic, chiar dușman să-mi fie și nu prieten, e interesat înainte de orice să-mi dreagă mecanismele avariate, că restul vine abia la urmă.

Apropo de reparații, nu văd prin preajmă nici un soi de medicamente, nici ustensile de administrat medicamente; nu-i vorbă că n-am mai fost de mult într-un spital să mă țin la curent cu noile metode ale medicației moderne și pe urmă clinica lui Hendricks trebuie să constituie ultima expresie în materie, inclusiv la curent cu moda — avînd în vedere ce fel de pacienți o frecventează. Cu atît mai mult pavilionul special... La ce-i servește un pavilion special cu laboratoare proprii — îmi aduc aminte din convorbirea lui cu arhitectii — unul închis cu garduri de fier, dispunînd de drumuri separate?... L-a costat o avere. Mă rog, e averea lui; dar un contagios de care te aperi în costum de protecție și pe care, fără măcar să-l ciuruiești cu injecții, îl ții în apartamentul de lux al pavilionului, devine o cheltuială absurdă.

„Scumpule, reia doc și mi se pare că a găsit, într-adevăr, apelativul propice, *aș vrea să cred că stai bine cu nervii, fiindcă ce-o să-ți spun acuma n-ai să auzi în fiecare zi. În trei vorbe : experiența ți-a reușit.*“

Surîsul îi strîmbă gura mai abitir ca oricînd și atenția mi-e concentrată încă asupra acestei strîmbături care îmi displace de-a dreptul, așa că lipsa de reacție din partea mea îl descumpănește o clipă și-l face să repete cu aceeași intonație jovial-solemnă : „*Ți-a reușit experiența ! Ești posesorul celui dintîi organism asupra căruia nici un agent patogen, dintre cei existenți sau realizabili vreodată nu-și poate exercita acțiunile răufăcătoare.*“

Se duce la geam, îmi întoarce spatele și privește afară, lăsîndu-mi timp să mă dezmeticesc și să înghit vestea proaspăt servită. Rezervorul de aer îi dă înfățișarea stranie a unui pitic supradimensionat, care își poartă cocoșa ca pe un însemn al distincției. Dumnezeuule mare, ar trebui să văd cum îmi cade tavanul în cap, să văd și să nu-mi revin din surpriză nici cît să fac doi pași mai încolo, de fapt mi se pare că nu pricep nimic, n-are nici o legătură ce-am auzit cu ce mi s-a întîmplat : la dracu, așteptam o tresărire, urma unei pierderi a controlului, o dereglare în ritmul respirației, o bătaie de inimă, un tremur al mîinii, un rest de umezeală în ochi, o activare a sudoriparelor, o clipire de gene — experiența mi-a reușit ! — dar primesc vorbele lui Brett cu emoția cu care aș asculta buletinul

meteorologic al Antaretidei, pentru săptămîna trecută. Desigur, am înregistrat bine de tot mica frază a doctorului și cîteva blocuri de relee încep să-mi funcționeze cu iuțeala fulgerului, în ciuda amețelilor și a apatiei generale, numai că nu izbutesc să mă concentrez asupra fluxului de informații; îmi devin foarte limpezi doar numeroasele nepotriviri dinăuntrul meu și știu că am nevoie de timp și liniște să mă pot gîndi și la semnificația noutății, și la consecințele care decurg de aici, și la cauzele acestei derutante lipse de entuziasm.

Doc se uită la mine peste umăr. Nu-i pot oferi decît spectacolul unei masticații conștiințioase și bovine, și mi se pare că îi surprind dezamăgirea, schimbată instantaneu într-un soi de suspiciune — nu cumva bănuiește că-i ghicisem de mult formidabila taină și că acum nu pot juca scena plăcutei surprinderi? Actorul din mine se revoltă numai la formularea unei atare acuze, dar Hendricks, fără glumă, chiar asta trebuie să-și imagineze, fiindcă zîmbetul îi întinde iar colțurile gurii. Situația a atins culmile penibilului. Înghit mîncarea și băutura, într-o alternanță, cel puțin ea, neștirbită. E cazul, totuși, să-mi folosesc limba și în alte scopuri decît cele de nutriție.

„Ești bun să-mi mai spui o dată, doc?”

Continuă să mă privească; de data asta risul și-a mai pierdut din suport; mă studiază, gînditor, cu aceeași expresie din ziua cînd, după campania de presă împotriva lui *Chemical Society*, mă învăța cum să iau cu asalt consiliul de administrație și să-i smulg aprobarea pentru a începe experimentul. Parcă s-ar întreba dacă merit să-mi încredințeze o misiune de maximă importanță.

„Nu-mi dau seama cînd și unde s-a întîmplat minunea, de fapt nimeni nu știe, cu toate că Freddie a înnebunit cercetîndu-ți colaboratorii și scotocind printre resturile din subsolul clădirii — evident, fără succes. Dacă nu cumva povestea durează de mai mult timp și ai ținut-o secretă. Vreau să spun, dacă nu cumva, în perioada cît ai lucrat de unul singur, săptămînile trecute, n-ai pus la punct formația genetică și nu ți-ai administrat-o ție însuși, fără să mărturisești nimănui la ce nebunie ai recurs de dragul științei.”

În această clipă mă cuprinde dorul de Thyl, un dor nemălîncercat, ca și cum, după o noapte de dragoste, de săruturi și mîngîieri — pe care le simt redeșteptate violent în mine, înfiorîndu-mă la nesfîrșit — după o noapte a comunicării depline, Thyl mi-ar spune, cu aceleași șoapte provocatoare, că mă părăsește pentru totdeauna ; și, mîfîresc de caldă și vie, rămîne și nu rămîne în îmbrățișarea mea, este și nu mai este aici, brațele, buzele, ochii, mîercur prezente, s-au preschimbat fără veste în tot atîtea amintiri, î se pierd în ceața inevitabilă a memoriei. Las deoparte sendviciul început, îmi vine să plîng și nu mă pot reculege.

„Mă uit la tine, bîzîie stîrșit difuzorul lui Brett și mi-e greu să-mi dau seama cî ai ajuns peste noapte un supraom, toți ne tirîm ca niște furnici sub tălpile tale. De asta rîd prosteste cînd îmi vorbești despre datoriile față de mine și nu știu ce să cred : vrei doar să mă încerci, să-mi verifici credința, încă nu te-ai deprins cu noatatea sau poate chiar n-ai avut idee de ce ți s-a întîmplat ?”

De bună seamă, visez. Am obiceiul, dacă-l pot rumi obicei, să visez evenimentele de peste zi, e o predispoziție, încă din copilărie reluam în somn nenumărate gînduri, vorbe și acțiuni petrecute aievea, le amplificam și le dădeam finaluri ciudate ; după o vreme, nu mai reușeam să-mi amintesc dacă o întîlnire, o discuție avuseseră loc într-adevăr ori erau numai rodul iluziei nocturne. Visez. E o superstiție care spune că tot ce se anticipează în vis ar ieși în realitate invers. În cazul meu, nu mai e nevoie de autoritatea superstiției ca să mă asigur că, de fapt, experiența s-a terminat cu un eșec cuprinzător ; psihologic se explică însă foarte lesne apariția defulărilor de acest tip, freudiștii au făcut o școală și au strîns averi din atare explicații, nu e nici o școală și mai cu seamă nici o speranță în ce-mi povestește amicul Hendricks.

Ce-ar trebui să fac ca să mă trezesc ? Sau mai degrabă am vreun interes anume să mă trezesc ? Unul singur : Thyl. Dorul de Thyl e, probabil, un semn al nevoii de clarificare. Zadarnic l-aș întreba însă pe doc cel din vis cum se procedează să scapi din stăpînirea viselor.

„Poate chiar n-am avut idee,” mă pomenesc zîcînd și mă refer la toată amestecătura asta greu de mistuit, dar

imaginea lui Brett n-ar avea cum să realizeze nuanța propoziției, și nici n-o realizează.

Iarși nu e în regulă ce spun, dar mai cu seamă ce simt, de unde mi se întărește conștiința inconsistenței întregii situații — gîndesc cu vorbe încilcite, ca ale doctorului ! — în viața de toate zilele aș fi sfărîmat, de bucurie, mobilele de primprejur, m-aș fi azvîrlit, victorios, pînă în mijlocul universului, bătîndu-mă în piept ca un tarzan de operetă, aș fi prins în pumn echipa de capsomani a lui Boyne și aș fi nimicit-o doar suflînd peste ea, aș fi alergat prin oraș în pijamaua de spital, împărțind binecuvîntări, aș fi zburat din nor în nor, cu Thyl lingă mine... din nor în nor, cu Thyl...

„Atunci, bineînțeles, vom reconstitui în amănunt ce s-a petrecut în laborator, vom reface stocurile de compuși genetici, de reactivi, mă rog, toată povestea, vom declanșa o nouă explozie, în condiții absolut identice. Doc îmi înșiră punctele unui plan dinainte stabilit. Se zice că săptămîna trecută ai lucrat acolo, singur, pînă noaptea, foarte tîrziu. Ajunseseseși la vreun rezultat notabil ?“

Pesemne mă strîmb, nemulțumit de atîta grabă, fiindcă vine să se așeze pe marginea patului. Cum mai seamănă cu un cosmonaut cercetînd o gînganie de pe altă planetă !

„Dar astea sînt fleacuri, mă asigură, și te rog să mă ierți că te plictisesc cu ele, cînd încă nu te-ai restabilit. Avem vreme pentru toate de aici înainte. Cel mai tare mă bucură că ai scăpat de coșmarul eșecului.“ Cineva dintr-un vis vorbind despre un coșmar, cîte ciudățenii pe lume ! „Ascultă, eram convins de reușită, înțelegeai ? și totuși surpriza e covîrșitoare pînă și pentru un outsider ca mine. Îmi închipui ce e în sufletul tău ! Să deji atîta putere ! Să fii conștient că niciodată și nicăieri nu te va mai pîndi spectrul bolii, al nici unui fel de boală cunoscută sau imaginabilă ! Te invidiez de moarte, băiete ! Apropo de moarte, nici nu încerc să-mi închipui pînă la ce vîrstă ai să trăiești ! Să fii în locul tău...”

Îl arde o flacără pe doc și am bănuiala că există umbrele unor impurități în flacăra asta. Sărmane prietene, mă va amuza să-ți povestesc ce-am fost în stare să visez despre tine !

Releele care mi s-au pus în mișcare adineaori prind să țâcăne ceva mai insistent și reușesc să-mi atragă atenția. Circuitele pe care le tot închid și deschid sfirîie de goana curenților, mă provoacă să încerc un raționament de probă, unul rudimentar pentru început. Așadar zicem că formația genetică a ajuns, cine știe cum, să capete stabilitate pe cînd era închisă în seif, iar cu prilejul exploziei, profitînd de ruptura din costumul meu de protecție, mi s-a strecurat în organism. O dată cu aerul... Nu, aerul l-am primit numai din rezervor, sistemul de alimentare funcționează independent de celelalte instalații ale scafandrului și a rămas intact altfel mă ucideau gazele degajate din germicide. Atunci prin piele direct? Prin rana produsă de gelatina fierbinte? Copilării! Seiful s-a deschis datorită suflului exploziei și înainte să se deschidă tot ce era înăuntru a fost carbonizat și pulverizat în deflagrație.

Înseamnă deci...

Înseamnă că Mark...

Că Mark Gregor a programat computerul să desăvîrșească formația genetică, în conformitate cu modelul cibernetic lăsat prin testament de Sorensen și să mi-o inoculeze, identificîndu-mă întîi după placa de sub cămașă, ca pe un cadavru de combatant rămas între linii, la străpungerea frontului...

Numai semne de întrebare, semne ale mirării, puncte de suspensie, numai nedumeriri, numai întreruperi, numai interogații, atîta nesiguranță, atîtea forțe rotindu-se împrejur, jucăria atîtor forțe, marioneta, animalul de experiență... Și în folosul cui, cînd Mark a murit, cînd vagabondul a fost ucis, cînd doctorul rîde, și nebunia care se apropie iar...

„S-o luăm pe rînd, doc! Pînă ajungem la Gregor, dar începe cu mine!”

De-asta n-am sărit în sus de bucurie, dragul meu, în ciuda entuziasmului tău factice, care ascundea fantoma lui Mark! Nu mie, lui i-a reușit experimentul, și nici lui, ci răposatului mare maestru Sorensen; rămîne să-mi zici, dacă ai aflat și dacă ești dispus să nu-mi menajezi sensibilitatea în ce măsură am contribuit și eu la succes; cu avortonul de formație genetică sau doar punîndu-mi la

bătaie organele pe masa de laborator, sub seringile și lanțeta computerului ? Ia să te-aud !

„Cu tine, zice Hendricks, e cel mai simplu și cel mai complicat, băiatule, și asta înseamnă că sînt două lucruri la mijloc, două feluri de lucruri. Organismul tău izolează orice virus ajuns în interior, inclusiv celula sau grupul de celule atacate, îmbracă totul într-o membrană impenetrabilă la schimburile metabolice, membrana e fabricată dintr-un material produs în sînge, prin reacții deocamdată indescifrabile, e de fapt un soi de anticorp cu acțiune foarte rapidă și cu remarcabile capacități de selectivitate, eliminînd tot ce nu se conformează codului tău genetic. Se exceptează de la regulă microorganismele folositoare, asupra cărora acest formidabil mecanism defensiv nu intervine.”

Ipotezele mele. Li s-au schimbat modul predicatului — de la prezumtiv la indicativ, modul certitudinilor — și timpul — de la viitor la prezent. Se exprimă adică o acțiune sigură, în curs de desfășurare. Totuși Brett seamănă cu un preșcolar care, cu cîteva cuvinte memorate din enciclopedie se străduie să-i convingă pe musafirii părinților că a înțeles teoria relativității.

„Cum de te-ai gîndit să mă supui testării ?” îl întrerup.

Face o pauză și, vizibil mai în largul lui, coboară pe solul bătătorit al confesiunilor amicale.

„Ești ciudat de bizar ! Încearcă un calambur. Întîi îmi propui să te prefac în cobai, de dragul prieteniei noastre, și acuma nu-ți închipui că aceeași prietenie m-a făcut să cred mereu în izbînda ta, pînă și cînd tu însuși erai convins că steaua ți-a apus. Ți-am luat sînge la analiză, ți-am prelevat țesuturi din rană, am vrut să-ți fac antibiograma pe material recoltat de sonde de prin toate locurile unde poate fi vîrită o sondă, să văd cu ce viruși te-ai pricopsit în laborator ; dar erai, cum ești și acuma, curat ca un embrion în pîntecele mamei. Nici urmă de agenți patogeni. Atunci, firește, am încercat, pe eșantioanele culese de prin tine, să prăsesc viruși de-ai noștri. Îndută ce veneau în contact cu sîngele tău, bieții de ei erau închiși în învelișuri mai greu de sfărîmat decît dacă ar fi fost din oțel. Mi-am luat inima în dinți și ți-am injectat o maladie comună, o gripă. Nici nu te-ai sinchisit de ea. Am trecut la un streptococ, ușor de anihilat cu antibiotice. Parcă ți-aș fi servit

o prăjitură. După care, cu toate precauțiile, nici vorbă, te-am îndopat cu cele mai afurisite boli, de la dizenterie și tetanos la holeră și ciumă bubonică. Rămii toată vremea imaculat, pe dinăuntru și pe dinafară. Limpede ?"

Mi se face brusc o nemărginită silă de mine, asta îmi e prima reacție, mi-aș îmbrăca la iuteală orice costum de protecție, să mă izolez de trupul care a primit, cu obediță de ciine, stigmatul atîtor flagele. Văd cu ochiul liber spirale și virgule cu însemnul morții, plutind prin decorul luxosului cavou cu opt încăperi, hărăzit unui singur cadavru potențial. Dar nu există mijloc să ne protejeze împotriva dezgustului față de noi ; port în toate tainițele alcătuirii mele o prezență în același timp rușinoasă și respingătoare, cum trebuie să simtă victima unui viol după consumarea atrocității ; nu, nu-mi regăsesc deloc atitudinea bravă a omului de știință dispus să se ofere pentru experimentarea ultimei lui descoperiri ; sînt doar umilit, surprins și înfricoșat, am revelația că totuși Brett a dat curs rugămintilor mele, m-a prefăcut în cobai, și îmi dă tîrcoale o întrebare naivă : de ce n-o fi așteptat să mă întrezăresc mai întîi cît de cît ? Mă mir de graba lui și de mofturile mele tardive, dar uimirea asta și toate celelalte complicații nu mă împiedică să remarc că doc îmi ascunde pentru ce se întreceau în exclamații oamenii lui la primele radioscopii ; n-am uitat nici de tamburul-major care mă spiona mai adineauri și mai știu că de pe lumea cealaltă Gregor și Sorensen mă pîndesc la prima răsîntie și-mi vor rinji în nas îndată ce încerc să dau colțul. Atunci puterea mea, de păpușă pneumatică, se va topi cu un zgomot dizgrațios, de cauciuc care a prins un cui — două cuie — prin hîrtoapele vieții. Drace, nu mă bucur de chilipirul dat peste mine, nu mă bucur nici cît să-mi devină limpede că toate astea sînt din cale-afară de triste.

„Ziceai că e foarte simplu și foarte complicat..."

„Ți-am zis că sînt două lucruri la mijloc, confirmă difuzorul lui Brett, cu vocea uscată și sîsiită a ventrilocilor și cu unul am isprăvit. Celălalt e că n-am fost în stare, toată suflarea doctorilor din clinică, în zece ședințe de brainstorming, să descifrăm mecanismele fenomenelor care se petrec sub pielea ta. Nici cauze, nici determinări, nici interdependențe. Complicația ar fi că la ora asta constitui

singurul exemplar de organism cu asemenea însușiri, de pe întreaga planetă și din întreaga istorie, și încă n-avem cea mai vagă idee cum îl putem obține pe-al doilea !"

„Cu programul lui Mark !” îmi vine repede un răspuns.

„Care nu există !” replică Brett. S-au găsit patru benzi șterse, în magnetotecă la computerul central, printre cele trei sute de casete cu care s-a lucrat în ultimele săptămîni. Indicativele sînt false, dublează înmatricularea unor materiale de arhivă de pe vremea cînd Sorensen mai era la noi. Ciberneticienii răscolesc banca de date, dar inutil, comentările și ce a mai pus Gregor în program au fost șterse chiar de computere, după explozie, și calculatoarele sînt făcute să nu ierte și să nu omită nimic.“

Iată așadar că favoritul numărul unu al cursei pentru putere, bogăție și celebritate, Philip Warner, nu se mai află la cinci ture avans față de plutonul concurenților, iată că meritele lui nu mai sînt afișate cu propaganda obișnuită. nu se mai spune, de pildă, „n-are nici o legătură programul lui Mark cu performanța datorată în exclusivitate ție, era numai un mijloc de sabotaj acest program al lui Mark !”, parcă dimpotrivă, dacă floarea doctorilor de aici scotocește în măruntaiele mele iar crema ciberneticienilor scotocește în măruntaiele băncii de date, și unii și alții trebuie să caute același vinat : programul lui Mark. Iar numele cel adevărat al autorului de program se știe prea bine. Sînt dezamăgit și invidios ? mă întreabă actorul, dornic să-mi cunoască ultimele date ca să-și compună rolul de inocent persecutat. Notează fără grijă, amice, sînt dezumflat și îl urăsc din toată inima pe Sorensen ! Îmi vine să dansez peste benzile curățate de orice urmă a acestui program imbecil, să dansez de plăcerea că individul care, din mormînt sau de pe unde rătăcește, mi-a otăvîit viața în ultima jumătate de an, va fi nevoit să se mulțumească doar cu o victimă ; visul lui postum de tămăduire a lumii a clacat din pricina întîlnirii cu mine, secretele fabricării în serie mare a indivizilor cu sănătate de fier s-a dus pe apa simbetei. Ce vreți, riscul de a te încredința primului venit !

Brett Hendricks mă privește, scormonitor din nou, ca și cum tot nu-i inspir suficientă încredere. Stau gata să izbucnesc într-o criză de rîs cu sughițuri ; uite, amice,

exclam în gînd, și risul mi se înnoadă la rădăcina limbii și înghit mereu să-l împing în stomac, sau în șira spinării, uite, amice, te îndoiești de aptitudinile mele, după o prietenie de douăzeci de ani, în vreme ce Sorensen a mizat pe mine *blind*, cum s-ar spune și vezi că strînge totul de pe masă !

Dar îmi fac socotelile fără să-l trec în cont pe Gregor, spiritul lui Sorensen întrupat vremelnice printre muritori și chemat la ceruri îndată după împlinirea Marii Opere. Nu-i bine să-l sar pe Mark Gregor, fiindcă în jurul figurii lui luminoase se grupează șiruri de nori răzleți, albi și firavi, ca trași cu pensula : cirus, născătorii de grindină. Adevărul e că fostul asistent s-a lepădat de magistrul și l-a vîndut străinilor, oricum am interpreta povestea. O dată fiindcă a făcut uz de secretul lui de alchimist (în cazul că Sorensen dorea să se păstreze taina) și a scos din mine un mutant. A doua oară fiindcă a prăpădit secretul de alchimist (în cazul că Sorensen dorea să se divulge taina), folosindu-se de el numai o dată. Pe deasupra aflu că Mark al nostru s-a sinucis, și sinuciderea asta e o piesă de puzzle care se potrivește oriunde pe suprafața jocului, dar alterează desenul și sistemul de încadrare ale tuturor pieselor învecinate. Sinuciderea poate fi reacție de spaimă, ulterioară violării secretului, poate fi răzbunare la adresa mea, dragoste fanatică pentru Sorensen, ură față de Talbot ; sau numai o manevră izbutită a Albastrului, o viclenie de tip Freddie, o crimă camuflată — dar și ea greu de justificat dacă la *Thunderbrid* se urmărea cu orice preț realizarea experimentului. Totul se potrivește peste tot cu o ușurință derutantă, și încă și mai ușor formele conturate în ocularul caleidoscopului se prefac unele într-altele la cea mai mică atingere.

Totuși cheia atîtor complicații și sofisticări, a atîtor capcane de interpretare, o cheie absolut simplă e pe aproape, la îndemîna mea, și drumul pînă la ea e plin de marcaje luminoase, care pîlpîie ca semnalele rutiere ; trebuie doar să aflu pe unde e intrarea în acest aparent labirint — de fapt numai un drum sinuos, dar perfect practicabil îndată ce te situezi, corect, în punctul de pornire — să intru și să-l parcurg pînă la capăt. Simt conturîndu-se și o amenințare și știu, precognitiv, că ea va reuni toate

surprizele care m-au șocat de la intrarea în institut ; așadar că va pune la locul convenit moartea vagabondului și pe cea a lui Mark, exploziile și reușita experienței, absența iubitei și zîmbetul pînă acum ascuns al prietenului, apariția necunoscutului cu aere de plutonier în retragere și exclamațiile asistenților la vederea interiorului meu — în fine, umbra nefericită a lui Sorensen, care n-a încetat o clipă să mă hărțuiască.

Mă întorc la doc Hendricks, cu privirile și cu mintea, ca să constat că el nu și-a îngăduit să mă abandoneze nici o clipă, îl regăsesc în aceeași atitudine, copleșit de gînduri sau numai dubii. E și o așteptare în felul cum șade pe marginea patului, cu palmele rezemate de genunchi, gata parcă să se ridice în orice clipă și să facă repede ceva, dacă primește un semnal convenit. Mi-l amintesc într-o poziție asemănătoare, deși nu identific împrejurarea ; îmi dau seama doar că atitudinea de atunci o copiază pe cea de acum ca o pagină literele turnate care au folosit la tipărirea ei.

„Așa că vezi de ce rîd cînd o iei de la capăt cu datoriile față de mine, zice. Continuî să judeci după măsura oamenilor comuni, în afară de cazul cînd, repet, doar mă pui la încercare. La ce bun îmi ești recunoscător, crezi că asta mă mai poate ridica pînă la tine, sau mai poate inversa procesele grație cărora te-ai desprins organic dintre noi ? Organic ! Cum sună vorba asta în înțelesul ei adevărat !“

Nu ședea pe un pat, ca acuma, ci direct pe pămînt, bătea vîntul și, printre degetele miinilor așezate pe genunchi, pantalonii i se umpleau de praf. Pantaloni dintr-o țesătură aspră, dar nu jeans, era înainte de invazia jeans-ului. Picioarele îi atîrnau într-un șanț, într-o groapă, nu îi atîrnau, le sprijinise de un fel de prag de pămînt, acolo praful se adunase într-un strat gros, de-a lungul multor zile, și bocancii mari ai lui Brett se afundaseră în praful acela pînă mai sus de talpă. Îi priveam palmele, în aparență destinsse, dar știam că dintr-un moment în altul se vor crispa, vor intra în acțiune, cu iuteala fulgerului, cum se întimplase de nenumărate ori înainte și doream să prind frîntura aceea de clipă.

Manevrele se apropiau de sfârșit, batalionul nostru cucerise primul loc, maiorul Brett Hendricks ne condusese din victorie în victorie, cu un miraculos talent de strateg, eram la ultima probă, care urma să ne confirme valoarea. Maiorul obișnuia să vină în tranșee, lângă luptătorii din prima linie, de acolo studia terenul, recepționa informații și distribuia ordine. Mă aflam printre cei patru favoriți ai lui, îmi numărasem cu luare aminte și gelozie concurenții, căutam încă o împrejurare favorabilă ca să mă disting în ochii zeului. Împrejurarea mă pîndea chiar în acele momente, ascunsă în voalurile impenetrabile ale următorului sfert de oră, dar totul avea să fie altfel, cu desăvîrșire altfel decît îmi închipuisem eu.

„Nu, băiete, îmi biziile supărător în auz vocea doctorului, ai trecut dincolo de prag, unde noi nu avem acces în nici un fel. E ca și cum ai fi murit, în asemenea măsură te-ai distanțat de restul lumii, deși, în fond, ești de un milion de ori mai viu și mai puternic decît noi. Tărîmul tău însă, ca și acela al morților, e în osara jurisdicției noastre. Răul și binele meu au pentru tine tot atîta importanță ca și razele stelei celei mai îndepărtate. Cum poți influența, de unde te afli, soarta stelei aceleia, cum o poți feri de cîmpurile de forță vecine, de îmbătrînirea care îi aduce colapsul gravitațional — această existență inversă — cum să o poți iubi, la urma urmei și ce-a făcut ea ca să-ți stîrnească sentimentul grațitudinii?”

Trebuia să executăm un asalt al „pozițiilor inamice“, combinat cu o tragere de luptă; poligonul, unde pătrunsesem în toiul nopții, pe tăcute, fără lumini sau alte semnale, ne era întru totul necunoscut. Ni se spusese că instalațiile sînt conduse de un computer și că, în afară de noi, nu se mai află nimeni în incinta împrejmuită. Aveam să ne descurcăm cum ne taie capul, cum ne ajutau priceperea ofițerilor și spiritul de disciplină; calculatorul, la rîndul lui, avea să înregistreze numărul de ținte doborîte, promptitudinea deschiderii focului, orientarea în teren, coordonarea acțiunilor de atac și să ofere în final punctajul fiecărui combatant în parte și al întregului batalion. Se lumina de ziuă, maiorul Hendricks aștepta semnalul, eu îi priveam degetele destinse și strîngeam din răspuțeri patul armei, încălzit și alunecos în palmele asudate.

Doc se oprește, poate vrea să-i spun o părere, dar atenția mi se concentrează asupra acestei chinuitoare aduceri aminte. Propriul meu creier mă urmărește încordată, cum un stadion cu zece miliarde de spectatori ar urmări apropierea centrului înaintaș de poarta adversă goală, mă vede scotocind prin amintire, căutând cheia evenimentelor în straturile fragile ale memoriei, pe care le desfac cu precauție, ca ambalajul prețios al unui pachet de lux. Tensiunea se acumulează mai repede decât aș putea-o controla și supune, nu e nici o întâmplare în asociația de imagini care mi-a dezgropat amintirea, numai mie mi se pare procesul greu de lămurit, fiindcă am rămas în urma lui.

Desfac un alt colț de ambalaj. Parcă n-aș mai ști nimic-nimic despre necazul de acum două decenii, sînt și eu curios să aflu ce-o fi fost.

Maiorul scosese capul din tranșee, cu toate că avea un post de observare, cu două periscoape, într-un lăcaș dispus în fața poziției. Nu-mi dădeam seama ce vrea să vadă și dacă nu cumva un asemenea gest necugetat nu avea să ne scadă punctajul — dar la această ultimă eventualitate era o necuviință să mă gîndesc — pe front bravade ca aceea a zeului meu plătindu-se mai întotdeauna cu viața. Și ca de obicei, înainte să mă dezmeticesc cît de cît, tăvălugul întâmplărilor a trecut fulgerător peste mine, lăsîndu-mă buimac, după ce zadarnic pindisem să le surprind desfășurarea. A pocnit racheta verde, semnalizînd pornirea la asalt, mîinile maiorului s-au mișcat, ca două linii frînte, pe urmă trupul i s-a prelins, ca al unei feline, dincolo de buza tranșeei, tot lanțul trăgătorilor, unduind asemeni unui șarpe căzut în capcană, a vălurit inegal să se desprindă din șanț, m-am căfărat și eu pe treptele de pămînt, praful stîrnit de tropotele atîtor picioare se înălța ca un fum, vîntul ne-a prins cu rafale, orbindu-ne, aveam un start prost, probabil din pricina așteptării prea lungi, ofițerii strigau furioși, către cei întîrziați, să iasă mai repede, ei alunecau pe scări, își pierdeau armele, își loveau căștile în cădere, cei care ieșisem am rămas dezorientați, neștiind dacă să pornim sau să ne așteptăm camarazii, ne-am deblocat piedicile automatelor, „înainte !” se auzeau țipete, „refaceți formația !”, „privirea în față !”, „plut nul

șapte, după mine !", „hai, mitraliorii !", simțeam greutatea încărcătoarelor pline, alta decât cea de la exercițiile inofensive de pînă atunci, o amenințare latentă, o prezență a morții, multiplicată de 52 de ori, în fiecare cartuș, am armat închizătorul, am atins trăgaciul fără să îndrăznesc a-mi fixa degetul în adîncitura lui rotunjită după toate legile ergonomiei, sergetul nostru a făcut primul pas, noi, restul grupei l-am urmat, din spirit de imitație mai mult decât din convingere. Știam că „inamicul e dispus într-o poziție de apărare închisă pe trei laturi și protejată de cîmpuri de mine și rețele de sîrmă ghimpată", ni se spusese că „geniștii noștri au deminat în timpul nopții cîte un culoar de trecere în fața fiecărei tranșee și au tăiat sîrma în mai multe locuri, marcate cu fanioane". Țintele aveau să fie manechine și nu contururi de carton, iar interesul nostru era să deschidem focul cît mai repede asupra a tot ceea ce va mișca pe direcția de înaintare a fiecăruia. Dacă, după socotelile calculatorului, „inamicul" ne-a luat-o înainte și a lovit pe unii dintre noi, respectivii vor primi cîte un impuls prin aparatele de radiorecepție distribuite tuturor de cu seară și vor fi obligați să rămîna pe loc — sînt scoși din luptă, orice nesupunere se pedepsește prin scăderea punctajului general.

Am văzut, la o distanță neverosimil de mică, două siluete agitîndu-se într-o groapă, am ridicat arma în poziție de tragere, primele împușcături pocneau de acum în flancurile batalionului, apăruseră pe undeva „cuiburi de arme automate cu tragere lungă" fiindcă mai multe grupe de mitraliori se pusseră pe treabă, m-am oprit o secundă, așa cum cerea regulamentul, am ochit imprecis, am prins siluetele în inelul protector al cătării, una dintre ele dispăru în groapă, împinsă de cealaltă, nu înțelegeam ce se întîmplă acolo, am tras. Un strigăt mi-a ajuns îndată la urechi, ținta rămasă la vedere și-a dus mîinile la piept, un al doilea strigăt s-a făcut auzit din nou, am coborît arma, am urmărit cum acest manechin absurd se clatină și cade spre mine, toți cei din apropiere și-au dat seama că se întîmplă ceva îngrozitor, focul s-a oprit pe dată în zona aceea, am rupt-o la fugă, să ne lămurim, parcă mai era nevoie de vreo lămurire. Brett Hendricks zăcea cu fața în jos, glonteile meu îi străpunsese pieptul, în

dreapta, sub claviculă. singele amestecat cu praf i se întindea pe tunică într-o pată cu marginile pline de spumă. Am ajuns cel dintâi, mă văzuse venind, mă aşteptase. „Nici o vorbă, puştiule ! mi-a şoptit după ce am ingenuncheat lângă el. Un glonte rătăcit, nu ştim de la cine.“ În groapă se zbătea un tip între două vîrste, murdar şi neras de cel puţin o săptămînă, un hippy nenorocit care se furişase în poligon cu o zi în urmă, pîndind schimbarea gărzii, convins că aici se va putea îndopa în linişte cu stupefiante, la adăpost de patrurile poliţiei ; nu-şi pusese problema cum va ieşi, pentru el important era să înghită „prafurile“ şi să le mistuie fără a fi deranjat. Acum ne privea îndobitocit evident nu realiza prin ce pericol trecuse, nici ce are să pătască de aici încolo şi în busculada generală indiferenţa lui aducea a bucurie idioată. L-am însoţit pe maior, toţi cei din grupă, mergînd grămadă pe lângă targă, din solidaritate şi din sentimentul culpei colective ; sînt sigur, pînă în ziua de azi, că am fost mai mulţi cei care am tras în el, dar că împuşcătura mea l-a doborît. Am vrut să ne urcăm şi în ambulanţă, ceea ce, fireşte, nu ni s-a permis, el a ordonat să fie întovăraşit de mine, era semnul definitiv al înţietăţii care mi se acorda la titlul de discipol preferat şi am înţeles asta, am fost fericit şi nefericit în acelaşi timp, gata să mă omor acolo, în faţa lui, ca să-i dovedesc recunoştinţa. El a simţit, cred, ce-mi trecuse prin minte, mi-a suris peste capul infirmierilor care îi curăţau rana, mi-a făcut un semn complice din ochi, „lasă prostiile“ a murmurat, suportînd apoi admonestarea aspră a medicului care îi interzisese să vorbească. Drumul pînă la spital a fost prea scurt, am rămas la poartă pînă după-masă, cînd m-a cules o patrulă şi m-a dus sub arest, la regiment.

Toamna, la reluarea cursurilor, doc m-a chemat în cabinetul lui să-mi spună că incidentul e închis şi nu mai am de ce mă teme. De bună seamă, ar fi trebuit să revărs asupra lui un potop de mulţumiri, făcîndu-mă de ris cu stîngăcia mea de adolescent, şi această umilinţă inevitabilă, dar respingătoare pentru orice bărbat, ar fi fost, la nivelul posibilităţilor mele de atunci, măcar un strop de

răsplată pentru binele pe care mi-l făcuse ; numai că el, omul superior în cel mai curat înțeles al cuvintului, n-a îngăduit să apară o asemenea umbră în prietenia noastră. „Nu erai de vină, mi-a zis, nici vagabondul acela n-a fost. Sîntem victimele unei gîndiri vetuste, puștiule, războiul a rămas, paradoxal, în urma tuturor progreselor, de asta nu se pare atît de accesibil și-l lăsăm pe mîna unor maniaci gata să se joace de-a soldații, și cînd e, și cînd nu e cazul. Firesc ar fi să nici nu ne vedem la față inamicul, să-l reducem la neputință cu mult înainte de a chema sub arme propriile noastre trupe. Dar în loc de asta îi învățăm pe băieți că e înălțător să moară în bătălii, îi împingem să renunțe la viață mai lesne decît la un bilet de metrou după călătorie și așa ajungem să cucerim teritorii plătind un tribut mai mare decît învinșii care le apără. Poți imagina ceva mai absurd ?“

Am răscolit amintirea pînă la capăt. Rămîn cu ea în mîini, o privesc printre faldurile ambalajului, a și început să-mi fie teamă de ce urmează, sînt întîi speriat și pe urmă uimit, capul mi se luminează pe neașteptate, conexiunile numai ghicite îmi împînzesc cu milioane de radiații cortexul care se împotrivește din răspuseri, fiecare neuron e supus unor tensiuni dincolo de pragul electrocutării, aș vrea să mă gîndesc ce am de făcut, nu mai e loc pentru propriile-mi gînduri ; creierul meu e un calculator închiriat unui client care îl exploatează fără să-i pese că-i pune circuitele în primejdie, zadarnic mașina încearcă să se apere, să păstreze o rezervă de unități de calcul pentru mine, stăpînul ei, zadarnic caută să-mi dea de veste asupra pericolului — clientul, cu afacerea lui urgentă, o copleșește. Sînt nevoit să aștept pînă ce se va potoli această adevărată reacție de respingere a grefei — fiindcă adevărul e o excrescență tumorală malignă implantată cu forța în mintea și în sufletul meu — și-mi rămîne și speranța de a mă fi înșelat, adică două răgazuri care, cheltuite cu parcimonie, mi-ar ajunge cel puțin pînă aș fi în stare să hotărăsc cum e de procedat mai departe. Și, oricum, sînt două șanse pentru Hendricks, i le acord

cu dementială speranță, îl implor să mă umilească definitiv în fața întregii lumi, mă pregătesc să-mi îngrop îngratitudinea o dată cu mine...

Intr-adevăr, cheia întimplărilor e aici. Trebuie să o ridic. Bineînțeles, nu mă pot preface că o ignor, acum nu *mai vreau* eu să mă prefac. O voi lua și, probabil, i-o voi arăta zeului, iar prin asta douăzeci de ani de adorație mistică se vor destrăma ca o pânză putredă.

„După cum vezi, bîzile mai departe difuzorul lui doc, îți descriu cu exactitate poziția ta în clipa de față, chiar dacă par lipsit de menajamente, fiindcă trebuie să te obișnuiești tu mai întîi și pe urmă să ne obișnuiești și pe noi cu situația. Gîndește-te la rece — ai făcut un salt într-o lume nouă, căreia îi ești, deocamdată, singurul locuitor. Toate obligațiile care te țineau legat de lumea cea veche, au încetat prin însuși acest fapt. Pozițiile privilegiate pe care ți le cîștigaseși, dealtfel pe bună dreptate, titlul de salvator al orașului, postul de șef de divizie la Thunderbird, rangul de protocol zero, primirea ca membru de onoare al clubului sint, fără excepție, ca o coajă de pîine mucegăită față cu un ospăț sardanapalic, dacă le raportezi la ce te așteaptă în viitor.“

N-aș zice că nu mă așteptasem în ruptul capului la o astfel de revelație ; premonițiunea, intuiția sau cum s-o mai fi chemînd m-a pus în gardă, cred că de asta nici nu sînt surprins foarte tare. Dar și la moarte ne așteptăm, sau, cînd am uitat-o, căderea cuiva apropiat ne-o amintește negreșit și totuși nimic nu ne găsește mai nepregătiți decît moartea.

„Vorbește-mi de Gregor, doc !“

„Te îngrijorează ?“ mă iscodește și mi se pare că ochii îi strălucesc prin materia transparentă a căștii, iar dacă nu i-au strălucit, tot îi surprind interesul, în vocea care îi devine expresivă chiar la difuzorul impersonal.

„Vreau să am cugetul liniștit, răspund, și-mi dau seama îndată că mint, că, așa puternic cum pretinde el că am ajuns, locuitor unic al unui nou continent, tot mi-am luat

În bagaje murdăriile mari și mici săvârșite în lumea veche. Și când rostesc numele lui Gregor, îl am în vedere și pe al celuilalt, continui. Se știe în ce măsură i-am furat ?“

„Te îngrijorează că i-ai furat sau că se știe ?“ întreabă el, cu interes crescând. Vrea să-mi cunoască slăbiciunile, asta aș vrea și eu, dar din cu totul alte motive.

„Credeam că treburile astea se condiționează, îmi dau cu părerea, și el e întru totul de acord, acum e de acord cu tot ce i-aș debita, face parte din joc și asta. Rugămintea mea e să nu-mi ascunzi nimic, continuă să te porți fără menajamente.“

Hendricks se mută iar pe fotoliu, a obosit să-mi arate afecțiune, sau îmi dă de înțeles că se distanțează ca să rămână nepărtinitor. Îl privesc, mișcările capului nu-mi mai provoacă decît o amețală suportabilă, iar degetele înșirate pe traiectul digestiv mi s-au desfăcut și atîrnă moi, ca un stol de lilieci adormiți. Mă simt aproape ca înainte de a fi explodat laboratorul, adică așa mi se simte trupul, deocamdată singurul cîștigător al acestei curse cu obstacole printre lăzile de gunoaie ; deși n-a contribuit la întrecerea cu pricina, doar a cules rezultatele — și de fapt nu în numele lui m-am străduit să înving ?

Privesc silueta fără chip din fotoliu, nu l-am mai văzut niciodată pe individul ăsta cu nume de împrumut ; și-a luat ca pseudonim porecla unui foarte popular erou de roman-foileton, care odinioară întrupa visul romantic al tuturor adolescenților ahtiați după isprăvi răsunătoare — doctorul supranumt Brett Hendricks, cel mai curat, mai generos, mai deștept și mai combativ dintre personajele literare de largă circulație de pe vremuri. Sau coincidența de nume e pur și simplu întîmplătoare, ca în cazul preceptorilor pe care îi cheamă Degas, al băcanilor în ale căror acte scrie Wagner, al fotbaliștilor care le dau gata pe studente cînd se recomandă O'Neil ?

„Despre contribuția lor la experiment, zice, am înțeles că se așteaptă lămuriri mai degrabă de la tine. Doar ai lucrat singur în laborator, fără să mai înregistrezi rezultatele în banca de date, așa că altcineva n-are cum să

știe prea exact în ce stadiu erai cu experimentul. Și tot singur ai fost înainte de explozia ultimă a laboratorului, când computerul a acționat asupra ta."

Cred și eu că n-am înregistrat rezultatele, știam că oamenii lui Boyne le verifică zilnic și raportează „patronului" ce progrese am făcut — nu făcusem nici un progres.

„Totuși parcă nu de formația genetică vorbeam," îl întrerup pe numitul Hendricks.

„Dar procedăm prin eliminare, îmi explică el, uimit că nu înțeleg atîta lucru, devreme ce programul dat de Gregor calculatorului nu mai există. Atunci, din două una — sau lucrările tale intraseră în faza finală, deci Mark n-a făcut altceva decît să arunce laboratorul în aer, cu care prilej, în împrejurări ce urmează să le clarificăm împreună, respectivul germene a venit în contact cu organismul tău sau, dimpotrivă, performanța al cărui beneficiar în exclusivitate ești se datorează lui Gregor și Sorensen, aportul tău la reușită fiind, într-un fel, neglijabil."

Ce-am vrut am căpătat, o mai limpede expunere a situației nici cel mai bun prieten nu mi-ar fi făcut-o ; degeaba intru în crize de orgoliu, degeaba am stringeri de inimă și aș porni în căutarea unei ființe pe al cărei umăr să plîng. Într-adevăr, eu sînt singurul în stare să delimitez contribuțiile ficcăriuia dintre noi la nebunia magistrat pusă la cale de Mark, narcomanul sinucigaș, și răspunsul, pe legea mea, nu mă avantajează chiar deloc.

„Personal, continuă Brett, dacă-mi ceri părerea, eu în-lătur din capul locului cea de-a două eventualitate, și asta pentru binecuvîntatul motiv al exploziei. Din punct de vedere psihologic, o spun ca medic, întreprinderea lui Gregor, așa dezaxat cum era el, se justifică doar în condițiile cînd reușita formației genetice era deplină ; băiatul te-a silit să repeți destinul unui Sorensen înfrînt, ca să se răzbune, prin intermediul tău, împotriva noastră, a celor care, în viziunea lui, îi distruseserăm maestrul. Dacă Sorensen, cu lucrările în domeniul ciberneticii, ar fi ajuns la un progres evident, Mark, ca să-l reabiliteze, ar fi divulgat cu dragă inimă rezultatele. Dar Sorensen, cred eu,

s-a impotolit, iar omul lui a vrut să-ți pună bețe-n roate ca să nu-i discreditezi idolul prin succesul tău. Bănuiesc că programul dat computerului din laborator a fost să analizeze calitatea formației tale genetice și în funcție de concluziile analizei să declanșeze sau nu explozia. Înțelegi? Dacă formația se dovedea un fiasco, lichidarea ta nu-și avea rostul, tu trebuia să trăiești pentru a dovedi că ai dat greș și a-l disculpa astfel și pe Sorensen. Asasinatul urma să funcționeze numai cu scopul excluderii unui real adversar al magistrului și în condiții care să repete circumstanțele dispariției acestuia. O minte dezechilibrată e aptă de asemenea combinații, pe cât de meticuloase, pe atât de surprinzătoare.“

E un cîntec de pasăre măiastră ce-mi spune acumă bunul meu amic, și descopăr că sînt foarte dispus să-i dau dreptate ; Doamne, nu m-am desprins nici cu un deget de lumea pe care, o dată împlinită experiența, eram sigur că o s-o las în urmă, la distanțe astronomice ! Sînt unul de-ai lor, noul continent unde am ajuns fără știință și aproape fără voie nu-i tărîmul detașării și al libertății ; vanitatea de mare descoperitor, slăbiciunile, neputința de a răspunde provocărilor au întins punți spre toată fauna respingătoare de dincoace, au coborît noua ipostază a lumii dedesubtul celei vechi, ca pe o și mai teribilă bolgie infernală, jivinele vor da buzna să se lăfăie alături de mine, îmi vor smulge taina puterii, se vor bate s-o stăpînească, mă vor tăvăli laolaltă cu ele, pînă cînd o lovitură de gheară sau de copită mă va azvîrli dincolo de scenă, în magazia cu vechituri a teatrului. N-am fost pregătit să fac față unei astfel de descoperiri, totul părea o joacă frumoasă și atît, niciodată nu m-am întrebat serios ce va urma după izbîndă, vedeam fericirea, carele de triumf, retragerea în culmea gloriei, cum se spune, o viață suficientă sieși, în grădini înflorite...

„Te las, spune doctorul, ai mare nevoie de odihnă, străduiește-te să dormi !“ și nu știe că dorm de atîta vreme, încît salvarea ar fi să mă trezesc ; dar uite că drumul pe care m-a dus cu ambulanța se răsucește fără întoarcere

într-un somn nesfârșit, legile visului au ajuns de nesuportat și singura mea șansă de supraviețuire e să mă adaptez legilor acestora cu logică strîmbă — altfel, așteptînd pasiv trezirea, risc să nu mai văd niciodată dimineața de primăvară de dincolo de geamul vopsit al mașinii. Brett iese, după un ultim semn cabalistic care ar vrea să mă asigure de prietenia lui veșnică. Sînt singur, halatul alb de adineauri îmi ridică de pe pat resturile dejunului și dispare cu ele, aparatele de control bîzîie în surdină. O muzică îmi răsună iar în ureche, o cantată de Bach, corul și orga dialoghează contrapunctic, nu descifrez versurile în germană, e o ironie fără pereche în predispoziția asta pentru fraze muzicale solemne, cu întrebări și uimiri adresate necunoscutului, un psiholog ar descifra din nou reflexul unei dorințe refulate, cea de a stirni compasiunea.

Închid ochii, cam de prea multă vreme mă rezum să închid și să deschid ochii, ca și cum prin asta aș putea să fragmentez realitatea în fișii discontinue și să aleg, de ici, de colo, numai bucățile convenabile. Profitînd de întunericul atît de potrivit muzicii, corpul, care se socotește pe nedrept ignorat, începe să-și facă simțită prezența ; mi-l închipui cu ușurință străbătut de viruși încă activi, care se divid în ritmuri drăcești, doar-doar vor apuca să mă infesteze, pe cînd semenii lor, închiși în minuscule carapace și depozitați de-a lungul vaselor de sînge, pe sub piele, în pereții organelor, în mușchi, în mucoase, zac ca într-un imens columbar, urnele li se îngrămădesc în locurile devenite neîncăpătoare, amenințînd să-mi strivească țeșturile, să-și facă drum și să curgă din mine, în lanțuri, ca firele albe de mucegai ce ies din pereții igrasioși, dar și mai cumplit ar fi dacă această moarte a lor e numai vremelnică, dacă în micile capsule de materie inertă ei se pregătesc să dea un asalt general, și atunci sînt pur și simplu un furnicar, un fagure suprasaturat cu ouă în pragul ecloziunii, dintr-o clipă în alta puii fără număr care mă populează vor sparge cojile subțiri, vor năpădi aerul, risipindu-se prin gurile de ventilație asupra orașului...

Trebuie să fi dormit, iar dacă dorm în continuare s-a produs un salt care a schimbat timpul și locul acțiunii — mă

trezesc pe o terasă din piatră ; în spate, e intrarea în apartament, în fața se întinde pădurea întinerită de primăvară, cu priveliștea lacurilor strînse în chingile defileului montan, dincolo de care, ca o dungă sinilie la coada cerului învăpăiat de amurg se întrevede marea. Stăm în cite un fotoliu, eu și doctorul, de lîngă noi pornește o scară spiralată, romantică, răsucindu-se printre înflorituri din fier forjat, la picioarele ei zăresc o alee asfaltată care duce pînă la gardul înalt, unde e o poartă, acum deschisă ; dincolo de ea, teritoriul clinicii se termină. Înregistrez cu repeziciune detaliile, am capul limpede, ameteala mi-a dispărut, e posibil să mă fi înzdrăvenit de-a binelea, iar dovada mi-o dau Brett însuși, îmbrăcat numai în halatul de lucru și faptul că mă aflu în aer liber — deci pericolul pe care îl reprezentam pentru semenii mei a ieșit din actualitate. Vorbă să fie, îmi spun, o să capeți îndată înfirmarea !

„*Mergem merge ?*” întreabă Hendricks, zîmbitor.

„*Splendid !*” îi replic pe același ton. Vreau să lămuresc iute situația, n-am idee cît timp vom fi lăsați singuri.

„*Cu atît mai bine !* exclamă el. *Ne-am trecut examenul în chip strălucit. Mîine apare „patronul”, cu tot consiliul de administrație, să te ia de aici în triumf. Laboratorul a fost refăcut integral, ți-au găsit și o echipă nouă. Boyne o să-ți cadă în genunchi ca să-i ierți lipsa de încredere, așa că ai tot institutul pe mîină.*”

Mă entuziasmez cum știu mai bine, îl împing pe actor în fața cortinei și el reușește mulțumitor această primă apariție în public, îi subestimase talentul. Îi fac semne să se agite cu cît mai multă convingere, ca să distragă atenția de la silueta mea golașă, prea la vedere în spatele pinzei străvezii, dar mă interesează reacția spectatorului și nu am unde să mă ascund.

„*Minunat, pronunță emisarul meu, cu o dicție impecabilă. Fii sigur, doc, că n-am să-i uit pe cei care mi-au fost alături în cumpăna asta ; de fapt, am impresia că se reduc la unul singur : tu.*”

Despre conte nu suflu o vorbă, e bine să nu-i rostesc numele în împrejurarea asta.

N-am mai văzut de mult cum arată Brett în carne și oase, îl confrunt nu cu imaginea lui doc din sufletul meu, aceea rămâne intangibilă, pentru zilele bune care nădăjduiesc că vor veni, îl confrunt cu portretul-robot din memorie. A slăbit, i s-a ascuțit fața, pielea i s-a închis la culoare, surisul îi strimbă mai departe buzele, e ceva nou în trăsăturile astea, desigur, e nou felul cum îl văd, cum îl rup de icoana din mine și recunosc în sinea mea că pe chipul acestui Brett viu s-au înscris urmele anilor, urmele grijilor de acum și de altădată, că oboseala i-a supt obrazul, încordarea îi întunecă ochii, se simte cât îi e de greu și lui, cum bravează ca să mă liniștească ; ciudat cât de îndepărtată și convențională a rămas imaginea de pe vremuri, cât de seacă și inexpressivă, și cum deodată omul, coborât de pe soclu, îmi devine familiar, îl redimensionez înălțându-l.

„Foarte bine, acceptă, iar veselia nu l-a părăsit, de-acuma îți poți aminti de cine și de ce poștești.“

„E vorba de tine tot timpul, ripostez și în gând îi țin pumnii, îmi vine să-i suflu replicile pe care aş vrea să le aud din gura lui. Știi, dacă tot ai adus vorba, îmi amintisem de întâmplarea aceea de acum douăzeci de ani, când eram la manevre și atunci, în poligon te-am... am tras în tine. Din ce încurcătură m-ai scos !

Ride :

„Vrei să treci și povestea asta în contul obligațiilor tale ? Trece-o, sînt curios cum ai să mă recompensezi !“

Îmi întind picioarele pe scăunelul pus alături și mă așez mai bine între perne.

„Ești un om bun, doc ! Nu un cumsecade, care își vede de îndatoririle lui de cetățean și tată de familie, fără să-și supere vecinii și atît. Un om structural bun...“

Mă întrerupe, rizînd din nou :

„Nu cumva îmi pregătești necrologul ? Prea spui numai lucruri minunate !“

Îl spionez de după cortină, nu pare deloc încurcat, nici prevenitor.

„Le spun fiindcă meriți cu prisosință să-mi devii tovarăș în noul continent. E singurul mod de a te răsplăti, nu am

la îndemînă ceva mai bun pentru tine. Nu știu ce părere au alții despre doctorul Hendricks și în ce măsură și-au dat seama de frumusețea ta omenească. Dar eu mă laud că te-am verificat în nenumărate ocazii și te cunosc prea bine ca să dau importanță, de pildă, unor vorbe spuse la necaz sau în momente de prea mare entuziasm și care nu se potrivesc cu nici un chip nobleței și bunătății tale."

Îmi caută ochii, surprins, lovitura și-a găsit ținta cu mult mai multă precizie decît pe vremuri, în poligon, expresia privirii i se schimbă, e neliniștit deodată, mă cuprinde scîrba pentru ce fac și pentru ce va face și el foarte curînd.

„Să nu te superi, continui, dacă ți se pare că am căpătat un aer de superioritate ; la îndemnul tău m-am desprins de lume, era vechea mea marotă, o știi ; oricum, văzute de la distanță, multe frămîntări de odinioară se dovedesc niște fleacuri, dar nu mi-am uitat prietenii și obligațiile..."

Surîsul lui și-a pierdut siguranța, am impresia că se și ivește între noi o umbră de încordare.

„Iartă-mă, băiete, ripostează, nu prea înțeleg ce fel de vorbe arunc eu la necaz și la bucurie, nu-mi dai un exemplu, mai bine ?"

Actorul, cu textul învățat și exercițiile de frazare conștiincios repetate, face un pas înainte :

„Păi, chiar atunci, după accidentul de la tragere, am avut o discuție ; ți-a ieșit din minte, desigur, e multă vreme. Tu, care nu ezitaseși să scapi, cu riscul vieții, un vagabond nenorocit, un narcoman a cărui dispariție n-ar fi fost plinsă de nimeni și pusă în răspunderea nimănui, regretai că sîntem nevoiți, pentru a cuceri un teritoriu, să plătim un preț mai mare decît al învinșilor care îl apără, ceea ce e o absurditate fără seamăn. Firesc ar fi, spuneai, să ne lichidăm adversarii, fără să-i vedem la față ; și asta înainte de a fi chemat sub arme propriile trupe.

Se strîmbă, se încruntă nemulțumit :

„Ai o memorie grozavă dacă îmi reproduci cuvintele după atîta vreme, cu condiția să fie ale mele."

E rîndul meu să zîmbesc :

„Nu merg cu firea ta, cu sacrificiul de atunci, încă atît de proaspăt cînd tocmai le rosteai. Cine acceptă un glonte de draquel unui paria și totodată visează genociduri ? Sau, dacă le-a făcut pe amîndouă, e limpede că una dintre ipostazele lui era falsă, dar în nici un caz aceea care trebuia să-l coste capul.“

Încă nu înțelege unde vreau să ajung.

„Mă supui unor teste, întrebă, vrei să te convingi că merit încrederea de a-ți fi tovarăș ? Parcă te contrazici,“

Îmi iau ochii de pe chipul lui. Văzîndu-l, mi-ar fi greu să continui, dar actorul e nepăsător, nu urmărește decît spectacolul, arta lui e să stîrnească emoții, indiferent de conținutul textului ce i se încredințează.

„Te rușasem să nu te superi, spun, mă port cum m-ai învățat, fără conștiința nici unei răspunderi.“

„E dreptul său, admite. Zi mai departe, povestea cu războiul o spusese la bucurie, sau necaz ?“

Aș răsufila puțin, dar nu se poate, dacă vreau să păstrez inițiativa :

„Ne întoarcem în zilele noastre, la experimentul meu reușit. Sau nu al meu. Ai afirmat de mai multe ori că sînt imun la acțiunea oricăror germeni patogeni dintre cei existenți sau realizabili vreodată, că nu mă mai pîndește nici o maladie cunoscută sau imaginabilă. Cuvinte entuziaste, aruncate sub impulsul bucuriei de a fi izbîndit. Dacă un altul le-ar fi luat în litera lor, conchidea că mi-ați inoculat, pe lîngă virușii apăruiți pe cale naturală, și alții, de cultură, obținuți în laboratoarele lui Thunderbird. Nu răspunde, doctore, încă n-am isprăvit ! Într-un institut ca al nostru, virușii de cultură capătă niște calități, hai să le numim astfel, care îi prefac în cel mai cumplit flagel din cîte au amenințat vreodată lumea asta, altminteri bîntuită mai toată vremea de nenorociri felurite. Adică devin rezistenți la absolut orice gen de antibiotic, adică maladiile provocate de ei, ajung cu desăvîrșire incurabile. Nu e nimic nou în asta. De cînd a apărut ingineria genetică, oamenii se tem că un astfel de germene, realizat pentru nevoile cercetării, poate scăpa din eprubetă, prin-

Într-un accident și poate stinge, mai devreme sau mai târziu, toată suflarea de pe Pământ. Nimeni nu i-ar sta în cale, or, dacă iau de bună afirmația ta de ieri-alaltăieri, nimeni nu i-ar fi stat, pînă ce am ieșit din incubator eu, omul cu sănătate de fier, cel care vine de hac tuturor agenților patogeni ai prezentului și viitorului. Și acuma închipuie-ți următoarea situație, doc ! Cîțiva indivizi, deținători ai secretului meu sau al lui Sorensen, fabrică o cantitate din mult discutată și disputată formație genetică, pe care o administrează prietenilor, familiilor, simpatizanților, partizanilor, într-un cuvînt unei elite selectate conform oricăror criterii. Pe urmă pun la punct și un virus sau o clasă de viruși pe care, prin mutații, îi învață să atace numai oamenii, crușînd celelalte viețuitoare, sau dintre oameni numai unele rase, socotite indezirabile, sau numai bătrînii a căror vîrstă îi face inapți pentru muncă, sau numai copiii. Moartea poate fi instantanee, sau poate surveni după un timp, victimele, prin acțiunea combinată a unor substanțe toxice cu efect psihologic, se pot strînge într-un loc unde cadavrele să fie lesne de înlăturat, pot săpa ele însele gropi uriașe, cu mașini-unelte de mare randament. Dealtfel important e doar ca învinșii să se adune laolaltă, un calcul simplu demonstrează că trupurile tuturor semenilor noștri care populează în prezent planeta nu ocupă un volum mai mare de vreo trei kilometri cubi. Așadar virușii ar fi împrăștiați cu mijloace potrivite, iar elita ar aștepta dispariția de pe lume a adversarilor pe care nici nu i-ar vedea la față. Detașamente ale aceleiași elite ar acoperi apoi cei trei kilometri cubi de cadavre, ca să-i scutească pe supraviețuitorii sensibili de un spectacol respingător. Trupele de ocupație, abia chemate sub arme, n-ar pierde un singur combatant — de fapt, noțiunea ca atare ar deveni lipsită de înțeles — decît dacă în isteria de după „victorie“ bravii cuceritori nu se vor fi măcelărit între ei pentru triumful spiritului de proprietate. Problema milioaneilor de lucrători care să înlocuiască forța de muncă dispărută s-ar rezolva la fel de simplu : tot prin folosirea unui antidot la acțiunea virușilor, dar a unuia cu durată limitată în timp ; ca să-și păstreze viața,

popoarele „aliat” învingătorilor ar fi nevoite să muncească în condițiile impuse de aceștia, iar cazurile de nesupunere s-ar pedepsi prin refuzul injecției curative pentru luna următoare. Totuși nu te văd cu nici un chip măcar imaginând astfel de orori, deși, oricum, imaginația fiecăruia e liberă.”

Replica purtătorului meu de cuvânt s-a încheiat, sint cu sufletul la gură, destul de candid ca să mai sper într-o explozie de indignare din partea doctorului, să iau calmul lui — ce-i drept, aparent — ca pe liniștea sub care se acumulează minia celui lezat de moarte, ca pe o lipsă de reacție datorată surprizei, ca pe impactul unei lovituri cumplite, în urma căreia simți nevoia să-ți reasezi în grabă coordonatele tuturor credințelor.

„Evident, fac o nouă tentativă, poate ultima, e numai speculație în ce ți-am povestit, dezvoltarea unor afirmații întimplătoare ale tale, dar vezi unde ar ajunge un necunosător, și să fim sinceri, situația insolită admite și interpretarea asta. Eu știu însă că nu-mi puteai viri sub piele viruși de cultură, în primul rînd pentru că lucrul cel mai însemnat dintre toate e să ne înfrîmăm pînă și curiozitatea absolut legitimă, dacă răspunsul ar putea pune în pericol, în însăși substanța ei, lumea unde trăim...”

Brett se ridică, aștept să se repeadă asupra mea și să mă ia la palme, dar nu, pășește spre marginea terasei. Mă întreb dacă a avut rost bravada de a-l face martorul gîndurilor mele, cînd nimic, cu excepția unei speranțe nesăbuite nu mai e în favoarea lui; totuși eram obligat față de mine să-i ofer posibilitatea luptei cu arme egale, acum, cînd din nici un punct de vedere nu mai e egalul meu.

„Ce mă bucură, spune, e că ai găsit singur dezlegarea paradelor cu care m-ai amuzat. De o jumătate de ceas îmi înșiri numai nerozii, inclusiv nevoia de a avea un companion în noua viață și alegerea mea pentru rolul ăsta. Nu, băiatule, sint prea bătrîn ca să văd în orice prostie o propunere romantică! Și mai e ceva, foarte însemnat, care nu-ți dă prin minte, chinuit cum ești de bănuielile

tale nenorocite — trebuie să fii păzit de tine însuși și asta n-o pot face decât eu, câtă vreme mai păstrez o urmă de autoritate morală asupra ta; și o păstrez doar rămânând altfel decât tine, inferiorul tău — ești sensibil la asemenea diferențe."

Răspunsul mi-a fost dat. Mă sprijin în fotoliu, să nu mă prindă prăbușirea pornită să rostogolească tot ce-mi intră sub simțuri. E liniște, îmi zic, un amurg pașnic dintr-o primăvară bătaioasă, pădurea a înverzit anume pentru întoarcerea mea. Thyl e la poarta clinicii și mă va duce acasă, am întreaga viață înaintea, la dracu atâtea complicații fără noimă, mi-a rămas Thyl cu toată bucuria de pe lume.

„Și dacă tot ai adus vorba de suspiciunile de la care ți reclami tragismul de ființă gânditoare, urmează el. e cazul să-ți spun, cu aceeași franchețe amicală, că și în privința lor te-ai purtat ca ultimul dintre novici. Te credeam mai puțin copil, ca să nu zic altfel, de-asta nici nu mi-am permis să intervin de câte ori ai dat de bucluc, decât, mă rog, în cazuri extreme, ca în povestea cu interogatoriul.”

Se întoarce sprijinit de balustradă, e același om căruia bătrînețea a început să-i dea tîrcoale, are privirea tristă și obosită, încordarea îi întunecă trăsăturile; stă ca un slujbaş umil înaintea patronului tolănit în fotoliu, știu că nu se preface, e într-adevăr ostenit de moarte, cu nervii întinși să se rupă, a străbătut o perioadă infernală, de veghe necurmată, a dus în spate răspunderi peste puterile lui, a suportat presiuni din partea unor șefi nerăbdători, violenți și puternici.

„Trec peste jignirile de care-mi faci parte sub masca recunoștinței, spune mai departe, ar fi trebuit să mă învăț cu lașitatea și ingratitudea ta de pe vremea cînd m-ai împușcat și ți-ai tăinuît vina. Mă întreb numai ce se întîmpla dacă în locul unor oameni de treabă, cum sînt cei de la Thunderbird, nimereai peste indivizi de teapa celor pe care-i meriți. Uîți, mi se pare — deși ai vrea să dovedești că beneficiezi de o memorie prodigioasă — uîți

că ai profitat de tot ce ți s-a pus la dispoziție, fără să te chinuie grija unor astfel de raționamente nefericite : te-ai împrumutat, oferind drept gaj numai o promisiune, și totuși nimeni n-a făcut nici o obiecție, nici chiar Oliver Boyne, iar tu n-ai văzut nici un inconvenient în asta. Ai o vilă de milionar, mașini și servitori înarmați, un apartament la institut, un pavilion special aici, la clinică — destule argumente pentru ca indivizii cu pricina să te fi socotit cumpărat cu voia ta și să te pleznească la prima intenție de împotrivire.“

Se aștepta la o reacție ca asta a cobaiului, poate nu atât de curînd, și-a dorit să fiu mai obedient, cu mintea mai puțin limpede, avea nevoie de o pauză pentru refacere, cel puțin de o noapte în care să poată dormi în liniște și e încolțit nu de faptul că i-am înțeles manevrele, ci de promptitudinea acestei înțelegeri. Nu se mai străduiește să mă învăluie cu argumente contrarii, nu dezvoltă un discurs care să-mi înfrîngă pas cu pas împotrivirea, îmi oferă doar în rezumat a ceea ce, în alte condiții, ar fi trebuit să mi se dezvăluie după zile în șir de convorbiri persuasive. De asta e brutal, aproape nu-i mai pasă în ce ambalaj îmi servește lecția de cinism al puterii sub protecția impunității depline, sau trage nădejde că sinceritatea va avea efectul unei palme care să mă dezmeticească.

„Și îți uiți compromisurile, ambițiile, micile șiretenii, pe care, fii sincer, nimeni nu ți le-a impus. Înțelege-mă bine, nu ți le reproșez, sînt slăbiciuni poate scuzabile, cine e înger pe lumea asta ? Chiar cînd ai tras în mine — fiindcă aduci în discuție întîmplarea — ți-am surprins privirile, erai, pur și simplu, un vîntător cu arma încărcată, ai apăsât pe trăgaci cu plăcerea dumnezeiască a celui aflat înapoia puștii, te-am înțeles și te-am și iertat. Îmi pare rău doar că lași impresii false, îi obligi pe oameni să se zbată pentru tine și la sfîrșit formulezi condiții ; în cazul de față, e drept, numai jigniri, dar altfel te costau pielea și poate mai mult : ai văzut cum operează Talbot — închipuie-ți că în cușcă, în locul tău, ar fi pus un nevinovat, pe conte sau pe fata aceea pe care o iubești, nu știi nici cum o cheamă, n-ai socotit de cuviință să-mi spui de existența ei, noroc

că zvonurile circulă și aici ca pretutindeni. Ai mai fi avut puterea atunci să taci? Freddie încerca să afle numai cine a distrus laboratorul — un fleac pe care tu oricum nu te gîndeai să-l ții pentru tine. De-ar fi fost însă un secret la mijloc...”

Nu încerc să intru în pielea lui ca să-l justific, n-am nevoie de o asemenea operație, dincolo de conținutul peste măsură de josnic al cuvintelor pe care le schimbăm, întrețin cu el și o altă comunicare, adiacentă, strict omenească, mi-l simt solidar în suferință, aproape aș vrea să mă scuz pentru cîte i-a fost dat să suporte din pricina mea, e, probabil, reflexul condiționat al prieteniei, al adorației din care m-am hrănit ani fără număr ; și, în alt plan, al desprinderii de el, al distanțării, abia incipiente — ele însele generatoare ale unei dureri care nu știu dacă nu ne afectează reciproc — mă cutremură o silă copleșitoare față de această duplicitate. E ca și cum aș binecuvînta călăul care îmi torturează părinții, ca și cum i-aș șterge fruntea de sudoare și i-aș da apă în timp ce el le rupe oasele și le jupoaie pielea, ca și cum l-aș feri de arsuri cînd el le străpunge carnea cu fiare înroșite. Îl ascult, pradă acestei fascinații a compasiunii și acestei rușini a trădării, fiecare dintre vorbele lui mă înduioșează și-mi deschide răni usturătoare. E totuși o doză de stîngăcie în felul cum se poartă, îmi place să cred că eu, unul, aș fi evitat o spectaculoasă răsturnare de situații.

I s-au uscat buzele ca de febră, își desface mîinile încheștate de balustradă, le freacă una de alta, încet, să le dezmoștească și deodată, fără să-mi mai acorde importanță, pleacă, intră în apartament și închide ușa în urma lui, vrînd parcă să-mi dea de înțeles că de acum soarta mea nu-l mai interesează. N-am timp să judec la rece și să decid asupra unor posibile urmări, fiindcă altcineva, un străin dinăuntru meu, care a și hotărît pentru mine, mă obligă să acționez în clipa asta și-mi transmite porunca atît de autoritar, încît sînt departe de a mă fi dezmeticit cînd mă ridic în picioare, cînd pășesc în sus și în jos pe dalele de piatră, cu privirea în pămînt, ca unul îngropat

de viu sub remuşcări, cînd mă opresc îndelung, rezemat la rîdul meu de balustradă, cînd, în fine, încep să cobor treptele scării, plimbîndu-mi degetele pe arabescurile din fier forjat, dar cu aceeaşi privire absentă, întîrziind cîte o veşnicie din loc în loc, fără să simt pîntenul grabei ; ajuns jos, pe alee, mă surprind mergînd înapoi, spre pavilion, vîd de departe, printre pilonii ce susţin cornişa parterului înalt, cum maşina lui Hendricks se îndreaptă către ieşirea principală, cu proprietarul stînd pe bancheta din spate, drept ca o luminare şi rigid ca propria lui statuie, doi-trei colaboratori, care l-au condus, intrînd iar în clădire, după ce vor fi primit instrucţiuni în privinţa mea, din nou mă răsucesc, la comanda aceleiaşi voinţe străine, mă duc drept la poarta deschisă înspre pădure, ştiu că nu e nimeni în preajmă, că mişcările îmi sînt dinainte socotite pînă la fracţiuni de secundă şi că nu trebuie să mă supraveghez.

Mă trezesc printre tulpinile brazilor, în dosul unui tufiş, caut zidurile clinicii şi nu le mai descopăr, înseamnă că m-am ascuns destul de bine, destul de departe, dacă nu cumva în visul care mă urmăreşte atît de tenace a intervenit fără veste o altă schimbare de loc şi moment. Înserarea se continuă în noapte, auzul mi se delectează cu un leit-motiv al Anotimpurilor lui Vivaldi, începe să fie frig, din fericire Hendricks pune la îndemîna clientelei veşminte potrivite sezonului, fără să ia în seamă capriciile meteorologice, astfel că n-am de suferit deocamdată. Oraşul se desfăşoară la picioarele mele, înecat în lumini, asemeni corpului unei victăţi oceanice de mare adîncime. Îl privesc fără emoţie, nimic nu mă leagă de el, cu toate că, după cîte se spunea cu secole în urmă, l-aş fi salvat de la o moarte sigură şi urîă ; perspectiva despărţirii nu mă cufundă în mîhniri, nici în meditaţii despre nestatornicie. E foarte bine pentru amîndoi.

Pornesc la vale, după ce mă asigur că nu sînt urmărit sau ţinut sub observaţie, realizez că totuşi mă vor descoperi grabnic dacă apelează la cîini şi încep să caut pîriul cel mai apropiat, să-mi pierd urma prin albia lui. Merg

cu greutate, evident, după cîte întîmplări m-au tăvălit după ultima vizită la conte, mă tem cel mai tare de întoarcerea stării de boală.

Întîlnesc albia pîriului. S-a întunecat, cerul e străbătut de nori subțiri, care aproape că strălucesc în luminile orașului, ca o nouă podoabă adăugată splendorilor lui. Ezit înainte de a intra în apă ; e o prejudecată, de pe vremea filmelor din copilărie, să cred că se vor folosi cîini, există detectoare de infraroșii care îmi vor găsi urmele la zeci de ore după ce am trecut și mă vor descoperi oriunde, pe întuneric ; totuși pe aici se practică vînătoarea în stilul concetățenilor mei prin adopțiune și e sigur că ei vor prefera cîinii altor mijloace, le e greu să renunțe la vechile și bunele obiceiuri. Nu-mi fac probleme cu orientarea, pîraiele de pe versantul acesta se adună într-un lac, pe malul căruia vreau și eu să ajung, așa că apa are să mă conducă și să mă ocrotească. Îmi ridic pantalonii pînă peste genunchi, mă înfășur în haina groasă. Pășesc cu luare aminte pe pietrele lunecoase, străduindu-mă să nu fac prea mult zgomot. Pe undeva pe aici trebuie să treacă drumul special construit pentru pavilionul de onoare al clinicii lui Hendricks, dar nu e nici o lumină în împrejurimi și ar fi cazul să-mi stîrnească bănuielile o asemenea discreție. Prea am fugit cu ușurință și prea nu se arată nimeni dornic să mă aducă iar după gratii. Disting în slaba strălucire a norilor o barieră crenelată care îmi taie calea, e un pod peste pîriu, deasupra căruia trece șoseaua, cum îmi închipuiam, îl traversez pe sub arcada joasă și din locul unde mă aflu, pe marginea ultimei terase săpate în munte, disting printr-o rariște lucirea stinsă a lacului, la cîtiva kilometri mai departe și ferestrele celor cincisase vile răzlețe, ca niște linii tremurătoare, capricios oglindite în apă. Dacă mă grăbesc deajuns, s-o iau înaintea bolii și a cîinilor și dacă mă ajută cît de puțin norocul, am o șansă să mă smulg destinului ; dețin o putere pe care urmăritorii, cu tot arsenalul lor perfecționat, n-o egalează și un teritoriu de apărat ; nu fug anume ca să-mi scap pielea, și lucrul ăsta e mai important decît înstrăina-

rea, decât stările maladive și anonimatul de care îmi vor face parte anii ce vin. Așa că roagă-te pentru noi, Sorensen, frate, de oriunde ești și orice sentimente mi-ai purta — izbînda acestei nopți va fi una comună ; dacă dau greș, niciodată n-are să mai fie un al treilea, să ne salveze.

Domeniul contelui e împrejmuit de un zid de piatră vechi de secole, despre care se zice că a fost ridicat de sclavii strămoșilor Crane, îndată după colonizare, dar cu timpul pămînturile familiei s-au împușinat într-atîta, încît, pe la începutul veacului nostru, stăpînul de atunci al conacului a ipotecat, în lipsă de alte bunuri, parcul și o mare parte din clădirea însăși ; creditorii, deveniți proprietari vremelnici, au spart zidul de incintă și au croit un drum, pe unde circulau zi și noapte căruțe încăpătoare, cu mărfuluri trebuincioase negoțului lor, depozitate de-a valma în saloanele prefăcute în magazine ; tatăl lui Simon a reușit să răscumpere și să restaureze conacul părintesc, dar această pioasă operă de reintegrare l-a costat prea mult ca să-i mai rămînă bani și pentru zidul înconjurător, iar prietenul meu a lăsat, numai din respect filial, spărtura neatinsă — dealtfel, de pe urma împrejmuirii și a poveștii debitate amatorilor de asemenea istorii, cîștigă sume care ar acoperi de zece ori costul reparațiilor. Mă furizez pe sub bariera simbolic pusă în calea intrușilor, sar peste gardul de sîrmă instalat pentru eventualitatea că intrușii ar fi insistenți și mă strecor pe lîngă căsuța paznicului a cărui misiune este să pună pe fugă respectivii intruși, dacă aceștia ignoră avertismentele politicoase reprezentate de gard și barieră ; din fericire, în zilele noastre poliția a preluat integral sarcina de a veghea somnul conților Crane, astfel că paznicul a ajuns și el o figură istorică, dobîndind funcții de protocol, iar o patrulă polițienească e mai ușor de înșelat decât un bătrîn și vajnic servitor — dezavantajele modernizării !

Îl descopăr pe Simon în seră, după ce străbat parcul ca niciodată pustiu și urc treptele dinspre lac ale terasei — arhitectii orașului, cu terasele lor mărginite de scări care

duc spre apă sau spre pădure au ajuns la manierism. Contele e cu cineva, așa că mă retrag în umbră, dar oaspetele pleacă surprinzător de repede și Sim rămîne singur, să-și termine băutura. Nu pot să intru cu un aer firesc, ca și cum aș fi venit să continui serata întreruptă, să arunc un „bună, conte !” și să mă delectez, cu doza de umor îngăduită de situație, la priveliștea descumpănirii lui. Nu merge să mă amuz, prea știu cîte necazuri i se vor trage de pe urma vizitei mele. Mă apropiu, ținîndu-mă în umbra palmierilor, și pașii nu-mi sînt precauți, ci umili. Mă grăbesc și sînt în stare să aștept pînă la ziuă ca el să-mi remarce prezența, pînă m-or ajunge din urmă cîinii, ori detectoarele de infraroșii, fără să am sentimentul că am scăpat ocazia de a mă salva, totuși singura ocazie, și ea cu șanse minime de reușită. Prea tîrziu învăț să mă port, constat cu o înțelepciune inutilă ca o proteză stricată și chiar acum Crane ridică privirile și într-adevăr îl șochează apariția mea, numai că prefer să nu mă uit.

„Phil !...” șoptește. Paharul îi tremură între degete, încearcă să-l pună pe măsută, bijbiie neajutorat. De-ar fi vorba doar despre mine, în clipa asta mi-aș lua tălpășița. Surid cu jenă, parcă mi-ar întinde cineva colțurile gurii. „Ce-i cu tine, biiguie, ce s-a întîmplat ?”

Aș vrea să-i strîng mîna, sînt sigur că asta l-ar liniști mai mult decît orice frază persuasivă, cuvintele nu-și au rostul între noi. Renunț îndată, nu știu cît i s-a spus despre experiențele încercate de Hendricks cu mine, în orice caz destul ca să aibă repulsia firească a omului sănătos la contactul cu un purtător de virusi ; încă n-am învățat să mă port ca într-o lume străină, va veni și timpul cînd mi se vor angaja meditari pentru această nouă materie !

„Am nevoie de tine, conte. Crede-mă că nu era de ales, altfel nu ți-aș fi făcut necazul ăsta !”

Lasă paharul jos, n-a mișcat decît mîna, corpul întreg îi e înțepenit și acum brațul i se agită fără rost, în căutarea unui reazem pe care nu-l mai găsește.

„Ce-ai de gînd ?” pune, în sfîrșit, întrebarea esențială, dar cu spaima unui bătrîn atacat de o ceață de huligani, pe o stradă pustie.

„Fug, îi răspund. Ajută-mă !”

Continuă să fie surprins, deși nu-și putea închipui că am trecut pe aici să-i spun bună seara. Inerția lui mă stingherește cumplit, totuși insist, n-am nici o alternativă.

„Pe unde ai intrat ?”

E la curent cu evenimentele, bine că nu mai trebuie să-i explic și să mă justific.

„Prin spărtura din împrejmuire, nu m-a văzut nimeni. Ascultă, vreau să dispar de aici chiar acum. Ajută-mă !”

Sare de pe scaun cu o mișcare precipitată, numai ca să se apere și o dată ajuns în picioare se pierde iar, îl lasă puterile.

„Conte, încerc din nou, cu moartea în suflet și voi încerca de alte nenumărate ori, în prostie, amîndoi am înțeles asta, nu sînt un nemernic care umblă să iasă din propria lui combinație eșuată, miza e infinit mai grea decît îți închipui. Dacă ți s-a relatat...”

Ridică mîinile, în semn că nici nu vrea să i se relateze.

„În regulă, reiau, nu e nici o fericire să afli, absolut nici una. Ajunge să știi că inși de felul celor pe care îi disprețuiești mi-au impus jocul lor înainte să-mi fi dat seama. Ai promis o dată că mă sprijini, altfel n-aș fi venit. Ai promis singur, e penibil că-ți amintesc, m-ai socotit de o seamă cu tine...”

Face eforturi să se controleze, își trece palmele peste obraji, ochii i se mai limpezesc. Stăm în bătaia luminii, la trei metri unul de altul, port haine de spital, elegante și călduroase, dar de spital, orice servitor trecînd prin seră mă poate zări și poate da mai tîrziu relații. Crane se încapăținează să mă țină aici, la vedere, compromițindu-se degeaba, fără să mă aprobe, fără să mă refuze. Timpul ne macină pe amîndoi și ne desparte ; pesemne că un răgaz mai lung, în cursul căruia Simon să cumpănească în voie, mi-ar da cîștig de cauză, așa îmi place să cred.

„Hendricks e unul dintre ei, spun, deși asta o să-l sperie și mai tare, a premeditat totul, a construit pavilionul special pentru supravegherea celor dintii mutanți, sub îndrumarea și cu sprijinul direct al armatei. Dar și el a avut un moment de slăbiciune astă-seară, sau unul de omenie socot — m-a prevenit de primejdie, m-a lăsat să dispar, lui i se datorează faptul că nimeni nu mi-e încă pe urme, întârzie să anunțe evadarea.“

Începe să se miște încet. Ocolește măsuța, scaunele, cramponindu-se de fiecare, ca și cum ar avea nevoie de rezemători, să nu cadă. Chipul lui nu și-a pierdut nimic din noblețe, e chiar mai distins, de o virilitate mai expresivă, fiindcă paloarea îi accentuează trăsăturile, desenul aspru al gurii, cenușiul ochilor, linia nasului aristocratic. Orice martor al discuției noastre și-ar îndrepta, de la prima vedere, toată simpatia asupra lui, mai cu seamă după ce, deodată, începe să zîmbească și gesturile i se rotunjesc, firești, lipsite de încordare. E un bărbat frumos, într-adevăr, plin de farmec, sigur de el, stăpînind conjuncturile și întîmplarea, o prezență încurajatoare, genul de om care a învățat prea mult de la viață ca să se mai lase dus de valul evenimentelor. Ce mare păcat că am ajuns în seră cu zece minute prea devreme !

„Pricep, răspunde laconic, vocea de bariton, ușor pozată, și-a regăsit timbrul de zile bune. Ce-ți trebuie, băiete, zi repede ! Să te duc undeva cu mașina ? Am trece ușor, dacă ești cu mine.“

Întoarce puțin capul, să asculte.

„Ei, chem o mașină ? Sau mai bine o scot chiar eu din garaj. Rămii aici.“

N-aș fi auzit, dacă nu se oprea. Lătrături de cîini, departe, în spatele conacului, vin pînă aici din mai multe direcții, după cum le poartă ecourile și vîntul. Întii cîteva, întăritate, apoi un vacarm dezlănțuit din gitlejurile a zeci de lighioane puternice, nărvite să se arunce asupra oricărei prăzi și s-o sfișie. Haita de ogari a lui Simon Crane, vestită în tot ținutul, ca și herghelia dealtfel. Strigătele

hăitașilor se amestecă printre lătrături, la fel de sălbatice ; nici oameni, nici cîini nu par nemulțumiți de această solicitare, la un ceas hărăzit mai mult odihnei — plăcerea acțiunii își spune cuvîntul și la fel recompensele sistematice pentru lucrul bine făcut. Contele depășește momentul, îmi surîde iar și recunosc în privirea lui un licăr de mîndrie seniorială față de atîtea dovezi ale vredniciei supușilor patrupezi și bipezi — neapărat în această ordine. Știe să zîmbească fermecător. Întrunește, în persoana lui, exact acele calități cerute de locul pe care îl ocupă, de parcă i-ar fi fost conferite ereditar, odată cu titlul. Se vede treaba că mai toate strădaniile neîmplinite ale atîtor strămoși au răbufnit în el, la a zecea generație după colonizare ; el răzbună cîntea fetelor seduse de vînătorii de zestre, răzbună înfrîngerile soților și taților pe terenul de duel, pierderile de avere, mezalianțele strecurate silnic în sîngele familiei de cîte un petrecăreț, șirurile de urmași bicisnici, de vlăstare nepricepute, care au mînjit blazonul cu istoria de ocară a unor linșaje rămase de pomină ; el e descendentul rîvnit de zece rînduri de părinți, să le încununeze aspirațiile spre perfecțiune, spre zece feluri deosebite de perfecțiune — dar cred că le definește pe toate, cu o naturalețe imposibil de dobîndit în alt fel decît prin harul eredității.

Ai grijă, îmi recomandă, să nu ieși pînă mă întorc, sau mai bine ascunde-te undeva, printre chiparoși poate. N-am să întîrzii.“

Așa cum prevăzusem, suferința adevărată mă vindecă de exclamații retorice și de gesturi largi. Sînt un elev bun, mă laud că întotdeauna am fost, chiar cînd trebuie să mi se explice, de către autorități recunoscute, lecțiile din programa școlară.

„Nu te mai osteni, Sim !“ îl rog. Urmează o bine afișată descumpănire, încep să mă obosească repetițiile, nu înțeleg de ce ne agățăm cu toții de aparențe, la nesfîrșit.

„Ce-i asta, renunți, ești nebun ?“

* Reduc distanța dintre noi la un metru :

„Nu încerca să fugi, altfel te îmbrățișez frățește și te sărut pe amindoi obrazii, am viruși care nu iartă. Așază-te !”

Ciinii trec, se îndepărtează, tropotul unor copite îi însoțește, ies pe poarta principală, încă nu mi-au adulmecat urmele.

„Cînd ai fost cel adevărat, întreb, astă-iarnă, cînd mi-ai oferit sprijin, ca să te reabilitezi pentru ce i-ai făcut lui Sorensen, sau acuma ? Îți remarc naturalețea jocului, te pregăteai să mă denunți ca și cum ai fi rămas tu însuși. Cine ? Aristocratul, jucăria de lux a orașului, prietenul ? Tace, încă își mai închipuie că stropul lui de noblete a rămas neîntinat, dacă îi schimbă din nou definiția. Adineauri a fost un individ, să-ți ceară ciinii, ți-a spus exact în numele cui vine și ce intenționează cu ei. N-ai avut putere, cînd m-ai văzut, să mă alungi îndată, sub orice pretext. Dar ai găsit cîtă îți trebuia ca să mă împingi în brațele lui Hendricks, să nu-ți lași astfel nici o portită de salvare pentru cînd nu voi mai fi.”

Tace mai departe, îndărătnic, sau mă ignoră, tocmai își fabrică următoarea personalitate, pe care și-o va îmbrăca la miezul nopții, ora schimbării datei în calendar. Ca și mine, pînă în urmă cu două-trei ceasuri. Dacă îl vor lua să participe la urmărirea și dacă ne vom întîlni acolo, în afara uzanțelor protocolare, lupta noastră va fi una fratricidă, între doi avortoni. Cu deosebirea, nu știu cît de semnificativă, că eu refuz să devin călău.

„Pe Sorensen, spun, ai avut înțelepciunea să-l părăsești mai din vreme, cînd ți s-a lămurit ce soartă i se rezervase : ai ridicat mîinile, ca adineauri, în semn că nu vrei să afli despre invenția lui și te-ai convins pe urmă, printr-o alchimie obscură a justificărilor, care ți-e proprie, că te-ai retras fiindcă nu merita cîntea colaborării cu el. Hendricks nu și-a mai dat osteneala să te includă în joc, prevenindu-te, a mizat fără greș pe lășitatea ta, atunci ca și-acuma ; nu cumva ai mers pînă acolo încît să pui la cale explozia pentru șantajarea lui Sorensen ?”

Imi arde să mă lansez în rechizitorii, trebuie să gîndească Sim, iar falimentul mi-e mai aproape decît oricînd.

Adevărat, dar sînt bolnav de curiozitate, ca pe vremea cînd făceam investigații asupra lui Sorensen — simt nevoia să mă opresc, ca și atunci, dar nu mă pot împiedica să continui. Totuși Crane s-a golit de informații, și presupunerile am să mi le depăn și în absența lui.

„Condu-mă, amice ! îi poruncesc. Într-un loc pe unde să ies fără prea multe complicații pentru tine.“

Pornește înaintea mea, mă scoate pe plajă, pînă la zidul de împrejmuire, așază unii peste alții mai mulți bolovani ornamentali, să mă cațăr pe ei și să trec dincolo, îl las să se chinuie, să-și zdrelească degetele bine îngrijite.

Terenul neted e plin de arbuști crescuți în nisip, am aici destule ascunzișuri, mă ajută și lumina difuză, rămîne să decid încotro se poate fugi. Să mă depărtez de oraș, să ocolesc perimetrul unde bîntuie vînătorii. Mă îndrept spre lac, prin pădurice, sper ca apa să mă protejeze din nou, dacă voi ști să mă folosesc de ea cum se cuvine. Merg încet, asigurîndu-mă înaintea fiecărui pas, locurile rămîn pustii și tăcute. Aș fi vrut să ajung, cu mașina lui Crane, pînă de cealaltă parte a muntelui, după ce îmi voi fi schimbat hainele cu un costum care să bată mai puțin la ochi ; de acolo există mai multe direcții de coborîre, m-aș fi orientat asupra uneia, după împrejurări. Acum varianta cade, evident, nu mai pot face traseul pe jos pînă la revărsatul zorilor.

Mă apropii de ieșirea din pădure ; în față, la circa un kilometru, scînteiază luminile răzlețe de pe lac. Mă opresc să-mi trag sufletul, de undeva răsună țipetele unor cheflii, aerul umed poartă zgomotele pînă departe. Mă aplec și ies dintre arbori, repede, aproape alergînd. Am parcurs cîteva sute de metri, nu-mi mai aud decît respirația accelerată. Reflectoarele mă surprind tîrziu, după ce lumina lor a împînzit cîmpia așternută cu iarbă înaltă, pînă la genunchi, încă nu m-am hotărît dacă să mă ascund sau să fug cît se mai poate — razele pipăie pămîntul cu mult dincolo de mine, spre pădure, pe unde tocmai am trecut — cînd din mai multe direcții prind să se ridice șuvoaie de fum gălbui, care se umflă cu repeziciune, ca alimentate de

tot atâtea focuri nevăzute, iar vîntul domol le preschimbă într-un perete cețos, în mișcare spre mine. Prin dreptul reflectoarelor trec umbre în costume de protecție verzui, cu fețe ca de maimuță și ochi enormi, sticloși — soldați care mă caută, purtînd îmbrăcăminte de cauciuc și măști de gaze. Nu mai am scăpare, ceața se tirăște deasupra ierburilor, vine de pretutindeni, mă aflu într-o insulă de aer curat a cărei suprafață se micșorează cu fiecare secundă. Mă trîntesc cu fața în jos, respir iute, adînc, să-mi fac rezerve de oxigen, dar e o prostie, peste un minut voi începe să țip, să tușesc din adîncul plămînilor, să implor salvarea, înfrînt, copilărește, cu o armă infinit mai simplă și mai eficientă decît cea la a cărei acțiune m-am pregătit să devin imun. În afară de cazul cînd voi tăcea, mă voi asfixia în tăcere, înfundîndu-mi gura cu poalele hainei, să previn orice tentativă de strigăt, voi ține ochii deschiși larg, să mi-i ardă aerosolii de iperită și astfel îi voi oferi generalului-comandant al lui Hendricks un cadavru neidentificabil, despre care să scrie și ziarele, la faptul divers. Nu vreau să mor, cum nu vreau nici să-mi părăsesc țara ; ca să-mi liniștesc pînă în ultima clipă orgoliul, mă încurajez cu gîndul că și emigrația, și sinuciderea ar căpăta semnificație tocmai din această cauză. Aș avea tăria ?

Norul otrăvitor pătrunde leneș printre tulpinile umezite, turnîndu-mi flăcări pe marginea pleoapelor și de acolo pe față, pe gît, pe dosul mîinilor. Inspir un șuvoi de plumb topit, care îmi explodează în trahee, se transformă într-un miliard de ace și mi se înfige în plămîni, în laringe și sinusuri. Printre lacrimile de sodă caustică, roșogolite pe obraji pe care-i brăzdează pînă la os, îmi vîd pielea mîinilor umflîndu-se în bășici dezgustătoare și pocnind ca să dea la iveală carnea roșie, plină de răni viscoase, insuportabile la privit. Un val de greață mă îneacă, îmi rupe răsufllarea și fără veste îmi simt iar măruntaiele zvîrcolindu-se ca niște animale închise într-o cușcă prea strîmtă, sfișiindu-se între ele, încurcîndu-și gheare și colți într-un ghem de nedesfăcut, durerile mă spintecă de-a lungul fiecărui nerv, în zig-zag, asemeni fulgerelor nenumerate ale unui uragan apocaliptic, firele de păr îmi stră-

pung țeasta și mi se înfundă în creier, cu mișcări convulsive mă întorc în iarbă, ca o pasăre decapitată, vreau să urlu, să mă elibereze de această crîncenă tensiune fără margini, nu mai e nici un loc pe unde să mi se descarce suferința, mă strîng, mă strîng înăuntrul meu ca o stea cuprinsă de colaps gravitațional, mă voi reduce la un conglomerat de neutroni și voi răsturna peste mine tot Pămîntul. Amețeala își părăsește ascunzișul și mi se întinde deasupra ca un lîmoliu fierbinte-întunecat, mă înfășur în ea, mă leg de mîini și de picioare cu faldurile ei, îi petrec o margine peste grumaz și smucesc din toate puterile — puterile mi s-au însutit — să mă sugrum, nu să mă liniștesc, asta nu se mai poate, să fac ceva, măcar atît, pentru o iluzorie izbăvire. Timpul se învălmășește iar, m-am chircit în flăcări să-mi săvîrșesc calcinarea, în acest crematoriu suîgeneris, în aer liber, totul s-a încleștat în mine pînă la limita anulării mișcărilor, un gînd plutește ca o hîrtie murdară la colț de stradă, cu vorbele primului se'enant : „asta a fost !“, și, în efortul de a urmări traiectoria silabelor, burghie înfipte în fiecare vertebră îmi sfîrtecă șira spinării.

Pe urmă — sînt uluit de apariția acestui „pe urmă“, de faptul că lumea își îngăduie să mai trăiască și că mă tîrîie, iată, după ea, nemulțumindu-se cu ce mi-a făcut pînă acum — cînd, pesemne, soarele s-a stins de bătrînețe, cînd toate civilizațiile s-au stins în pulbere și cînd planeta, obosită de prea îndelungata agitație a furnicilor pe care le-a născut și care, drept mulțumire, au secătuit-o și au desfigurat-o, a pornit să rătăcească prin spațiile moarte, mă dezmeticesc. Viscerele mi se destind, boarea de vînt mă înfioară, privirile mi se adună înapoi, în ochi, durerea îmi amorțește tiptil, respir din nou, în gură mi se revarsă un gust acru, pielea mi-e plină de furnicăături... De jur împrejur ceața se tîrăște în fuioare lungi ; proiectoarele se leagănă ca niște gălbenușuri într-o uriașă cuvă de malaxor, îndată mașinăria le va bate spumă, pentru cea mai teribilă prăjitură otrăvită care s-a fabricat vreodată în bucătăria unor complotiști. Un crepuscul nesigur tremură între orizonturile înguste, și aceleași umbre diforme,

cu măști și costume de cauciuc se interpun în dreptul cercurilor de lumină tulbure. Aduc mâinile deasupra ochilor și le întorc pe toate părțile. Zdrențe maronii îmi atîrnă printre degete, se desprind cînd îmi frec palmele, se adună în fișii subțiri ca ațele și se desprind ; dedesubt e altă piele, sănătoasă, trandafirie, nu mă doare la atingere. Îmi curăță fața de resturile de lacrimi și de epidermă, respir liber în norul de gaze asfixiante, stropii de iverită îmi strălucesc pe mâini ca boabele de rouă, aș ride în somn de visul acesta, absurd de la începuturile lui, aș ride și nu pot, pentru asta am nevoie de măcar un simulacru de trezire. Sorensen ! Din nou și mereu Sorensen se amestecă în toate, cu programul lui blestemat, eu nu mă gîndisem nici în glumă să realizeze cu formația mea genetică asemenea performanțe ; și totuși, dacă obligam creierul să interzică orice deviere a metabolismului, de orice fel, îl împingeam fatalmente către adaptarea permanentă a metabolismului la orice schimbare de mediu, într-un ritm supraaccelerat, care să pună la adăpost fiecă individualitate față de alternanțele de mare amplitudine pe care le implică schimbarea bruscă a condițiilor externe. Nu Sorensen, ci Sorensen și cu mine, eu i-am oferit materialul biologic pregătit în seifurile laboratorului și asupra căruia a acționat computerul programat de el, ne-am întîlnit în aceeași gîndire, operînd cu termeni aparent diferiți, identici ca structură. Sorensen și cu mine ! Ce mîna cerească pentru generalul lui Hendricks, să dispună de o armată după chipul și asemănarea mea. Și dacă nu e vis ?

Mă ridic, iarba e tăvălită pe o mare întindere, primul soldat care va trece pe aici mă va descoperi astfel înainte să mă vadă, trebuie să-mi schimb locul, și cea mai bună acoperire e norul de gaz în retragere, mă voi adăposti în ceața lui pînă ies din zonă. Mă clatin de oboseală, prefacerile prin care am trecut m-au stors de puteri, încerc să mă orientez după dispunerea reflectoarelor, să găsesc direcția spre lac. Nici o umbră pe lingă mine, pornesc, pășind caraghios, în salturi, să nu las urme. O rachetă de semnalizare se înalță sfîrșind în spatele meu, proiect-

toarele încep să se stingă, urmăritorii fac o pauză, pînă se va mai limpezi aerul ; am în continuare noroc, profit de el și fac bine, îndată ce gazele se împrăstie — între timp am ajuns relativ departe — greața, durerile mă învăluie iar, mai puțin violente, e drept, fiindcă trecerea la vechea stare e și ea mai puțin rapidă. Mă ghemui la pămînt, îmi cuprind genunchii cu brațele, îmi vîr capul în piept ; sufăr, singur, la marginea lumii.

Cineva dă ordine cu glas răstit, răsună zgomot strident de motoare, luminile se aprind iarăși, soldații mă caută. E cazul să măresc distanța dintre mine și ei. Ceața toxică e anihilată de atomizoare instalate pe platforme mobile, care suflă din toate părțile o pulbere fină de substanțe neutralizante, văd iarba arsă, cafenie, căreia noul tratament n-are să-i mai ajute. Patrula cutreieră perimetrul în lung și în lat, e o veritabilă imagine de război. Un motiv în plus, dacă era necesar, să nu ajung cu nici un preț în mîinile lor. Pornesc de-a bușilea, iarba, sănătoasă aici, mă pleznește cu mii de tășuri, ocolesc o ridicătură de pămînt, odată în spatele ei, mă ridic în picioare, oboseala îmi toarnă plumb în oase, alerg fără spor, savana se preface în luncă și pînă pe malul lacului nu mai am decît o aruncătură de băț. Dar nu-mi îngădui să răsufliu, merg mai departe, vlăguit, voi înconjura oglinda de apă, pe țărmul celălalt e pădurea bătrînă, pe unde am venit la conac, îmi voi încropi acolo o vizuină, lîngă primul pîriu, să mă ascund. Peste zi, mă vor căuta cu ceva mai multă discreție, am șanse să nu mă găsească, abia mai tîrziu vor începe necazurile, cînd vor veni foamea și descurajarea. O neliniște mă apasă înapoia tuturor gîndurilor — cum au ajuns militarii să mă descopere cu atîta ușurință, încît să-și instaleze din vreme dispozitivul ? Înseamnă că Hendricks a dat alarma imediat după ce evadasem și mi-au luat urma, cu detectoarele de infraroșii, pe cînd intram la Crane. Dar de ce atunci au mai scos clinii, de ce n-au venit după mine în seră, le era limpede că Simon nu va opune rezistență la capturarea mea ! Să fi intervenit o

neconcordanță în acțiunile lor, o lipsă de coordonare, greu de prevăzut, totuși posibilă ?

Fădurea se ridică înaintea mea ca un zid compact, am impresia că nu voi afla nici un loc de trecere printre atâtea trunchiuri împreunate. Dar nu părăsesc malul lacului — unde merg pe linia dintre uscat și apă, de teama cîinilor — pînă nu voi întîlni pîrîul, să intru pe vadul lui. A trecut cu puțin de miezul nopții, cerul e acoperit de aceiași nori firavi, de după munte se ridică luna, în ultimul pătrar, însă foarte strălucitoare, nu mai pot umbla pe loc deschis, e deajuns să apară cu un elicopter, mă vor descoperi după umbră.

Și totuși recurg la cîini. Nu-mi explic ciudățenia acestor fluctuații în atitudinea lor, ușurința de a ceda gustului pentru aventură ; continui să cred că reprezintă o pradă mult prea însemnată ca să mă expună riscurilor de a fi sfîșiat de un dulău. Sau prin organizarea unei procesiuni urmăresc să-și exorcizeze colectivitatea ? Nu e exclus să-i bîntuie, pe lîngă alte preocupări mondene, și obsesiile mistice, altfel e greu să-mi explic de ce, vînători și ogari, au stat ascunși în boschetele de pe marginea pădurii și m-au așteptat, știind precis, de la pîndarii cu detectoare de infraroșii, pe unde mă aflu și încotro mă îndrept. Dacă erau mai puțin surescitați de perspectiva spectacolului, m-ar fi lăsat să mă apropiu și poate hăituiala cîștiga în neprevăzut, dar sînt obișnuiți să li se aducă vînatul în bătaia puștii, nu au instinctele pîndei și flerul căutătorilor de urme, s-au temut că odată ajuns în pădure le voi scăpa de sub nas și se mai pot împușca unii pe alții. Deocamdată își țin cîinii legați ; au adus și femei, să-i asiste la săvîrșirea isprăvii ; strigă și fluieră, acoperind lătrăturile, în vreme ce hăitașii ies călări de sub crengile protectoare ale copacilor, se despart în două grupe și dau ocoale largi, pe dreapta și pe stînga, să-mi taie retragerea. Nu sînt speriat, față de iadul gazului toxic vînătoarea în pregătire are aerul unei petreceri, și important e că nu rămîn singur, cu atîtea suflete împrejur pînă și moartea îmi va fi ușoară.

Am conștiința puterii, într-un amestec ciudat cu aceea a zădărniceii și a inferiorității — știu că nu sînt mai bun decît ei, că nu merită să-mi apăr pielea — de altfel nici n-aș reuși multă vreme — că-mi voi găsi scăparea în moarte și sînt suficient de tare ca să aleg eu momentul acela ; desfășurarea lor de forțe e numai agitația unor figuranți de planul trei, care își acoperă cu vînzoleli și țipete lipsa de pricepere și de talent. Mă retrag spre lac, prea obosit ca să mă grăbesc ; nu înțeleg cabotinismul pe care îl dovedește întruna „lumea bună“, deși, dacă e să mă iau după vorbele lui Carmichael, a tot avut parte de asemenea spectacole, organizate de profesioniști.

Privind peste umăr, recunosc în mulțime statura impozantă a maestrului Bronson, într-un superb costum de Wilhelm Tell ; chiuie mai abitir decît toți ceilalți și-l îndeamnă să se țină bine pe venerabilul președinte al clubului, cherchelit pînă și în această solemnă ocazie. Simon Crane lipsește și la fel Hendricks, sau nu-i deosebesc printre cei aproape o sută de urmăritori, în schimb mi se pare că îmi vîd secretara agitînd o armă de model redus, pentru doamne — îmi mulțumește că n-am renunțat la serviciile ei cînd am trecut la protocolul de gradul zero. Călăreții, înșirați în lanț au atins, de o parte și de alta, marginea lacului. Un foc tras în aer dă semnalul, hoarda pornește în semicerc, sub pașnica lumină a lunii, profărînd amenințări și înjurături.

Sînt convins că majoritatea habar n-are ce crimă mi se pune în seamă, a primit numai un telefon, eventual de la secretariatul clubului, că în noaptea asta se pregătește hăituirea unui evadat, fiecare și-a pus la îndemînă pușca și iubita, fără să întrebe cine sînt, de unde am fugit și din ce cauză ; relațiile strict necesare au fost ora și locul întîlnirii. Dar deîndată ce m-au văzut, le-am stîrnit ura ; au exercițiul urii, fără de care plăcerea dumnezeiască de a se afla în spatele unei puști încărcate ar fi lipsită de componenta psihologică. Așa că blestemele lor nu sînt replici de circumstanță, ci frazele unei rugăciuni, rostite cu toată

credința ; le ațită patimile și, ca orgiile colective, le dau simțul apartenenței la clanul celor aleși.

Mi-i închipui străbătind continente și stringînd în cleștele urii milioane de victime deodată, tot mai nesățioși pe măsură ce grandioasa vînătoare capătă noi proporții, născocind sute de metode de a-i scoate pe urmăriți din ascunzișuri și de a prelungi pînă la demență excitația mînuirii trăgaciului.

Eliberează ogarii, se dezlănțuie un vacarm de lătrături și schelălăieli, răsună primele focuri, încă îndreptate aiurea, ciinii se reped spre mine ca mînați de vînt, le admir o clipă siluetele, fuleul lung, elegant, de animale rasate. Al doilea val de împușcături brăzdează suprafața apei, femeile țipă în isteria plăcerii, cîțiva ciini m-au și ajuns din urmă, evident, nu pot fugi cu iuteala lor, mi se agață de haine, îmi prind picioarele ; mă prăvălesc în lac, tirîndu-i după mine, mă ridic iar și alerg mai departe, la adînc, îi fac să se desprindă, cu greu, au sosit și ceilalți ogari, se aruncă toți în valuri, din fericire n-au viteza mea la înot, îi las înapoi, îi aud mîriind întăritați la culme și mușcînd în gol. Parcurg douăzeci, treizeci de metri, hainele încep să mă tragă la fund, arunc o privire spre țărm, ajutoarele vînătorilor aduc în goană bărci pneumatice, n-a fost scăpat nici un amănunt organizatoric. Dar se va termina curînd totul, chiar înainte de imbarcarea lor ; picioarele rănite nu mă mai ascultă, istovirea mă secătuiește de tot, capul mi se îngreunează, mă încurc în haine, mișcările îmi devin moi și dezordonate, nu vreau să lupt pentru supraviețuire, încerc, din instinct, să ating fundul apei cu tălpile, dar nu reușesc, e prea jos, și constatarea mă bucură. A sosit clipa să ne luăm rămas bun, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, presimt că în noaptea asta vă veți întoarce cu tolba goală, au fost stîrpiți pînă și vagabonzii, iepuri de rezervă asupra cărora vă descărcați de obicei necazul, cînd celălalt vînat vă scapă. Poate, dacă v-ați fi lăsat conduși de Freddie Talbot, să fi avut șanse ceva mai mari, dar nici Albastrul nu e totuși un maestru, țineți minte că l-a pierdut, data trecută, pe Sorensen.

Trag o ultimă gură de aer și mă scufund, cu ochii deschiși. Razele lunii sînt destul de puternice ca să ajungă pînă la mine, văd dedesubt vâlmășind rămurișul bogat al algelor. Îmi amintesc plimbarea, cu Hendricks și Crane, prin labirintul de peșteri vulcanice ; ca și atunci nu pot deosebi unde se sfîrșește împărăția uscatului și începe aceea a apei. Veșmintele plutesc ușoare ca niște vâlmășiri împrejurul meu, ca și cum aș trece în cădere liberă prin văzduh, dar stau între două ape, neclintit, în așteptare. În sfîrșit, oxigenul din plămîni mi s-a consumat, expir încet, pregătindu-mă pentru ce-o să urmeze ; e o nerozie să-ți dorești moartea, orice sinucigaș simte asta pe pielea lui cînd ajunge în pragul neîlîinței, numai că prea puțini găsesc drum de întoarcere... Nu vreau, nu vreau să mor !

Deschid gura larg, să-mi umplu, dintr-o singură mișcare, toracele cu apă ; inspir brusc, cu toată puterea, lichidul îmi năvălește în trahee, în bronhii, restul de aer iese tot atunci, cu un bolborosit, peste cîteva clipe trei umbre alungite se opresc deasupra mea, vînătorii au detectat locul unde mă aflu și îmi pîndesc apariția. Încep să mă zbat fără voie, cu un ultim sîmbure de rațiune cobor mai adînc, să nu-mi las șansa ieșirii la suprafață, inspir din nou, mi se pare că apa e plină de miliarde de pirhana microscopici, care îmi devorează plămîni cu sălbăticie, privirea mi se întunecă în roșu, ultimele resturi de aer își fac drum în sus, în șuvițe anemice, abia le întrezăresc ; mă clatin, mă legăn în dansul domol al înecaților, mă mai încercă o urmă de revoltă împotriva morții, am impresia că pești uriași, somni bătrîni care stăpînesc adîncul tuturor bălților se rotesc în preajmă, așteptîndu-și ospățul, sînt un ins așteptat pretutindeni, nu mă pot plînge !

Cad la fund ca o geamandură găurită, toate înăuntrul meu plutesc leneș, pînă și creierul mi se leagănă în țeastă ca într-un vas cu apă, mă întorc cu fața spre lună, spre amintirea lunii.

...Și trec la noua stare pe nesimțite ; în virtutea obișnuinței, respir, cu efort, prin gura mereu deschisă ; e un vis, se înțelege de la sine, visez că bronhiile mi-au devenit branhii ; firește — dacă mă gîndesc că, în timpul vieții

intrauterine, embrionul care am fost și care a repetat filogenia speciei a trecut și prin stadiul de ființă acvatică, iar asta mi s-a întipărit în codul genetic, era de ajuns să derulez în sens invers ontogeneza. Respir apă, îmi trebuie un timp pînă mă dumiresc și, înainte să realizez mental prefacerea, mă îmbată o indicibilă senzație de eliberare. Cu mișcări lente mă ridic către suprafață ca un cosmonaut învățat cu imponderabilitatea. Hainele nu mă mai stînjenesc, ajuns în zona de lumină îmi cercetez trupul, să descopăr creșterea înotătoarelor și a cozii, nu le văd, sînt peștele tropical care în perioadele de secetă iese de pe fundul rîurilor secate și, respirînd aerul încins, se suie pe trunchiurile copacilor, unde așteaptă sezonul ploii — nici atunci nu-mi schimb înfățișarea. Și îmi mai aduc aminte de exclamațiile asistenților lui Hendricks, care îmi vedeau măruntaiele la radioscopie și de senzațiile stranii din timpul primului mic-dejun luat la clinică; organele mi se agită probabil, într-o veșnică instabilitate, își schimbă, după împrejurări, forma și funcțiile, gata, la cel mai mic semnal, să se adapteze altor condiții. Nu mă mai uimesc, mă încearcă o nerăbdare, să aflu finalul acestui prea complicat vis care își derulează episoadele ca un serial de televiziune, într-o ordine strictă, găsind răspunsuri la problemele ridicate de el însuși, anticipînd soluțiile și urmărind cu tot dinadinsul să scoată din mine un erou. Mai degrabă mi-ar propune un mijloc de a-mi schimba sufletul murdărit, de a lua de la capăt întîmplări vechi, să mă reabilitez; la ce-mi folosește că ajung, treptat, nemuritor sau ajung să mă conving de asta, cînd în cuget îmi rămîn cojile minciunilor și ale trădărilor, ca așezate într-o vitrină, să nu le pot nici preface, nici azvîrli?

Ridic fruntea deasupra valurilor, bărcile patrulează în grupuri, lanterne puternice mă caută; revin la un metru adîncime, ca un scafandru care își economisește forțele, voi străbate lacul, către canalul de comunicație cu marea. Aș fugi pe acolo pînă la graniță și poate așa am să și fac, dar îmi trebuie acte și o îmbrăcăminte mai potrivită; deocamdată am la dispoziție o ascunzătoare mai bună decît

imi oferea pădurea, așa că nu mă mai grăbesc ca pînă acum. Ceasul mi s-a oprit, nu știu cîtă vreme mi-a fost necesară să ating țărnul. Am ajuns în zona mlaștinii, mă tirăsc în mîl. sînt la capătul puterilor, convulsiile noii treceri, la viața de animal terestru, mă istovesc cu totul, mi-e frig, m-am umplut de noroi, am senzația că și din mine iese noroi. mă sufoc, tusec, mă agăț de tufişuri și mă trag spre pămîntul sănătos, cu opriri dese, mi se pare că aud mereu cum apa îmi plescăie în piept și încerc iar și iar să o dau afară, cînc ar trece pe aici m-ar captura ca pe un vierme împiedicat și orb. am noroc că e pustiu, gemetele și horeăiturile răsună pînă departe. Sînt singur, am timp să răsufliu. la propriu și la figurat, mă lasă nervii, din nou mi se strecoară în auz solemnele ecouri de orgă, un semnal de alarmă căruia nu mă mai împotrivesc. Halucinez, visul își pierde coerența, se răsucește înăuntru lui, viscerele prind iar să mi se încurece, sînt două mișcări armonice, dansul minții și al trupului, în cadența muzicii, nu mai identific compozitorul. Din cînd în cînd, mîinile și picioarele mi se încordează ca membrele conectate la o pilă electrică ale unei broaște ucise, mă mai tirăsc puțin, unde vreau să ajung n-am idee. Întîlnesc tîrziu taluzul unei șosele, sînt pe trei sferturi răsturnat în șanț, am văzut un om care zăcea astfel, cu mădularele zdrobite, grozav aş vrea să fiu în locul lui. Halucinez, se ivește o siluetă neagră în argintul lunii pironite deasupra mea, trece pe asfalt fără zgomot, se imobilizează lingă mine, din ea se desface un alt contur, se apleacă încetișor, un suspin, al meu, al umbrei ? E Thyl.

„Stară Domnului, de useară umblu după tine !”

Nu, dragoste, nu, frumusețe, lasă-mă în voia soartei, iubita mea ! Lasă-mă să cred că te-am abandonat, sătul de șoaptele și de mîngîierile tale, să mă cred prea desăvîrșit pentru tine, știi că vă sînt cu mult superior tuturor, îndeosebi ție, complici lucrurile dacă te tot cramponezi așa, mă silești să devin grosolan, cum dealtfel meriți, dai a ajuns sub demnitatea noii mele poziții.

„Te duc la vilă, e singurul loc unde n-o să te caute nimeni.“

Glasul îi sună înăbușit, ca și cum și-ar înghiți lacrimile, nu pot s-o văd, ochii îmi sînt plini de noroi, mă prinde de sub brațe și mă trage spre mașină, deschide portierele din spate, ridică bancheta și mă vîră dedesubt, sînt atît de surprins, atît de slăbit, că nu reacționez deloc, nici cît să-i dau ajutor, deși vreau să fug, să intru iar în apă și să mă înec de-a binelea. Am știut c-am s-o pierd în chiar clipa cînd voi întîlni-o, era atît de bine să nu ne mai găsim, mi-ar fi păstrat o amintire nesigură și ar fi trăit... Pune bancheta la loc, îmi doresc să fie capacul unui sicriu. Aud cum șterge mîlul întins pe covorul mașinii și pe căptușeala portierelor, n-am nici puterea să strig, abia răsuflu, chircit în murdărie.

„Stai cuminte, ajungem îndată !“

Indemnuri pentru un copil bolnav, pînă la sosirea doctorului. Încerc să-i reconstitui înfățișarea, țin minte numai cum obișnuiește să zîmbească, strîngîndu-și buzele, n-am să-i mai întîlnesc zîmbetul nicicînd. Urcă la volan și demarează, îmi spusese cîndva că are carnet de șofer, descopăr că n-am lăsat-o să conducă deloc pe vremea cînd ieșeam zilnic cu automobilul. Vecinătatea ei mă copleșește, după ce am dorit-o atît, sfiala pune stăpînire pe mine cu anticipație, nu-mi închipui în ce fel va decurge această ultimă întîlnire a noastră, oricum n-am să-i vorbesc de dragoste, aș avea un aer nefericit, un patetism de prost gust, dar de ce am acceptat să merg cu ea, expunînd-o tuturor primejdiilor, dacă nu ca să-i vorbesc de dragoste ?

Noroiul care se usucă îmi prinde fața și mîinile într-o crustă, o îndepărtez cu degete lipsite de putere. Mașina rulează cu repeziciune, cred că am intrat în oraș, intervin cotituri tot mai dese și opriri scurte, la stopuri. Nu vreau să mă gîndesc la polițiștii care patrulează prin cartier, nici la cei din capătul străzii, sper că o cunosc de acum pe Thyl sau că n-o cunosc suficient, astfel încît să nu le mai dea prin minte s-o controleze. Ne oprim din nou, aud

porțiera deschizându-se, bancheta se ridică, mă aștept să văd uniforme, e doar ea, am ajuns, mașina a fost adusă în garaj.

„Hei ! Intrăm prin subsol.”

Abia îmi mișc picioarele, gamba stângă, cea cu mai multe mușcături, mă stinjeneste, dar n-am ochi decît pentru Thyl, și ea nu stă o clipă locului, s-o văd ca lumea, pune limuzina în ordine, o curăță iar, aruncă în canal cîrpele murdare. Mi se pare că își face de lucru anume ca să nu-mi dea atenție, ori să întîrzie clipa cînd vom fi siliți să ne vorbim ; dar nu-i adevărat, iată că se întoarce spre mine, mă privește răsucindu-și un nasture — am mai văzut-o cîndva răsucindu-și nasturii ?

Poartă o rochie nouă, sau eu nu i-o știam, dintr-o țesătură aspră, cafenie, cu o croială îndrăzneată, care îi reliefează subțirimea taliei, pantofii cu tocuri lungi îi subliniază zveltețea picioarelor, o descopăr alta decît în dorul meu, mai frumoasă, o frumusețe parcă prea strălucitoare ; simt că nu mi s-ar mai potrivi, chiar dacă ar încerca să mă urmeze. Și n-am apucat, măcar pentru un ceas, să nu-i duc dorul, pînă și în nopțile de dragoste, rămîne ca o sefă veșnică în mine, o căutare niciodată împlinită cu adevărat, o trecere spre țărături cu neputință de atins. Așa e acum : mai tîrziu o voi dori și mai tare ; deși folosese verbe la viitor, am intrat în conul de umbră al trecutului, clipa de față e trecut, sîntem numai doi oameni care se ajută, într-un fel doi prieteni, dar nu există mai multă înstrăinare decît cea dintre iubiții ajunși să se rezume la prietenie.

„Ai dat de necazuri, constată, și vocea ei capătă inflexiuni pe care nu le-am mai auzit pînă acum. Totul — numai din cauza ta. Tot ce ți s-a întîmplat și, probabil, are să ți se mai întîmple.”

Există un asemenea fel de a te despărți, printr-o scenă în cursul căreia arunci învinuiri nedrepte și te prefaci că nu-ți pasă de soarta celuilalt ; asta îți ajută partenerul să treacă mai ușor peste moment și să te uite mai repede. Ar fi cazul să-i spun că înțeleg, că nu-și are rostul o atare

manevră, fiindcă oricum despărțirea ne-a fost hotărâtă de mult.

„Trebuie să ții minte asta, spune Thyl. Ai intrat într-o luptă din care nu puteai ieși altfel decât înfrint. Și ce e mai rău, nici nu te-ai gândit să te retragi, deși ai avut câteva ocazii. Până și nebunul de Carmichael te avertizase, dar nu ți-a păsat. Așa că îți meriți soarta pe deplin, ca orice jucător care pierde. Pe deasupra, n-ai făcut toată vremea altceva decât să trișezi. Recunoști?”

Nu mai am ce răspunde ; tăcerea mea e afirmativă. Mad nu-și lasă nasturele în pace și a început să-mi ocolească privirea, așadar ne schimbăm în străini. Ce să mai iau cu mine din imaginea ei ? Am să las totul aici, în subsol, lângă mașina curățată cu grijă. Să-mi șterg din minte această întâlnire ultimă, tocmai ca să-i păstrez imaginea neîntinată.

„Îți spun asta fiindcă ne-am legat cumva, vrînd-nevrînd în lunile care au trecut. Orice părere vei avea despre mine, să-ți amintești că tu ai fost mult mai rău și că m-ai împins să le fac pe toate. Vino !”

Deschide ușa, trece dincolo, mă lasă să intru după ea, apoi încuie. Se poartă ca stăpînă absolută a casei, e genul ei, totdeauna a avut o degajare de invidiat.

Mă duce pînă în holul de la parter, aprinde toate luminile, rămîn în prag, abia acum îmi dau seama cum arăt în eleganța interiorului atît de bine asortată la rochia ei. Se așază într-un fotoliu, își răsucește nasturele și mă contemplă, cu o expresie neutră, de așteptare, ca și cînd a îndeplinit o misiune, și restul n-o interesează. Mă mișc de pe un picior pe altul, am lăsat urme de noroi pînă aici și n-am curaj să mai fac nici un pas, stau așa, stingher, am nimerit, din întîmplare, la o adresă falsă și ar trebui să mă scuz și să-mi justifice greșeala.

Pe o consolă, alături de fotoliul lui Thyl, e o fotografie în ramă de argint, bustul unui tînăr cu fața rotundă, zîmbitoare, părul cristalin închis, frumos ondulat și ochi albaștri. Pare mulțumit de sine, destins, trăsăturile îi sînt banale, puțin edulcorate, ca de copil. Încerc să descu-

frez tot ce se ascunde înapoia acestui clișeu încremenit într-o atitudine convențională, trec în revistă programele computerelor, discoteca, adorația lui Mark, rafinamentul mobilierului, cuvintele lui Graham Linden despre o posibilă asemănare cu mine, propriile mele tentative de a-i surprinde personalitatea, mă lovesc iar de neputință, de știutului sentiment al inferiorității.

Înțeleg ce are să urmeze, doar amănuntele nu le prevăd. Nu merită, din pricina lor, să merg pînă la capăt, numai că n-o să am de ales, Hendricks mă va sili să le suport ca să-mi frîngă și ultima rezistență.

„Sorensen ?“ întreb inutil, pentru că trebuie să ne trecem timpul cu ceva pînă la apariția doctorului. Mă uit la Mad, vin de tare departe, vin prea încet și nu mai ajung, mă uit la nasturele răsucit întruna.

„Soren Sorensen îl chema. Să-ți spun ce om a fost, ce bărbat îndrăgostit ? N-ai înțelege.“

Îmi aduc aminte cum se ferea să-i mîngîi părul, poate acolo ascunsese mîinile lui, ținea un loc numai și numai pentru el, pe care să nu-l mai atingă nimeni. Îi privesc, la rînd, pe ea și pe cel din fotografie și nu le pot asocia chipurile, nu mi-i imaginez iubindu-se, deși știu că nimic n-a fost mai adevărat pe lume decît dragostea lor.

Dinspre holul de la etaj se aude zgomot de uși. Scara însă e cufundată în beznă : evident, prietenii mei n-au riscat să mă lase singur cu Thyl : mă gîndesc, cu o derizorie urmă de pudoare, cine e martorul discuției noastre, iar gîndul mă surprinde ca o replică de mare haz în toatul unei ceremonii funerare.

„Din cauza ta l-am pierdut definitiv, spune ea. I-am murdărit și i-am pierdut amintirea. Nu-ți închipui ce mult rău mi-ai făcut. În prima zi nu dorisem decît să revăd casa, indiferent cu ce pret : m-am folosit de tine și am uitat chiar atunci că existi. Mă pregăteam să plec într-o excursie cînd mi-a trimis vorbă doctorul Hendricks să-l vizitez. Mi-a porecît în amănunt cum urmărești să fructifici în contul tău descoperirea lui Soren, cum încerci pe toate căile să afli ce a rămas de pe urma lui. Mi-a propus să te supraveghez, să te iscodesc, nu le inspirai nici

lor incredere. Am primit, desigur. Mă bucuram că îi apăr memoria și mai ales că pot să intru aici oricând, aici, unde să-l regăsesc; țin minte că în seara aceea mi-am pus haina cu guler de vulpe, ultimul lui dar, mă pregătisem ca pentru o sărbătoare...”

Vorbește în transă. De multă vreme se droghează cu imaginea, cu amintirea lui Sorensen; se desprinde, cu ajutorul lor, de realitate, a învățat să supraviețuiască astfel.

„Dar imediat a început calvarul. Mă vindusem ca o proastă și Soren nu mă ierta; casa întreagă a devenit un lanț de reproșuri, acum ea mă ținea pe mine sub observație, îmi urmărea fiecare gest, fiecare vorbă și eu trebuia să fiu tandră, să par îndrăgostită, să te mângii... Te urăsc din tot sufletul! E cel mai sigur și cel mai deplin sentiment pe care l-ai inspirat cuiva vreodată. N-am să încetez să te urăsc, cu asta am rămas de pe urma lui Soren și voi avea toată grija să nu pierd iar ce am dobândit de la el.”

Din nou se aud zgomote de sus, cineva trage cu urechea de la capătul scării și un amestec de mirosuri se rostogolește pe trepte pînă la mine. Mad devine absentă, în ochi nu i se mai citește decît oboseala de după isprăvirea unei sarcini împovărătoare și cred că spovedania asta a fost menită să curețe cumva spațiul — oricît de restrîns și de periferic — pe care l-am ocupat alături de ea, așa cum a fost curățată mașina, cum va fi curățat și pragul unde încă mai stau.

Dar voi pleca. Repede. Ultimul om care să mă poată opri e Fred Talbot și mi se pare că, într-adevăr, rostul șederii mele aici se apropie de sfîrșit. De parcă mi-ar ghici intențiile, Albastrul începe să coboare. E numai în pantaloni, cu bustul gol, își duce pe braț cămașa și haina de uniformă, iar în mîna cealaltă are o trusă bine căptușită cu spray-uri.

„Bună, frumosule! mă salută. Nu sînt în întîrziere, așa-i? Văd că iubita te-a adus întreg, nu te-a maltratat.”

Deschide tacticos gentuța și răscolește flacoanele, nehotărît. Pentru o clipă, Mad iese din apatie.

„Știi, spune, el l-a prins pe Sorensen, e un vînător fără pereche. L-a încolțit în mlaștini, acolo de unde te-am cules pe tine, după ce-l hăituisese toată noaptea. Se zice că îl împușcaseră în picioare și cînd l-au ajuns din urmă au dat drumul ciinilor, să-l scoată pînă la șosea, unde așteptau mașinile. Erau de față toți membrii clubului și străinii de marcă în trecere prin oraș. A fost un eveniment despre care în cercurile selecte s-a vorbit pînă la închiderea sezonului. Soren n-a vrut să se predea; a ieșit de pe cîrare și s-a înecat în mîl. Nimeni n-a avut curaj să întreprindă după el. Nimeni, nici măcar Freddie. Și atunci s-au distrat cu spectacolul morții lui, iar după ce nu s-a mai văzut nimic, au tras, pe rînd, în locul unde dispăruse. Fiecare și-a tras toate cartușele.”

Talbot s-a decis, așază spray-urile în ordine pe o măsută și începe să-și stropască subțiorile, obrații, ceafa, adîncindu-se întru ea, să verifice dozajul. Un miros pestilențial se împrășteie în hol și, fiindcă stau în ușa, curentul de aer îl poartă mai ales către mine.

Știu cum voi pleca. Au comis o greșală de neînțeles trimițîndu-l pe Freddie; e curios cum nu și-au dat seama că prezența lui mă provoacă, îmi spulberă resemnarea, că nu suport, fizic, să mă las înfrînt de el.

„Auzi, dragă prietene, zice Albastrul, nu putem părăsi vila asta arătoasă fără să-ți mulțumesc pentru plăcerea spectacolului pe care ni l-ai oferit de aici vreme de un an întreg. A fost o distracție pe cînte, băieții mei se băteau să stea de serviciu la aparate, mai cu seamă cînd aveai și cîte un oaspete. Cum să-ți explic, în meseria noastră ești pus să faci tot felul de lucruri și unele nu chiar plăcute. De pildă pe Sorensen nu-l spionam cu inima ușoară. El știa să rămînă un domn în orice împrejurare, cred că înțelegi! Și a fost un om grozav, o minte formidabilă, îți impunea respect. Lasă că a și picat absolut fără vină în plasa șefilor de la institut. Nici pe Carmichael nu l-am manevrat fără să ne pese; asta era o victimă nenorocită, cum să-ți spun: după ce Sorensen a priceput ce

urmăresc șefii, tuturorora le-a fost teamă că el o să abandoneze cercetarea : așa că am pus mîna pe mostrele cele mai reușite din preparatele lui genetice și doctorul Hendricks i le-a cîrît sub piele lui Carmichael. Dar vezi că mostrele alea nu erau chiar atît de reușite cum se credea, așa că bietul vagabond s-a ținut rău de tot. Noi am zis să-l lichidăm, însă doctorul n-a vrut, pe semne trăgea nădejde că injecția lui o să-și facă odată și-odată efectul dorit. Atunci ni l-a lăsat în grijă, să-l urmărim de aproape și să-i raportăm lui cum o duce. Dar să nu-l ocrotim, chiar de o fi să dea de dracu, de unde bănuiesc că și chestia asta era importantă pentru concluziile lui Hendricks. De aici i s-a și tras bătrînului, că noi, tot puși de doctor, l-am înrățat să-ți țină calea din cînd în cînd, spunîndu-i că ești un individ periculos și că el singur te poate convinge să ajungi pe drumul cel bun : asta ca să vă speriem pe tine și pe amărîtul de Gregor — mai ales pe el, care miro-sise toată povestea cu vagabondul. Așa că moșul își luase obiceiul să pindească mașinile pe șosea, iar în primăvară, ce i s-o fi părut habar n-am, că a sărit pe neașteptate în fața unei limuzine și pînă să intervină băieții s-a făcut praf."

Freddie își freacă mîinile, ca și cum ar fi încheiat o afacere. Își strînge instrumentele de înfrumusețare și începe să se îmbrace, la fel de tacticos.

„Va să zică, urmează, îți povestesc istoriile astea ca să înțelegi că în cazul tău n-am avut motive să ne simțim stîngheriți. Era de pomînă cînd făceai pe eroul, cînd te plîngeai că e prea tîrziu să te realizezi, vorbeai în șarade... Domnaule, se tăvăleau oamenii de ris ! Nu-ți mai spun cu ce față i-ai dezvăluit domnișoarei secretul invenției tale — și cui îi vorbeai, tocmai ei, care știuse pe dinăfară cercetările lui Sorensen ! Te miri că a strigat la tine adineuri ? Păi eu te-aș fi strîns de gît într-o noapte, pe legea mea ! Adică furi descoperirea mortului, stai la el în casă și-i mai vrei și iubita. Nu vezi că nu e nici un loc împrejurul tău unde să nu fi rămas el ? Uite lampa de colu, de lîngă scaunul fetei ăsteia : ea l-a rugat s-o pună, îl aștepta serile citind. Le-a trebuit o jumătate de zi pînă

au montat-o în perete, că lui nu-i mergea mîna la asemenea treburi. Cum să se mai gîndească la tine biata fată cînd aprindea lampa? Şi cărţile şi discurile ea i le-a cumpărat; îi lăsa la plecare două-trei vorbe de dragoste pe magnetofon... Şi vii tu, îi dai o poreclă de măscărici şi mai ai obraz să te superi că nu-ţi zice pe nume. Thyl şi Phil, grozavă pereche!"

Îşi încheie neasturii, îşi pipăie nodul cravatei, îşi atinge cu podul palmei marginile clăii de păr, să-i verifice corectitudinea. Minia mă încearcă tot mai des, crezusem că nu-mi rămîne decît să aştept momentul prielnic ca să dispar, că restul nu mai contează; şi iată, nu-i așa, din nou şi mereu nu e cum cred, cum îmi fac socotelile. Lasă, trece, are să se termine şi asta!

„Acuma zi şi tu, continuă Talbot căruia crizele mele de furie par să i se transmită deodată, de la distanţă, zi şi tu, n-ai fost un imbecil încercînd să fugi? Te-am prevenit că eşti singur pe lume, cînd ne-am văzut ultima oară. Bănuiai că-i o glumă? Că mi-a venit mie să glumesc? Vezi că Brett Hendricks era alături, de la el am arut dezlegare să-ţi fac ce ţi-am făcut, să-ţi vină mintea la cap. Dar tu, drept răspuns la strădaniile noastre, ţi-ai luat valea!"

Scoate o pereche de cătuşe nichelate, o bijuterie a tehnicii. Se apropie, răsuflă greu, prezenţa mea îi răscoleşte nervii, îl aţîţă ca pe un taur banderilele picadorilor.

„Eşti un porc, Warner! Te-ai tăvălit în mocirlă, așa cum meritai şi acum ai căpătat înfăţişarea ta adevărată. Am să te agăţ de mine, dar să nu te pună dracu să mă atingi cu trupul tău împuţit, că nu mai pleci viu de aici! Intinde copita dreaptă!"

Ca şi cînd pofttele lui sălbatice mi s-ar comunica acum mie, ca şi cînd furia noastră s-ar potenţa reciproc, în această clipă revolta mă potopeşte cu o violenţă mai aprigă decît reacţia devastatoare pricinuită de gazul toxic. Mă strîng ca sub o plesnitură de bici, genunchii încep să-mi tremure, conştiinţa puterii nemăsurate îmi explodează în creier ca o lumină insuportabilă; matahala de Freddie,

cu aerul lui obraznic, se reduce la dimensiunile unui păianjen, mi-e teamă că-l voi strivi cu un deget, faptul că am coborît la rudimentele sensibilității lui mă îngreșează mai mult decît vecinătatea acestei curățenii nespălate, ale cărei duhori m-au și amețit, sînt un Sorensen tîrît în mizga pornirilor celor mai abjecte, un demiurg beat de tentația distrugerii, după atîtea lovituri și atîta prigoană devin duplicatul urmăritorilor, gata să le răspund cu aceeași voluptate de bătaș decrupit, mă contaminez de patimile lor de reptile, aici m-au adus ! Întind mina cu pumnul strîns, îmi țin firea, mă concentrez asupra mișcării haotice pornite în pîntece și în piept, să-i croiesc drum așa cum trebuie pentru deznodămîntul acestei scene. Cătușele se închid. Thyl e la ușă. Talbot mă smucește spre ieșire.

„Am o surpriză, frumosule, cine crezi că e afară, gata să te primească în brațe ? Sean, prietenul tău !”

Ne oprim un moment pe trepte, Mad e la un pas ; în penumbră zăresc chipul lui Sean, convulsionat de plăcere, lîngă el e Jöel, fostul meu paznic credincios, alte siluete marchează alea spre poartă.

„Să ne luăm rămas bun ! îi zic în fugă lui Thyl. Pe Soren l-ai trădat, nu pe mine. Ți-l adusesem din mlaștină, l-am găsit așteptînd acolo, nu știam ce așteaptă... L-ai trădat în lipsă, l-ai vîndut cînd s-a întors. Cu premeditare.”

Nu sînt deloc sigur că a priceput, dar încearcă un zimbet care nu-i izbuteste.

Dorința cea nouă mă cuprinde molcomă ca un cîntec și știu, știu că mi se va îndeplini. Albastrul deschide gura, să trîntească altă grosolanie.

„Freddie, îl opresc, din prea mare grijă pentru punctualitate, azi ai ajuns prea tîrziu. Nu mă mai poți ajunge.”

Tălpile mi se desprind de pămînt, cu un freamăt tainic, eliberator, cum trebuie că simt păsările în secunda care precede zborul. Mă înalț lent, drept, înainte să-și dea seama ceilalți am ajuns deasupra capului lui Talbot, mina

ancorată de polițist mi se încordează puțin, pînă ridică brațul acestuia, mă răstorn pe o parte în aer, cu un efort mai mic decît credeam încep să-l trag pe Fred după mine, îl aduc pînă în dreptul primelor crengi ale copacilor. Abia acum răsună cîteva urlete, polițistul horcăie și se zbate în cătușă, nasturii hainei i se rup, se aude ceva căzînd pe alee, mi se pare că un pantof, acest arbitru al eleganței poartă pantofi prea mari; de jos, Sean scoate pistolul.

„Nu trage, nenorocitul !” ordonă șeful.

„Domnule Warner, nu coboriți, mă îndeamnă Joël, nu coboriți cu nici un preț, o să vă împuște.” A mai rămas un simbul de credință în lume și de atașament, la omul cel mai puțin răsplătit de mine. Mă opresc cu Fred în coroana arborelui celui mai apropiat.

„Desfă-te !” îi spun.

Se sprijină cu picioarele de ramurile subțiri, se întinde să scoată cheia, totuși își ține echilibrul, descuie după cinci încercări nereușite, nu ne vedem, e prea întuneric și e mai bine așa, îi simt înjurăturile umflîndu-i gura, se prăvale deodată, acompaniat de pîriitul hainelor rupte, se agață în niște crăci, cu țipete de durere, cîteva dintre oasele lui și-au pierdut integritatea, bufnește jos ca un sac și țipă mai departe, se vaită cu voce subțire, de nerecunoscut. Întîrzii o clipă, Sean își descarcă pistolul spre mine, opt focuri și mă atinge, îmi găurește pîntecul, mai jos de ficat. Acum nimic nu mă mai reține aici, am făcut tot ce mi se ceruse, sper să-i fi împăcat, în fine, pe toți.

Mă las în voia vîntului dinspre munte, sînt ușor ca un abur, adierea mă poartă domol, trec peste acoperișuri, aproape atingîndu-le coama, frunzele tinere, încă atît de plăpînde, îmi mîngîie palmele, rana mă doare suportabil, cu un reflex mă ridic din nou, la vreo sută de metri, aici vîntul e mai puternic, mă învîrtește în loc. Orașul petrece, îmbrăcat în lumini ca într-un țarc de sîrmă ghimpată, pus în calea intrușilor. Privit dinăuntru, e pașnic, lipsit de griji și boem, politicos și serviabil, gata să-ți pună dinainte tot ce are mai bun, să te îndatoreze numai din

plăcerea de a te avea oaspete, îți veghează somnul și masa, te încredințează că ești cel mai însemnat dintre cetățenii lui, te îndeamnă să-i ceri orice, își face o mândrie din a-ți oferi imposibilul... Polițiști minuseuli, în automobile de jucărie păzesc străzile, orașului îi trebuie liniște. Vinătorii se întorc pe la casele lor, cuminți ca niște copii de la școala duminicală. Contele își ia în primire haita de ogari, îi dă o porție suplimentară de carne proaspătă, pentru recuperarea energiei consumate și-i povestește contesei Claire despre caracterul meu insuportabil și despre cum i-am refuzat ajutorul. Hendricks, la curent cu noua mea barboanță, mă urmărește printr-o lunetă cu infraroșii și cere statului-major să-i fie retrasă comanda generalului, care s-a dovedit un incapabil.

Dintotdeauna am fost în afara lor, am locuit pe o insulă izolată în cartierul rezidențial, mi-au pus gardieni să-i ferească pe vecini de contactul cu mine. Mă țineau la distanță și vedeam în asta un semn de respect. Vagabondul, vagabonzii amândoi au fost emisarii planetei mele, sennae trimise de cei care nu mă uitaseră, trimise mereu ; mă socoteau de-ai lor, nu i-am luat în seamă — când anticipam binefacerile pe care le voi împrăști peste lume, totemii ei erau omiși de pe toate listele, ei n-aveau loc nici acolo, pe continentul cel nou, i-aș fi azvirlit de pe corabie, ori aș fi lăsat să fie azvirliti ; visam gloria orașului, aplauzele pacienților lui Hendricks, privirea lui recunoscătoare — și toate astea încredințat că voi schimba lumea.

Am ajuns la marginea crestată a norilor, le ies în întâmpinare. Luna s-a rostogolit spre orizontul mării, plutește ca o pasăre cocoșată, cu aripi de aer, muntii înalți creste de zăpadă albastră, pătate de vâi negre, luminile de jos abia se disting, dincolo de piscuri, o apă tulbure anunță dimineata. Nu mai am mult, știu ; simt glonte înfipt în diafragmă, pierd sânge ; îmi doresc, cu patetismul meu de prost gust, să cad în pădure, unde să nu mai fiu găsit. Lunec pe fețele norilor ca pe niște cristale moi, tăiate în-sute de muchii capricioase. Mă înfășur

în fuioarele lor, valsez trist, în tăcerea de moarte, fără muzică, orga s-a stricat.

Te-am depășit, Soren Sorensen, împotriva tuturor evidențelor. Când tu te-ai retras, înfricoșat de urmările propriului tău plan, ca un ținc care scapără chibrituri pînă dă foc casei, eu am avut curajul să împlinesc ; eu zbor, Sorensen, peste lumea de tiritoare unde m-am născut — tiritoare și eu, incontestabil, dar una cu aripi ; mă înfrupt din înălțime, acesta e prețul cel mare al îndrăzneții și hotarul de netrecut dintre noi. Ne unesc suferințe, dar destinul nu ne e identic, și poate, cînd mi-a pus aripile pe umeri, Mark, el însuși un vierme care visa cerul, se gîndea cu jale la tine ; a vrut să ies dintre ruinele laboratorului, ca și cum ai fi ieșit tu, înainte cu un an. Pe un alt Pămînt, într-adevăr bun și curat, cum îl meritam noi și Carmichael, descoperirea noastră ar fi pregătit asaltul cel mare al universului. Am fi fost cei dinții coborîtori pe planetele otrăvite, în oceanele de acizi, primele semi-țe inteligente ale unui soare din marginea Galaxiei, mesagerii lui de iubire, într-o lume care ne încapă și ne hrănește pe toți...

Norii se învălmășesc și se închid ca insule de gheață în mijlocul mării, străbat tuneluri și peșteri lunecătoare, pline de fantasme ce se destramă, se caută și pier înainte să se fi aflat.

Îmbrățișează-mă, îmi susură o șoaptă, culcă-ți fruntea pe umărul meu, te-am înlănțuit și te țin, te cuprind în mine, sînt cea mai credincioasă dintre iubite, nu vreau decît să mă dăruie. Te așteptam, mi-ai fost de mult hărăzit, nu se putea să nu ajungi la mine, nu știi ce minunat ne va fi împreună ; am rămas numai noi, aici și pretutindeni numai noi, nu mai trebuie să fugi și să te ascunzi, eu sînt nepăsarea ta și liniștea, somnul împăcat și dimineața însorită.

De fapt, cine ? întreb, pregătindu-mă de o supremă împotrivire, ca să-mi sting cum se cuvine ultima datorie de om.

Nu cine crezi, răspunde șoapta, dulce și atrăgătoare, ca steaua întrezărită de pe fundul mocirlos al unei prăpăstii. Numele meu e Singurătatea.

Cad. Muntele se înnegurează în lumina candidă a zorilor, și asta e tot ce voi duce cu mine din neputința unui zbor schilod spre acoperișul coliviei. Mă pierd în căderea necontrolată și nu fac decît să mă întorc la înfrîngerile începutului.

Cu mult mai înainte, cînd aburul de sub pleoape mi se destramă simt dogoarea unui foc și miros de fum, cineva treblăuiește în apropiere, mută de colo-colo niște obiecte, respiră apăsător din pricina efortului, varsă apă într-un vas adînc. Sînt cîteva persoane, umblă repede, dar nu în grabă, de parcă fiecare și-ar avea rostul ei.

„Își revine exclamă un glas limpede. Uitați-vă !”

Peste mine se apleacă o femeie încă tînără, cu fața asudată, de sub baticul înnodat la ceafă îi scapă șuvițe de păr auriu, plutindu-i în jurul urechilor, ca o podoabă. *„Își revine ! repetă, cu voce mai gravă. Stați liniștit, mi se adresează, să nu vi se deschidă rana ! Apoi întoarce capul spre cineva pe care nu-l văd. Fugi și spune-i tatii că e-n regulă, să pregătească hainele !”*

Vreau să mă ridic, dar nu pot, trupul prea istovit nu mă mai ascultă. Încăperca pare să fi fost o bucătărie, acum e goală, podelele păstrează urmele unor acoperitori, pereților nu le-au rămas decît cuiele, becul din tavan a fost scos, la fel întrerupătorul, soclul de ciment al pompei a fost spart și instalația demontată, la fereastră largă, fără perdele se înșiră cîteva ghivece cu aloe, mușcate și garoafe. În mijlocul camerei sînt puse una lîngă alta două bănci de lemn pe care m-au întins cînd zăceam în leșin ; patru oale mari, cu apă, stau înșirate lîngă sobă, și pe plită, deasupra focului e un cazan, plin și el ; alături de bănci, pe podea, e o albie de zinc, cu un săpun și burete la capăt. Împreună cu femeia care mă cercetează mai e o fată de vreo optsprezece ani, ținînd în brațe un cearșaf împăturit ; o a doua fată, ceva mai mare, tocmai se întoarce și mă privește curioasă.

„Gata, comandă femeia, *ajutați-mă!*” Încep să mă dezbracc neîndemînat, cu prea multă grijă, veșmintele îmbibate cu mîl sînt țepene, ca de scoarță, stau lipite între ele.

„Ce *faceți*, nu trebuie!” protestez, plin de rușine mai mult decît de surpriză și teamă, fiindcă n-am idee unde sînt, nici nu întreb.

Nu-mi dau atenție, se îndeamnă pe tăcute, prin gesturi, printre mîinile lor cu mînecele suflecate îmi zăresc pîntecul. În dreapta urma de glonț, cu marginile închise, roșie, un strat de piele nouă a și crescut pe deasupra, încrețită ca o membrană. În vreme ce mama, ori sora mai mare își trece palmele pe sub mijlocul meu, să mă deba-raseze de ultimele haine, mă aștept la obișnuita, năprasnică durere, dar ea nu se mai face simțită, nici glonteile nu-l mai simt acolo, în diafragmă; îmi las capul pe lemnul lustruit al băncii, stau gol, copleșit de neputință și jenă, femeile trebăluiesc mai departe, liniștite ca și cum asta ar fi în-deletnicirea lor zilnică, adună hainele și le pun într-un colț, își îndreaptă trupurile amorțite, răsufală puțin.

„Potriviiți apa, comandă iar cea mai vîrstnică și turna-ți-o dincoace. Sue, *fuși la fîntînă și umple din nou cazanul, să aibă timp să se înfierbînte. Astrid, tu rămii să-mi ajuți.*”

E ceva plin de siguranță în mișcările lor, ceva ca un ritual a cărui semnificație depășește împrejurarea; fetele n-au mai văzut niciodată un bărbat, mai ales un străin, în situația mea, dar nici o umbră de repulsie sau de sfială nu le întunecă privirile, trăsăturile încă feciorelnice, nede-finite.

„Cum te cheamă?” o întreb pe femeie.

„Alice, domnule Warner, răspunde ea, cu un strop de mîndrie. Alice Hartford. Ele mi-s fûcele, și afară mi-e bîr-batul, Jimmy”.

Încearcă apa. Vreau iar să mă ridic și iar slăbiciunea mă împiedică. Alice clatină capul, cu reproș și îngrijorare, apoi mă înlănțuie de mijloc, Astrid îmi cuprinde umerii și amîn-două, fără efort, mă așază în albie. Au mîinile puternice, asprite de muncă.

„In baie ar fi fost mai ușor, spune Alice, cu un zîmbet de încurajare adresat mai mult mie decît fetelor. Dar de acolo am scos tot, nu mai aveam cum încălzi apa.“ Încerc să ghicesc ce mi s-a întîmplat, de unde mi se știe numele, nu-mi amintesc nimic din clipa cînd am început să cad.

„Dar de unde...“ întreb pînă la urmă, numai că Alice nu mă lasă să termin.

„Cine nu vă cunoaște pe aici ? Mai citim și noi jurnalele. Ba chiar pe cele cu poza dumneavoastră le-am păstrat de astă-iarnă și le luăm cu noi. Ați avut noroc că Jimmy s-a dus în zori să mai vadă o dată pămîntul și v-a găsit acolo. Tare am iubit pămîntul ăsta, domnule, cînd socotești așa, nu e mult, nici treizeci de hectare ; și risipit, că am pierdut o dată un proces cu alde Howard, dar pe nedrept, și cînd a fost să ne despăgubească, ne-au dat un lot în altă parte ; dar și-așa era bun ; pămîntul e bun, numai să știi și să ai putere să-l muncești“.

Mă îmbăiază amîndouă ca pe un nou-născut, e o dimineată cu soare, văd prin geam un crîmpei de cer și o creangă atîrnînd idilic în colțul ferestrei, un cireș cu ciorchinii florilor gata să pleznească.

„Și cum vă spuneam, Jimmy s-a dus la cîmp, dar mai rău și-a făcut, că e miriște peste tot, nimeni n-a mai tras o brazdă de cînd cu năpasta de astă-toamnă. Și v-a găsit pe pămîntul nostru, el zice că parcă ați căzut din cer, chiar așa zice, că nu era nici o urmă de pași sau de cauciucuri pînă în locul unde zăceați. S-a apropiat de dumneavoastră și v-a cunoscut într-o clipă, așa zice, că într-o clipă v-a cunoscut. V-a strigat pe nume, dar n-ați răspuns, v-a deschiat haina și a văzut sînge ; cum erați și murdar de glod, și-a închipuit că sînteți în primejdie, că veți fi fugit de pe undeva ; azi-noapte a fost zarvă mare pe lingă oraș, pe la conacul contelui, s-au luat iar de blestemății, se vede treaba. Așa că Jim n-a mai stat pe gînduri, v-a suit în camionetă și v-a adus încoace. Și uite, asta-i povestea !

Mă ridică în genunchi și-mi toarnă apă să mă clătească, mă înfășură cu cearșaful și mă duc înapoi pe bancă, mi-am mai venit în putere, cît să stau în capul oaselor. Astrid și

Sue scot albia afară, mama șterge podelele, fiindcă așa se cuvine, deși nu mai folosește nimănui să le lase curate. Apoi iese și se întoarce cu o salopetă și rufărie albă și cu cizme petice, dar curate. Le așază lângă mine.

„Păi, să ră îmbrăcăm, că am pus masa afară, pe verandă, să gustați ceva înainte, să vă mai întremați.”

Îi fac semn că nu e nevoie și într-adevăr izbutesc să-mi trag singur minecile cămășii, dar la salopetă mă încurc și surid jalnic spre Alice, care pricepe și mă ajută. Cizmele mă strâng, nesiguranța celor câțiva pași pînă la verandă nu se datorează numai slăbiciunii.

În capătul mesei șade un bărbat cam de anii mei, ars de soare, cu o bărbuță subțire, blondă, care, împreună cu părul decolorat, dă chipului său înfățișarea unui negativ de fotografie.

„Bună ziua, domnule ! mă salută, ridicîndu-se pe jumătate, ca și cum eu aș fi stăpînul casei. Sper că vă simțiți mai bine, așa-i ? Vezi, Alice, leit ca în jurnal, și tu nu voiai să crezi cine este !” Se bucură, puțin sfios, îi lipsește siguranța femeii. Scoate pachetul cu țigări, dă să aprindă una, apoi se oprește, ca la o necuviință.

„Famează, domnule Hartford ! îl îndemn. Nu știu... Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru bunăvoința dumitale...”

Viră țigara la loc, se vede că e încîntat, își rezeamă coatele pe masă, dornic de admirația familiei.

„Dar ce vorbiți, protestează, se putea să vă las acolo, domnule Warner ? Sintem oameni în rîndul lumii ! Ia, mai bine mînceați. Și iertați-ne că nu v-am dat ceva mai de soi, trebuia să plecăm în zori și ne-am strîns toate lucrurile, dar n-aveți grijă, la primul popas găsim noi cu ce să ne prindem mai bine sufletul.”

Au fierț ouă și au rupt pîine de casă, coaptă în ajun, au deschis o conservă de carne și două cutii cu bere, într-un termos mare e cafea. Mestec un colț de pîine, nodul care îmi urcă în gît n-are a face cu starea specială a organismului meu.

„Voi, femeilor, poruncește fermierul, puneți iar totul înapoi, să nu ne ia căldura din urmă ! În curte sînt o

camionetă și un tractor cu remorcă, încărcate la refuz. Cu actele o să aveți probleme, continuă Hartford, dar ne strecurăm pe sub nasul poliției. Mai târziu declarați că vi s-au furat pe undeva, depunem și noi mărturie.“

„Lasă-mă să fac ceva pentru dumneata, îl rog. Ceva să te răsplătesc, am multă putere.“

Suride și mă privește în ochi. „Ce putere?“ întreabă și e doar curios, deloc batjocoritor.

„Mai multe spun în șoaptă, deși n-are cine să ne audă, Alice și fetele își fac de lucru la mașini. Nu mă îmbolnăvesc niciodată, pot trăi în apă fără costum de scafandru, plutesc în văzduh încotro vreau, singele de pe cămașă îl aveam de la o împușcătură de aseară și pînă azi rana mi s-a vindecat de la sine. Mă crezi?“ Îmi caut o nuanță de infatuare în ton și n-o descopăr — poate m-am obișnuit cu propriile mele minuni.

Jim se aplecă deasupra mesei și aprinde țigara. O dată cu primul fum se metamorfozează, îmbătrînește sub ochii mei, stînjeneala i s-a topit, un zîmbet candid, puțin provocator se pierde în cutele obrazului.

„Vă cred, răspunde, cu privirile în jos. Nu atîta fiindcă v-am găsit... cum vă povestea Alice. E și asta o treabă, dar eu, unul, nu m-aș mira din cale afară ; depinde ce aștepti de la om, în general ; vedeți eu mă aștept ca omul să se ridice mult mai departe decît ne închipuim noi cu mintea de-acuma ; numai de i-ar folosi ! Vă cred că aveți puterile astea, fiindcă astă-toamnă ne-ați luat apărarea în procesul cu Chemical Society, adică ați scris la jurnale că dreptatea e de partea noastră, cum și era. Dar la ce ne-a folosit dreptatea ? Scutură scrumul țigării cu unghia degetului mic, trupul i s-a împuținat parcă. Recolta din primăvara asta am pierdut-o înainte s-o semănăm ; misiții care ne luau marfa, că noi puneam mai mult verdețuri, pentru oraș, ne-au și spus, din iarnă, să nu mai facem cheltuieli, că aduc ei de toate din altă parte ; lumea nu mai ia de la noi, că pămîntul e otrăvit.“

Frămînt între degete plinea pufoasă, crescută bine. „E o minciună, spun, substanțele acelea n-aveau nici urmă de compuși...“

„Parcă nu se știe ? replică el. Dar uite că noi, cu știința și cu dreptatea, ne lăsăm fermele și plecăm în lume. Și-mi vine să cred, câteodată, că avem din ce în ce mai puțin loc în lumea asta. Ar fi grozav, sigur, să faceți ceva să nu ne mai îmbolnăvim, numai că din sănătate goală nu ne iese alt pământ pe unde ne ducem. E de minune că rănilile de glonț vi se lecuiesc de la sine, dar, nu vă supărați, mai bine ar fi să nu ne împușcăm unii pe alții — nici de nevoie, nici de plăcere. Nu ră supărați !”

Ridică ochii iar, cu jenă, în priviri i se citește vinovăția, ar vrea să-mi spună că nu e un ingrat, că ține doar să-mi cruțe ostenelele zadarnice. Jimmy Hartford... „Să vedeți numai cum se schimbă oamenii când dau de necaz ! reia, și zîmbetul i se adună din nou. De ani de zile eram în dușmănie cu niște vecini dinspre munte, unii Howard, pentru un lot de pământ ; încă de pe vremea bătrînilor noștri, se încurcaseră niște acte, lotul ăsta a trecut de vreo trei ori de la unii la alții, nu ne-am ales decît cu pagube de pe urma lui. Ei, și-acum o săptămînă mă trezesc cu Bob că mi se oprește în poartă cu tractorul, mașină nou-nouță, și-o cumpărase în vară, după recoltat. Nu ne văzusem de la ultima judecată, eram și eu curios ce-o să-mi spună, mă și pregăteam să-l îmbogățesc cu toate hectarele mele dacă aduce vorba de vechea poveste. Cînd colo, zice «Știi ce, Jim Hartford, ai multe boarfe de cărat cu tine, că toată viața ai fost lacom de avere, ai strîns zestre fetelor, e păcat să-ți lași troacele de izbeliște ; îți împrumut mașina asta, o remorcă se mai găsește la alde Feltham, că și ăia și-au băgat paralele numa' în fiare vechi, am vorbit cu bătrînul lor, poți să te duci s-o iei cînd poțtești». Și cum termină ce arca de spus își ia tălpățișa, strig după el să-mi zică unde pleacă, să-i aduc tractorul, -La oraș, răspunde, mă fac patron, ai să mai auzi tu de mine ». Putea să-l vindă, își mai scotea o parte din bani, i-ar fi prins bine al dracului, mai ales că e singur, nevasta i s-a prăpădit ; ce-o fi fost în mintea lui nu pricep !”

Din locul unde stau, zăresc departe, pe șoscaua care leagă orașul de stațiunile-satelit de pe litoral, două ca-

mioane cenușii, cu prelată, urmate de o limuzină elegantă ; se opresc la intersecție, apoi virează greoi și intră în coloană pe drumul dintre ogoare.

„Domnule Hartford, îl întrerup pe Jim, ia-ți familia și pleacă, în clipa asta ! Prin spatele fermei, dacă se poate, dar în clipa asta !“

Bărbatul se întoarce, urmărindu-mi privirea și descoperă siluetele ce se apropie, minuscule, ca niște gândaci, pe linia orizontului. „Blestemăție ! suduie încet. Ne-am întins la vorbă. Haideți repede, vă ascund în remorcă, ieșim pe scurtătură, printre salcimi, n-au să ne vadă !“

Se ridică și vine să mă ia de subțiori, îi prind mâinile și i le strâng cît mă ajută puterea. „Ascultă, Jimmy, ne-au văzut de cînd m-ai luat în camionetă și m-ai adus încoace. Dinadins m-au lăsat pînă acuma, să ne împrietenim și să mă oblige să mă predau. Nu uita că vouă nu vi se vindecă rănila de glonț iar celor de pe aici le place să împuște. Ai familie, eu nu, eu sînt ca Bob Howard. Fugi !“

Fermierul se uită la femeia, care așteaptă în cabinele mașinilor, cu ghivecele de flori în brațe. „Domnule Warner, nu...”

„Fii încredințat, replic, că oricum n-aș fi venit cu voi. Povestea asta nu are decît un singur sfîrșit, nimeni nu-l știe în afară de mine. Asta mulțumită duminică. Sper să scapi teafăr pînă la urmă, eu cam aduc ghinion celor care mă ajută...”

Se scarpină în cap, cu falsă surprindere. „Vai de mine ! Și abia acuma îmi spunei ?“

Îi las mâinile. „Trebuie să vă purtați ca și cînd nici n-ați fi aflat că exist. Să fie ca un legămînt între noi, da ?“

Îmi cuprinde umerii, mă scutură încet și se rupe de mine, aleargă la tractor și demarcă, întorcînd strîns. Alice vine după el, fără explicații ; a înțeles, mă privește de după parbriz, fetele flutură mîna. Peste un minut, zgomotul motoarelor se pierde printre arbori. Încep să mănînc, foamea îmi revine dintr-o dată, golesc una dintre cutiile cu bere, e rece, mi-au dispărut necazurile cu înghițitul, măruntaiele mi s-au așezat la locul lor, cuminți, am toate

aparențele unui individ normal, inclusiv pofta de mâncare. Coloana se apropie destul de lent, am timp și pentru o cafea, umplu eapacul termosului, Jimmy mi-a dăruit țigările, aprind una, fumul e aspru, îmi dă putere.

Cînd cele trei mașini ajung în fine la ferma părăsită, m-am întremat suficient ca să le pot ieși în cale, dar nu mă ridic, respir prin tot corpul dimineața de primăvară care mă abandonase la internarea în clinică și pe care o regăsesc. Soldații sar de sub prelate, disciplinați, cu armele în cumpănire, inconjoară clădirea, gata de bătaie, au pe ei echipamentul de război, nu-mi fac nici o impresie. Din limuzină apare Hendricks, mă vede îndată și suie treptele, cu pas sprinten. E odihnit, ras proaspăt, surizător, a avut și el timp să se întrezeze.

„Bună ! salută dezinvolt. Mi se pare că pe noi ne așteptai.”

„Ja loe, Hendricks ! răspund. Sau te grăbești ?”

Se așază pe scaunul lui Jim Hartford, urîțește prive-
liștea, dar nu mă uit la amănunte. „Văd, zice, că salvatorii
tăi de ocazie n-au avut răbdare să-ți asculte palavrele, au
șters-o ca din pușcă”.

Îmi mai aprind o țigară. „Am și eu o plăcere, doctore,
să le povestesc oamenilor despre necazuri. Numai că âs-
tora, abia am început să le spun cum m-ați hăituit azi-
noapte cu ogarii, că s-au și dus, înainte să afle motivele.
Cînd te gîndești că pe vremuri le apăram cauza !”

Se răstoarnă în scaun, picior peste picior și mă con-
templă cu plăcerea unui colecționar după regăsirea piesei
forte a grămezii lui de vechituri. „Bănuiesc că ai trecut
prin cîteva surprize de la ultima noastră convorbire. Ai
renunțat să suspini pe tema dragostei de oameni sau tot nu
te-ai convîns că nu merită ?”

Sorb o înghițitură de cafea și scutur țigara cu unghia
degetului mic. Mărunțisuri, mă țin de mărunțisuri, îmi spun
cu un rînjel, cu singurul soi de surîs al înțelegerii ultime,
care atît de des luminează numai calea spre moarte ; ga-
blonțuri, podoabe ieftine ale traiului zilnic, cînd n-ai ac-
ces la marile întrebări ale vieții ; le evitam, așa ne șter-

gem cu bună știință urmele, să nu mai găsim nici un drum de întoarcere, disprețuitori și neputincioși, rebeli fără cauză ; ce, dacă nu tabieturile acestor Hartford și Howard modești și trudiți, sînt o parte din adevărata alcătuire a vieții ?

„Hai să schimbăm subiectul, Hendricks ! Poate îmi povestești cum au decurs lucrurile de la început, vreau să mă verific. Sau mai bine ți le înșir eu, și tu mă corectezi pe unde e cazul !“

Moșăie din cap, conciliant. „Dar pe scurt, mă îndeamnă, fie-ți milă de soldați, să nu-i ținem în soare !“

„În două vorbe. Cu Sorensen îmi e limpede cum a fost — înțelesese că are să intre pe mîna celor de la armată ; a ascuns datele lucrării, concluziile preliminare, dar, pentru propria lui satisfacție, pentru ambiția lui de cercetător, a continuat experimentul, cel puțin la nivel teoretic, a obținut adică programul pentru computer. Opera direct în banca de date, cu mii de înregistrări simultan, convins că așa vă scapă de sub control ; într-adevăr, era periculos să stringeți filajul, i-ați dat mîna liberă... De bună seamă, nu era un geniu solitar, cum mi-ați tot zis n ie.“

Hendricks fluieră, cu admirație retrospectivă : „Cei mai buni ciberneticieni se adunaseră acolo în divizie. Din nenorocire, în ultima perioadă, Sorensen i-a eliminat, muncea fără ajutoare, ca și tine deatfel, numai că pe el nu-l puteam spiona, nici n-am încercat, era specialist în electronică, își controla cu minuție laboratorul, dacă ar fi găsit o neregulă cît de mărunță, renunța să mai lucreze.“

Mi-e atît de bine, cum din copilărie parcă nu mi-a mai fost ; răcoarea verandei, mirosul de pămînt umed îmi trezesc nostalgii, pe care, cum scrie în cărți, le credeam uitate ; mama îmi puneă apă să se încălzească la soare, tot într-o albie de zinc, între ierburile de lingă fîntînă, unde pămîntul, în cea mai aprigă arșiță a verii, era răcoros și aburea umezeală...

„Și cînd ați avut indicii că termină, ați aruncat în aer laboratorul, iar pe el l-ați acuzat de sabotaj, pe urmă i-ați propus un tîrg : libertatea în schimbul programului. Era un

calcul grosolan din concepție și plin de erori. Sorensen s-a sinucis. Da, cam multe sinucideri la Thunderbird în sezoanele din urmă !"

Ridică din umeri : „Noi oferim colaboratorilor o viață lungă și liniștită ; fiecare poate alege. E drept că am fost cam stingaci la început ; în cazul tău, însă, am atins cotele siguranței maxime — chiar să vrei, și cred că ai vrut, nu ai cum repeta figura celorlalți, grație nouă ai ajuns un mic și obraznic nemuritor.“

Mă bălăceam în voia mea, anticipînd lenea de după scăldat, cînd aveam să mă întind în iarbă și să stau acolo, nepăsător la tot ce mă înconjura, protejat împotriva oricăror necazuri...

„Pină la proba contrarie, remarc. O eroare la fel de penibilă a fost și experimentul făcut pe Carmichael ; numai niște novici puteau spera că preparatele lui Sorensen, din perioada aceea de început, vor da altfel de rezultate decît o dereglare generală a organismului. Bănuiesc că totuși nu erafi chiar proști, de vreme ce ați ales drept cobai un amărit de vagabond ; aveafi siguranța că maestrul Bronson nu se va grăbi să-i apere drepturile, dacă încercarea va da greș. Iată deci că v-ați trezit fără Sorensen, dar mai era o speranță : vă rămăsese Gregor, deși nu știați în ce măsură șeful lui l-a pus la curent cu rezultatul final și cu ascunzătoarea programului. Să-l bruscați și pe el, nu vă folosea la nimic, pățania maestrului vă furnizase, și vouă, și lui o experiență utilă. L-ați tentat atunci cu funcția de șef al diviziei, însă fără succes. Pe de altă parte, chiar obținînd programul, se chema că ați parcurs doar jumătate din drum, era nevoie și de inițierea unei cercetări aplicative, pe material genetic adecvat. Vă trebuia un om pentru asta.“

„Foarte corect gîndit, apreciază Hendricks. Așa am raționat și noi. Un om care să-i dezlege limba lui Mark și să-l oblige să colaboreze. A fost planul meu de acțiune, un plan de mare eficiență, verificat cu strălucire în practică. În primul rînd, te-am ales pe tine, un genetician de mîna întii, vestit pentru principiile morale, dornic să vindece suferințele omenirii în același fel ca și Sorensen, propunîn-

du-și o temă de cercetare identică : în fapt, un duplicat al lui Soren, dar avînd în plus cîteva slăbiciuni foarte utile nouă : orgoliu, frică de ratare, un soi de romantism desprins de realități și mai cu seamă niște obligații mari față de mine și dorința aprigă de a mă răsplăti. În al doilea rînd, am elaborat textul piesei și am distribuit rolurile secundare și episodice. «Patronul», de pildă, s-a opus lansării temei tale de studiu, fiindcă Mark trebuia să se încredințeze că n-ai nici o legătură cu Sorensen, iar Boyne găsea astfel motive să exercite mai tîrziu asupra ta presiuni administrative. Incidentul cu Chemical Society a servit unor scopuri multiple : să te cerți cu Gregor și să-l îndepărtezi din divizie — o dovadă în plus, pentru el, că nu urmăreai să afli secretul maestrului său —, să-l faci să afle însă despre obiectivele cercetărilor tale și să afli și tu de similitudinea acestora cu obiectivele lui Sorensen, să intri în «lumea bună» a orașului, să capeți sentimentul puterii, să te revolți împotriva predecesorului a cărui umbră începea să te urmărească pretutindeni, să vrei să demonstrezi lumii capacitatea ta de genetician, ca să ieși de sub acuzația nedreaptă de plagiator. Ai răspuns la comenzi cu mai multă precizie și finețe decît dacă te-aș fi învățat ce să faci. Investigațiile despre Soren, cel puțin, le-ai întreprins ca unul de meserie și cu toate că rezultatele îți erau nefavorabile, nu te-ai lăsat pînă nu ne-ai stors pe toți de informații.”

Scutur iarăși scrumul cu unghia, e nevoie de puțină dexteritate pentru asta ; doar cînd e prea multă strică, devenim prea siguri de noi, ne înșală elementele neprevăzute, sîntem dispuși să le încadrăm repede schemei și ne frigem degetele.

„Aveți fantezie, spun și speculați noutățile de ultimă clipă. Cum a fost apariția lui Thyl. Se pare că, în principal, prezența ei l-a convins pe Mark de onestitatea persoanei mele și l-a dispus să colaboreze. Într-adevăr, Mark ne-a văzut de cîteva ori împreună și astfel și-a dat seama că nu sînt în combinație cu voi, fiindcă n-aș fi acceptat-o pe fosta iubită a lui Sorensen, mă știa prea mîndru pentru asta.”

Hendricks se oprește din lustruitul unghiilor și un zîmbet îi luminează chipul.

„Au fost mai multe intervenții ale întâmplării“, îl întrerup, cu patimă de istoric tipicar.

„Multe, convine el. Să luăm numai invitația de a-l duce pe Gregor în oraș cu mașina ta, dacă-ți amintești. Aveai și plicul cu analizele în afacerea Chemical, și bietul Mark era să leșine de spaimă că veți fi atacați. Înțelege cum se leagă lucrurile?“

„Exact! răspund admirativ. Fiindcă ai fost grozav de inspirat să ni-l scoți în cale pe Carmichael; apariția vagabondului l-a îngrozit, pur și simplu, pe Mark. Am pus atunci reacția lui pe seama încordării provocate de povestea cu Chemical, dar mai târziu, cînd bătrînul mi-a ieșit în drum a doua oară, mi-am dat seama că e o manevră la mijloc. Mi s-a făcut frică și mie. De fapt ce urmăriseși? Să-i dai de înțeles lui Gregor că trebuie să colaboreze cu mine, altfel sînteți hotărîți să repetați experiențele nereușite, apelînd la noi și noi cobai, pentru a-l șantaja?“

„Și că nu e exclus ca printre cobaii ăștia să se numere în cele din urmă chiar el“, completează Brett, cu amabilitate.

„Da, da, accentuez, ce-i al tău e-al tău, te-ai priceput să le combini. Talbot mi-a confirmat că mă țineai zi și noapte sub observație, cu microfoane și camere de televiziune în toate locurile, gata să operezi corecturi în desfășurarea piesei. Deși erai foarte sigur de rezultate, ca dovadă că ai construit cu mult înainte pavilionul special din clinică. Dar cu experiențele mele cum a fost — mi le-ai sabotat sau nu? Era nevoie, oricum să intru în impas, ca să recurg la sprijinul lui Gregor.“

Își lustruiește mai departe unghiile de reverul hainei, cu o mulțumire pe care am avut-o și eu în zilele bune ale încrederii în puterea mea nemăsurată. „Ne trebuia programul de la el, spune și formația genetică de la tine. Le-am cîpătat pe amîndouă, asta e important.“

Țigara mi se termină, mai trag un fum și o strivesc.

„Să amintim atunci și de marele tur de forță al lui Mark și al tău — exploziile ultime din laborator. Aici am contribuit și eu cumva, deși fără intenție. I-am sugerat lui Mark să mă folosească drept cobai și apoi să se sinucidă, ca să scape de urmărirea lui Talbot. Pentru mine erau vorbe goale, o argumentație prin reducere la absurd, nu mai știam cum să erit eșecul, mă umilisem mințindu-l pe Bayne, recurând la serviciile postume ale lui Sorensen, mi se părea de-acuma că nici un sacrificiu nu e prea mic pentru reușita experienței. Și Mark a luat totul în serios, s-a pregătit, mi-a trimis amuleta, m-a invitat la serata contelui, știa că nu reți interveni să-l împiedicai, făcea pe complotistul de operetă și ridea în barbă. Între tine și el, jocurile erau închise, el te-a devansat însă cu două mișcări, cel puțin : explozia și sinuciderea : îl răzbuna pe maestru și-mi dădea mie un răspuns la obsesia priorității, mă învăța că de fapt am lucrat în echipă cu Sorensen, că am destinul lui și, dacă vreau și pot, Sorensen va avea triumful meu. Știu sigur că în ultima perioadă formația mea genetică ajunsese pe drumul cel bun ; dacă aș fi administrat-o mamiferelor, izbuteam să obțin și dovada. Mi-a fost frică, așteptam o confirmare din partea computerului, știam că Mark nu putea să întârzie prea mult cu livrarea programului. Astfel că, în orele premergătoare exploziei, calculatorul ne-a amestecat, ca să zic așa, pe maestru și pe mine, n folosit programul lui și formația mea genetică, a scos din ele un produs nemaiîntlnit în biologie, m-a așteptat apoi să apar, m-a identificat după amuletă, mi-a virit în cască, prin tuburile de aer, un jet de vapori conținând această nouă formație perfecționată, o știu fiindcă vizorul căștii mi se aburise.“

Am sentimentul liniștitor al finalului, iar pacea, deopotrivă nostalgică, a întoarcerii din aventură, mă face atent cu Hendricks. Sint domolit în mine și abătut. Nu se poate să câștigi fără nici o vamă ; izbînda e rezervată celor ce vor și pot să plătească. Personajul de lingă mine a trișat însă, oferind altceva decît i se ceruse, în speranța că ademeneste norocul. Poate acum să-și dea seama de greșeală,

doar și el e la capătul peripețiilor : poate că, dincolo de satisfacția reușitei — n-are habar că abia acum a pierdut și ne va fi greu amîndurora pînă se va convinge de asta, ne vor trebui săptămîni și luni în șir și suferințe nenumărate — își rememorează, asemeni mie, viața care s-a scurs, îl apasă trecerea ei ireversibilă, ar vrea să i se confirme că încă nu-l amenință bătrînețea, un cortegiu de mărunte înfringeri succesive, precedînd uitarea. Drame de intelectuali subțiri, în jurul anilor 40 ! Ne asigurăm că am fost la înălțime, pînă nu vin alții să ne îngroape eforturile cu un singur gest nerăbdător și superficial.

„Mă bucur că tranșezi diferendul cu Sorensen, spune, așa e înțelept : să împarți gloria în porții egale. Dealtfel, ne e cu neputință să partajăm contribuția fiecăruia ; probabil tu ai adus imunitatea față de viruși iar el resursele de supraviețuire în medii ostile, dar eu cred că toate astea sînt fațetele diverse ale unuia și aceluiasi proces fiziologic, abordat din alte unghiuri de fiecare.“

„Ba, ripostez cu aceeași minuție de arhivar, lui Mark i se cuvin laurii pentru realizare. Un tip într-adevăr remarcabil, îmi place să cred că mă stima, cum mi-a zis o dată... M-a făcut beneficiar al descoperirii, cum îmi dorisem, lăsîndu-mă să suport însă urmările. Și a distrus programul, să nu mă favorizeze mai mult decît meritasem, să-mi lase dreptul de folosință exclusiv asupra părții mele din descoperire. Iar tu te-ai descurcat atît de bine după explozie, de parcă ai fi complotat împreună cu el ; ai refăcut la iușeală ultimul act al piesei, ai scris din mers replici noi, folosind mai cu seamă sugestiile lui Gregor. M-ai pus să mă conving că n-am încotro, că nimeni pe lumea asta nu mai poate fi alături de mine, dacă încerc să mă împotrivesc vouă. Și mi-ai dovedit-o prin intermediul unor oameni cinstiți în felul lor și care, aleși de mine sau împinși de voi, mi-au stat toată vremea în preajmă. Era Thyl, despre care nu e aici locul, nici prilejul să mai vorbesc. Era contele, un pitic întreținut de oraș pentru savoarea lui de figură singulară ; și-a căutat un suport în apropierea de mine, dar fusese prea strîns condiționat de

voi cu să mai aibă resurse să vi se împotrivească. Mai era nefericitul de Carmichael, o amenințare, o imagine vie a soartei rezervate celor care vi se împotrivesc. În sfârșit, familia fermierului, pentru a cărei dreptate mi-am pus la bataie reputația și libertatea și care uite cum m-a răsplătit...”

Hendricks moțâie din cap la fiecare vorbă, aprobativ și încurajator, nu mă mai zorește, dorea să terminăm în grabă de teamă că-i voi ține o predică plină de reproșuri și că va fi silit s-o suporte, de vreme ce are totuși multă nevoie de mine.

„Ascultă ce-ți spun, mă întrerupe, o să colaborăm iarăși ca pe vremuri, nu se putea să dau greș în alegere, te cunosc de atîția ani ! Ai descifrat de-a fir a păr înțeleșurile, bravo, băiatule !”

Mă aplec, cu bărbia lăsată în piept, mama îmi săpu-nește părul și mă îndeamnă să stau cuminte, altfel clăbucul îmi intră în ochi, albinele zbîrnie molcom, îmbătate de soare, „Fugi cine !” strigă ea la Rex, să nu mai topăie pe lingă noi ; și-i simt degetele pe față, mîngîindu-mă, curățîndu-mă, ca într-un descîntec. Mă ustură pleoapele, de atunci, din copilărie, mi s-au umflat și mă ustură, mă țin bine, sînt om în toată firea, mama se mîndrește cu mine și n-am voie să plîng.

„M-ai lăsat să fug ieri-seară, continui, amuzîndu-te de stîngăcia mea ; urmăreai să mă edîfic în privința prietenilor și să-mi dezvălui posibilitățile biologice latente. Norul de gaz și vînătoarea-capcană în care m-ai ademenit cu Thyl dovedesc că bănuiai ce fel de minuni a avut în mînte Sorensen și-ți era necesară numai o recrijicare ; iar eu trebuia să constat, pe măsură ce puterile mi se re-levau, că e cînera cu mult mai puternică, totuși, decît mine și că acel cînera nu-mi îngăduie să scap, că nu e ascun-zătoare pe pămînt unde să mă adăpostesc de privirile și de mîinile lui.”

Zumzetul de albine e o melodie îndepărtată, luncă printre stîlpii verandei, se răcorește în umbra umedă, cu-miros reavăn, îmi pătrunde prin cutele salopetei largi, urcă în valuri spre umeri, mi se prelinge în sus, pe gît, pe

obraz, peste urmele de mîngii ale Alicei Hartford, peste privirile celor două fete care mă caută cu nedumerire și sfială, e orga, întrebările ei repetate la nesfîrșit, sînt un bătrîn prost și sentimental, cabotinul sădit în mine de conte joacă în contratimp cu solemnitatea momentului, pierde dîrzenia replicilor demne și limpezi, toată viața am să rămîn strîns între amintiri și înduioșări ca o iarbă între foile unei cărți din alt secol.

„Testul de fiabilitate al lui Crane, murmur potierîndu-mă și vreau să strig, să acopăr vaietele de orgă. O lume atît de frumoasă, atît de proaspătă și de promițătoare, scaldată în lumină, ca labirîntul de peșteri unde ne-am plimbat. Pînă vin pescarii, cu șampanie și femei frumoase ; era un avertisment, cum să-l fi înțeles“.

Hendricks îmi întinde mîna peste colțul mesei, nu-i mai poți deosebi după asta pe oamenii cumsecade, toți ne strîngem mîinile la rînd, cum ne vaccinăm de poliomielită ; are aceiași ochi suferinzi și înțelegători ca în poligon, mă uit dacă haina nu îi e însîngerată la piept, va rosti un îndemn de dresor, și eu, pește condiționat de reflexul vinovăției și al recunoștinței voi țîșni de pe fundul lacului să-i mănînc din palmă ; el, cu aceeași durere comprehensivă, mă va arunca pe fundul bărcii, în hohotele pescarilor, îmi va urmări chinurile prefacerii în reptilă, în pasăre, mereu prietenos, mereu lîngă mine, îmi va da semnalul să zbor, mă va împușca, în sughițurile de rîs ale vînătorilor, plin de solitudine compătimitoare, vom relua întîmplările într-un ciclu desăvîrșit, cu ogarii lui Sim, cu soldații generalului, strîngîndu-ne mîna, îndatorîndu-ne și obligîndu-ne reciproc, gentlemanul-cu-pușcă și gentlemanul-țintă, ca la începuturi. Ce mare deosebire că pe atunci, în frumoșii ani ai tinereții, nu mi-a arătat decît jumătatea măsluită a lumii ? Toți am fost o dată romantici și îngăduitori, ne-am riscat viața în poligoane, de dragul faimei, am fost și vanițoși mai pe urmă, am simțit nevoia să ne plimbăm cu un animal în lesă — dacă nu un jaguar, cel puțin o maimuță, care să ne scoată în evidență, prin contrast, deșteptăciunea și farmecul.

„Lasă, îmi șoptește, are să treacă și asta ! Hai să mergem mai bine, bătrînul ne așteaptă !“

Mă ridic, sprijinit de brațul lui, merg foarte greu, tirindu-mi picioarele, am lăsat mîncarea și pachetul de țigări. se vor umple de praf, vor mucezi în umzeala verandei, dacă nu le descoperă vreun animal flămînd ori nu le împrăstie vîntul. Soldații nu dau semne să ne fi văzut, doar niște subofițeri ne salută de departe, pocnindu-și călcîiele. Fiecăruia ceremonia cuvenită !

„Care bătrîn ?“ întreb cînd ajungem lîngă mașină.

„Mitchell, mă lămurește Hendricks, cu zîmbetul lui stereotip. Aderăratul patron al lui Thunderbird. Nu ți-am spus o dată că o să te remarce și o să-ți ofere să lucrezi pentru el ? A venit vremea să vă cunoașteți.“

Mă ajută să mă urc în limuzină, mă întinde grijuliu pe o banchetă lungă de doi metri, căptușită cu piele, mă învelește cu pledul, instalația de aer condiționat îmi susură la ureche, ba nu, orga ; pupilele mi se întunecă iar.

„Arc planuri grandioase, vorbește entuziast Hendricks, aici, pe pămîntul abandonat de fermieri va construi un duplicat al institutului, la dispoziția ta, cu un lanț de hale subterane, unde se vor naște primele serii de mutanți. După ce pui la punct procesul de fabricație, ca să spun așa, vei fi cel dintîi instructor al celei dintîi generații de supruoameni...“

Nu-l mai aud, muzica e prea puternică. Pe fereastră, prin crăpătura perdelelor, întrezăresc într-o clipă de limpezire soldații întorcîndu-se în camioane.

„....Fiîndcă se zvonise, răzbate vocea lui Hendricks, că bătrînul e amestecat în genetică, și atunci, ca să curmăm suspiciunile, am înscenat istoria cu Chemical. În felul ăsta am pus mîna pe terenuri, am potolit ziariștii...“

Mașina pornește cu o scuturătură ușoară, se leagănă domol, perdelele se elatină și crăpătura dintre ele dispare.

„Brett, dragul meu... Ai greșit într-un loc ! Țin ochii închiși, să mă apăr de ameteală. Tot eșafodajul tău, construit cu atîta știință, s-a dus dracului. Din cauza unei suprasolicitări mărunte. Nu trebuia să mă lași în casa fermierilor. Dacă mă căutai în zori, pe cîmp, poate... Așa,

a fost prea mult, o picătură prea mult într-un lac de acumulare și barajul s-a rupt. Acum n-o să mai scoateți nimic de la mine. Amețeala e însă mai tare decât confortul limuzinei, începe să mă copleșească. Vei spune că, oricum, mă opun în zadar — cineva, cîndva, o să ajungă la aceeași descoperire și mutanții tot au să apară. Se poate. Eu mă opun numai să fie amestecați în afacerea asta de o parte un Mitchell și un Hendricks și de alta un Sorensen și un Warner. Partidele de dublu, cu asemenea adversari, nu prea au viitor. Din fericire. Îmi cuprind fața în palme, îmi astup urechile, sînt legat între cele mai mari dintre tuburi, și organistul își face o plăcere să apese anume clapele care le comandă. Privește-mă pe toate părțile, nu sînt nimic altceva decât un om. Nu-i mare filozofie de capul meu : numai doi ochi, două brațe, numai un pîtec, numai două picioare. Cît o să mă puteți tortura ? De cîte ori ? Și în cîte feluri ? N-aș putea fi silit să vorbesc decât dacă m-ați înfrînge pe dinăuntru. Singur ai înțeles asta, de la început și îmi pare rău pentru tine, Brett — tocmai asta nu ți-a reușit.“

Îmi îngrop fața în palme, sînt om în toată firea, nu am voie să strig.

Mad intră în ambulanță și ingenunche la căpătîiul lui. Phil o privi fără să o recunoască ; părul i se udase de transpirație, palmele îi erau încheștate de țargă, ca și cum ar fi fost niște excrescențe ale acesteia, dispozitive prinse de umerii bolnavilor, să-i imobilizeze. Răsufli repede, parcă după o fugă. Brett se oprișe lîngă ușă, cu unul dintre polițiști.

— Vedeți în ce stare e ! spuse iritat. Ne țineți aici pînă-l pierdem ?

— Scuzați-ne, domnule doctor ! replică polițistul. Înțelegeți, autorul accidentului a dispărut și avem ordine...

Dar cu dumneavoastră e altceva, desigur ! Se întoarse și făcu semn colegilor lui să ridice barajul. Și automobilul doamnei cine îl duce ?

— Dați-mi un om al dumneavoastră, vă rog ! Până la clinică sau numai în oraș, la prima parcare.

— Cu plăcere, domnule doctor ! Îndată !

Hendricks urcă și el în mașină, închise ușa, se apropie de bolnav.

— Phil, murmura Mad, printre lacrimi, eu sînt, te-am căutat peste tot. La *Thunderbird* nu mai intră nimeni de cînd cu explozia, i-am telefonat unei prietene care era de serviciu, mi-a spus că te-a văzut în ambulanță, am alergat să te întîmpin... Phil, mă auzi ? Iartă-mă, te-am necăjit de atîtea ori, n-am făcut-o cu răutate, tu știi cît te iubesc !

Se tînguia cu voce șoptită și mică, buzele i se umflaseră de plîns, întindea mîinile să-l atingă, le retrăgea, de teamă să nu-i sporească suferința. El rătăcea cu privirile peste obiecte, globii ochilor i se mișcau incoerent, ca la orbi, fața i se crispase într-o expresie de spaimă ; Brett îi șterse fruntea de sudoare tamponîndu-i-o ușor. Nu reacționează, încremenise așa, încordat, numai ochii îi alergau în toate părțile, două mecanisme stricate.

Ambulanța porni, sfîșîind aerul cu vaierele sirenei, vibrante și pătrunzătoare ca niște sunete de orgă. Se încrucișă, după cîteva sute de metri, cu duba neagră, încetini în dreptul ei.

-- Nu vă grăbiți, strigă șoferul spre confratele din mașina mortuară, clientul e dispus să vă aștepte.

— Nu înțelege ! spuse Brett, stînjinit de grosolănia șoferului.

— Ba da ! protestă Mad. De cînd am venit eu înțelege.

— M-aș bucura, doamnă, să aveți atîta putere asupra lui. înseamnă că prezența dumneavoastră o să-l ajute...

— Îmi închipuiam că nu-i lăsați vindecarea numai în seama mea. N-ați stabilit un diagnostic ?

— Deocamdată nu pot distinge reacțiile. E o stare de șoc, cu o serie de complicații neobișnuite. Doctorul se așează pe scaunul rezervat supraveghetorului, fără să se gîndească să i-l ofere ei, pînă într-atît îl copleșiseră neputința și îngrijorarea. Știți, a fost în laborator cînd s-a produs cea de-a doua explozie. Are și o rană, nu foarte gravă... dar din punct de vedere psihologic... S-au mai adăugat și unele împrejurări, nu e momentul să le discutăm.

— Cum, se încruntă Mad, și era singur ?

— Da. N-am înțeles măsura asta... Din păcate, pînă să ajung la institut, Phil ieșise din subteran.

— Eu sînt de vină ! exclamă ea. A vrut să mă ducă la serata contelui Crane, l-am refuzat, aveam obiceiul prostesc să-l refuz, credeam că toate astea îl împiedică să-și finalizeze descoperirea. Experimenta o descoperire, poate ați auzit. Dacă mergeam cu el, aș fi venit și la *Thunderbird* și nu-l lăsam să intre singur în laborator. M-ar fi ascultat, totdeauna mă ascultă, încearcă mereu să-mi intre în voie, e așa bun cu mine, și eu...

Începu iar să plîngă. Brett se ridică, dîndu-și seama, în sfîrșit, de impolitețea lui.

— Vă rog să ședeți ! o îndemnă posomorît. Iertați-mă, n-am...

— Nu vreau ! răspunse ea, cu îndîrjire. Să nu vă dea prin minte să mă despărțiți de el, vă previn ! Nu mă are decît pe mine, și n-o să îngădui...

— În regulă ! concedă Hendricks. Vă instalez la clinică, e bine să fiți în apropierea lui cînd își revine. A întrebât mai devreme dacă nu se interesează cîeva de el, bănuiesc că se gîndea la dumneavoastră.

Phil se destinse, degetele i se desfăcură de pe marginea tîrgii, un braț îi alunecă în jos.

— Doctore ! strigă Mad, neliniștită.

— Nu vă temeți, o asigură Brett, se odihnește. Are puseuri greu de explicat ; după unele simptome, ar părea că e victima unui drog. Deși durerile acute contrazic...

— Doar n-o să pretindeți acum că se droghează ! Sînteți medic, atîta lucru se poate constata la prima vedere !

— Evident ! Dar a avut un dușman care se droga, și mi se pare că acolo, în laborator... Trebuie să verific.

15

Visa pesemne ceva hazliu, fiindcă începu să rîdă în somn, iar obrații supti și palizi, parcă murdari din pricina bărbii țepoase, crescute în atîtea zile, își schimbară culoarea. Mad, care îl veghea de lingă fereastră, vru să se apropie în grabă, dar veselia de pe chipul lui o surprinse, o făcu să se oprească după primul pas. Chiar atunci el deschise ochii, o văzu, îmbrăcată în razele soarelui, un veșmînt irizat și strălucitor. Rîsul din somn îi rămăsese întipărit în liniile feței, peste el i se așternea bucuria cealaltă, a regăsirii ; un chip nou, plin de încredere și speranță se alcătui cu încetul pe dreptunghiul imaculat al pernei, ca pe un ecran miraculos, dătător de viață și tinerețe ; urmele suferințelor, adîncindu-se, își schimbară semnificațiile. Mad asistă la această metamorfoză, își înțelegea rolul în determinarea ei, rămase dreaptă în lumină, mîndră și emoționată ; cînd el îi întinse mîinile, nu se putu desprinde din loc de tulburare, se îmbrățișară așa, fără să se atingă, își destăinuiră sfiala primei întîlniri, își făcură declarații de dragoste și-și jurară credință, aveau prilejul unic al începutului, ajunseseră să-și reia viața de la capăt, aduceau din existența anterioară numai vechea iubire, s-o adauge celei de acum.

— Trebuia să fii aici, spuse Phil, trebuia să mă trezesc într-o dimineată cu soare și... Frumoasa mea, dragoste !...

Thyl se apropie, în sfîrșit, mergînd pe aer, pluti, între razele din jurul ei, rochia îi înfășura mijlocul ca o sălbatică floare tropicală.

— Nu știi ce dor mi-a fost ! răspunse chemării lui. Cum îți pîndeam întoarcerea și pe urmă... N-ai să mai pleci,

Phil ! Sîntem prea bătrîni să ne îngăduim despărţirile. Se aşeză lingă el, senină, dar i se ghiceau, reţinute, lacrimile. Sînt aici, pentru tine, mi-a fost tare frică, tare, să nu te pierd.

— Eram un prost, în ambulanţa lui doc mi-am închipuit că n-o să mai vii niciodată şi că, de-ar fi să te mai văd, totuşi...

— Taci ! Eu sînt de vină, cum m-am purtat, cu răutăţile mele. Nu te rog să mă ierţi, ar însemna să mă iert eu înţii.

— Ce tot spui acolo ? Îi mîngîie braţele, umerii, nu se mai sătura privind-o, vorbea şi se mişca parcă mereu în somn, era întreg, doar o privire, o necuprins de însetată privire, de adîncă şi dornică ; Mad descoperi în ea umbre pe care nu le ştiuse, ale durerii şi altele, culese de prin drumurile umblate de el în vis. Nu înţeleg de ce credeam că te pierdusem ; se făcea că te-aş fi pierdut nu ştiu unde ; nu ţin minte nimic...

— Te doare ceva ? întrebă alarmată. Ai ameţeli ? O stare proastă ?

— Mi-e puţin frică şi poate oboseala... Foarte obosit, după o primejdie... Ca şi cum se întîmplă ceva, s-a întîmplat... Nu-mi amintesc şi de asta mi-e frică. Se întorcea în lume printr-o deschidere într-un zid pînă la cer, dincolo de poartă era Mad, călătorea prea încet spre Mad, vorbindu-i de departe ca să scurteze distanţa, să preîntîmpine întrebările ei. Lumina se schimbă, e altfel decît atunci, în zori, prin geamul maşinii. A trecut niţel timp de cînd... de cînd...

— Cinci săptămîni, Phil !

— Şi eu nu izbutesc să-mi aduc aminte ! Unde sînt ?

— În clinică la doctorul Hendricks.

— Doctorul... Ştiam ceva odată...

— Adineauri, înainte să te trezeşti, ai ris.

— Mă şi trezisem. Am încercat să ghicesc ce voi vedea

mai întâi cînd o să deschid ochii. N-am avut curaj să-ți spun numele. Ce e cu numele tău ? Mi-am mișcat pe aseuns miinile și picioarele, să mă conving că le am întregi. Mă simt ca un infirm, simt o ruptură undeva, mi-am zis că sînt nebun și am rîs...

Nu contenea să o mîngîie, ignoră venirea lui Brett, abia cînd doctorul intră în raza privirii lui își dădu seama de prezența acestuia, îl salută de parcă abia se despărțiseră.

— Ți-e bine ?

— Bine, doc ! Mulțumesc pentru toate !

După cîte se întîmplaseră, efuziunile nu-și aveau rostul.

— I-a fost afectată memoria ! interveni Mad.

— Adevărat ? Doctorul, palid deodată, se bîlbîi puțin ; își trase în pripă un scaun, se așeză lîngă Phil, scrutîndu-l atent. — Cum așa ? De cînd ?

— De cînd, ce ? zise tînărul și-și îngădui să zîmbească.

— Iartă-mă ! De cînd ți-a rămas ultima amintire ?

— Din ambulanță. Ne oprisem pe șosea, la locul unui accident.

— Madeleine, fii bună, sună dumneata după asistenții mei, să vină toți. Spune, băiete, te-ascult !

— Pe urmă totul devine tulbure. Mi se pare că s-a petrecut ceva anume și nu-mi pot aminti. Vreau să aflu, parcă dintr-o clipă în alta aș reuși... Dar nu pot.

— Cum ai ajuns în ambulanță, ia să vedem ?

— Astea mi le amintesc. Explozia din laborator, interogatoriul, arsura... Nu mă mai doare.

— S-a vindecat. Brett răsuflă adînc, parcă de cînd intrase și-ar fi ținut respirația. Să sperăm că-i numai atît. De cinci săptămîni te zbați între viață și moarte, nici eu nu credeam să mai ieși întreg.

— Într-un fel, nici n-am ieșit.

— Dacă-i numai atît, scapi foarte ieftin. Asistenții intrară, aliniindu-se de-a lungul peretelui, după rang. Bună dimineața ! îi salută doctorul. Așa cum vedeți, pacientul

nostru și-a revenit. Vă rog, mai departe, să pregătiți efectuarea unor testări complete, anunțați-ne când sînteți gata.

— Mă îndatorezi din nou, doc ! exclamă Phil, cînd rămaseră iarăși singuri.

— Ai prieteni buni ! răspunse Brett. Madeleine nu s-a mișcat din salon de cînd te-am adus, contele te vizita zilnic ; trebuie să apară, dealtfel, e ora la care trece pe aici. Ce să-ți spun ? Poate că ai și tu niște calități, dacă am sărit să te ajutăm cu toții !

16

Ziua se apropia de sfîrșit, și pe plajă rămăseseră numai cîțiva oameni. Phil strînse umbrela și se așeză la loc, în șezlong. Răcoarea amurgului prevestea apropierea toamnei, soarele, încă sus, peste orizont, începea să-și piardă puterea. La marginea apei, unde canalul dinspre lac se vărsa în mare, copiii construiseră în șir zeci de castele de nisip, și valurile domoale se loveau de zidurile lor, de acum tocite de vînt, măcinîndu-le întruna. În mlaștini se ridicau și coborau brațele metalice ale unor mașini, croind șanțuri de scurgere, să consolideze pămîntul pentru o nouă stațiune-satehit. Era liniște, o pace tristă coborîse peste plaja pustie. Un grup de înotători se avîntase în larg, și capetele lor, în caschete de baie se rostogoleau ca niște zaruri colorate pe tăblia verde a unei mese de joc. Phil le urmărea zbenguiala de cînd intraseră în apă, scufundările îndemnatice ale cîte unuia mai îndrăzneț, în aclamațiile admirative și încurajatoare ale celorlalți. Părea că nu vor mai obosi niciodată, se apropiaseră de mal, se îndepărtaseră din nou, se întrecuseră care înoată mai repede, care plutește mai mult, care ghicește unde vor ieși la suprafață scufundătorii ; Phil participase, neștiut, la prinsorile lor, pierduse cu regularitate, se infuriase, le șoptise îndemnuri. Și fără veste, ca împins de o voință

mai puternică decît el, se ridică din șezlong, se îndreptă spre mare cu pași hotărîți, intră în apă pînă la glezne, pînă la genunchi... Se opri însă la fel de brusc, cu miinile atîrnînd, continuă să privească înotătorii, soarele îi lovea ochii, îi lungea umbra peste linia valurilor, peste plajă, era mic și neînsemnat acolo, ca tulpina uscată a unui arbust crescut odinioară în deșert, prin capriciul unei întimplări prielnice, rămăsese în afara timpului, la marginea oceanului de timp, contempla dansul mișcării veșnice, tînjind să se arunce în vârtejul lui sau poate speriat să nu cadă în inima acelei tornade.

La capătul dinspre oraș al plajei, un bărbat cărunt, într-un impecabil costum de după-amiază, care pînă atunci, instalat pe terasa barului, își omorîse vremea cu un pahar dinainte, coborî anevoie treptele — mergea foarte greu, sprijinit în baston. Se îndreptă spre fișia de nisip umed și porni de-a lungul ei, fără să se grăbească. Ajunse în dreptul lui Phil tocmai cînd acesta ieșea din apă, îl așteptă, Warner îl văzu abia cînd era gata să se ciocnească de el.

— Bună ziua ! salută străinul, înclinîndu-se.

— Bună ! răspunse Phil, cu o ezitare. Nu cumva ne cunoaștem ?

— Mi se pare !

— Gram Linden ! Tu, ziaristule ?

— Eu.

— Ia te uită, ești ultimul om pe care mă gîndeam să-l întîlnesc. Îl măsură din cap pînă în picioare, îi observă infirmitatea. Ascultă, ce-ai pățit ? Vino încoace și povestește-mi !

Vru să-l ducă la șezlonguri, Linden nu primi, genunchiul anchilozat îl împiedica să șadă acolo, propuse să facă împreună cîțiva pași.

— Și eu credeam că șansele revederii noastre sînt minime. Se aude că ai avut necazuri, spuse.

— Parcă nici tu n-ai dus-o prea bine ! replică Warner. De-asta nu ți-am mai găsit semnătura în ziar.

— Un accident, astă-iarnă, la puțină vreme după ce ne-am cunoscut. Am scăpat ca prin urechile acului. În fine !... Nu mai am sprinteneala de altădată, mi-a rămas

doar curiozitatea ; nu mă astîmpăr, pînă o să dau de dracu de-a binelea !

— Ai albit...

— Am scăpat ca prin urechile acului. Chiar mă întrebam cum o să mă descure de aici înainte, așa infirm, dar foștii mei patroni nu mă uitaseră, m-au chemat înapoi printr-un emisar special. M-am întors la gazetă de vreo cîteva zile, și ce crezi : bossul cel mare îmi și rezervase spațiu pentru un material-bombă, un reportaj pe cinci pagini despre tine, cu fotografii, declarații și restul.

— Ce vorbești ? Continui să rămîn un personaj important ?

— Cititorii sînt curioși să afle noutăți despre Philip Warner ! Circulă tot felul de zvonuri și trebuie să le punem capăt, spunînd adevărul. Dealtfel voi avea despre ce serie, nu ? A cam fost agitație pe la voi ?

— Cam așa...

— O explozie. Și tu erai în apropiere.

Se opriseră în fața castelelor de nisip. Graham începu să lovească încet cu bastonul în ziduri, croind șanțuri largi pe unde apa invadă curțile interioare, grăbind sfîrșitul turnurilor în ruină.

— Exact. De la Gregor mi se trage. Nu știu dacă ți-ai mai păstrat bunele impresii despre el.

— Te-a ademenit într-o cursă ?

— Și a vîrît în mine un stupefiant — rețetă proprie și fabricat de un computer. Era să mă curăț. Trecusem printr-o groază de dificultăți, nu stăteam deloc strălucit cu sănătatea, mă chinuiau stări proaste, amețeli... Darul lui Gregor mi-a pus capac, era și o doză ca de elefant, n-a lipsit mult să-mi pierd mințile. Un dezaxat, și-a bătut joc de mine.

— Ia te uită !

Linden decapită ultimul turn rămas în picioare.

— Noroc că nu țin minte nimic din tot coșmarul. Am zăcut pe moarte cinci săptămîni, și toată vara am lungit convalescența. Cite n-aș fi putut face în vremea asta ! Și cînd colo, m-am ales cu un hiatus în memorie !

— Noroc, într-adevăr ! Dacă era deștept, răposatul și-ar fi oferit invenția specialiștilor în spălarea creierului. Ce bine să-ți asiguri uitarea la comandă !

Dinspre mlaștini, de după valul de pământ răsturnat de excavatoare își făcu apariția Mad, însoțită de un tânăr ; erau amândoi în costume de baie, purtau în brațe un snop de tulpini maronii, subțiri, veneau vorbindu-și cu însuflețire, ea rîse îndelung la o glumă a băiatului și îl împinse în joacă, să-l trîntească.

— Da, răspunse Phil, cu o singură condiție : să ai puterea și interesul să uiți.

Alergau acum spre șezlonguri, răscolind nisipul, ridicându-l în trene lungi, risipite de vînt.

— Și cu Mark ai vorbit despre mine ? Și-a amintit că mă cunoștea ?

Văzînd șezlongurile goale, își închipuiseră, probabil, că sînt singuri pe plajă, dar Mad îl descoperi pe Phil și imediat renunță să se joace ; băiatul se cumînți și el, se apropiară cu mișcări domoale, reținute, gîfîind de atîta alergat.

— Am vorbit, dar despre altele. Mi-a prezis că am să pierd nu știu ce ; i-am răspuns că sînt într-un loc de unde nu mai pot pierde în nici o împrejurare.

— Bine zis !

— Întîmplările mi-au dat dreptate.

— Foarte bine zis ! Un final gata făcut pentru reportajul meu.

— Phil, nu te mai găseam ! exclamă Mad. Uite ce-am cules !

— Faceți cunoștință ! spuse Phil, pe alt ton. Soția mea, domnul Graham Linden !

— Thyl ! se recomandă ea simplu, întinzînd mîna.

— Tânărul e un nepot al soției.

— Stephen Blacksmith, murmură băiatul. Îmi pare bine !

— Vezi ce-am luat ? continuă ea. Tulpini de papură, din mlaștină. După ce se termină asanarea, n-o să mai găsim așa ceva. Vreau să le aranjez acasă, în jurul unei lămpi de perete, sînt foarte decorative. Doamnă... Linden, așa e ? Ne-am mai văzut cîndva, sau mă înșel ?

— Am prima oară cîntea să vă întilnesc, doamnă !

— Știi, draga mea, a fost trimis să facă un reportaj despre noi.

— Adevărat ?

— Un reportaj în întregime adevărat, doamnă !

— Privește-l bine, Thyl, se zice despre el că e, din cap pînă-n picioare, întruparea adevărului.

— O reputație pe care țin să n-o dezmint.

— Grozav ! Dar de ce nu mergem înăuntru ? Doamnele Linden, nu veți refuza să locuiți la noi pînă vă terminați materialul ? !

— Vă mulțumesc cu anticipație. Mai ales că mi-e greu să mă deplasez.

— Da, explică Phil, a avut un accident.

Porniră toți patru spre vila de vacanță de la capătul plajei. Thyl mîngia tulpinile de papură, cu grijă să nu le scuture puful maroniu.

— Și v-ați gîndit despre ce veți scrie ? Vreau să spun ați aflat despre necazurile lui Phil ?

— În linii generale. Trebuie să mă documentez. Oricum, aș începe cam așa : „Philip Warner a avut de suferit din pricina unor oameni egoiști și meschini, căroro talentul și aptitudinile sale, îndrăzneala, puterea de muncă, cîntea și probitatea profesională le tulburau viața măruntă și lipsită de orizont.“

— Vă pricepeți de minune, domnule Linden ! Felicitări !

— Am o meserie frumoasă, doamnă, n-aș abandona-o pentru nimic în lume ! „Maladia lui, de natură psihică, după cum era lesne de constatat, a fost amplificată — prin uneltirile, azi dovedite, ale unui criminal — pînă la forma paroxistică a coșmarelor de o violență și o nocivitate încă necunoscute patologiei...“ Aici voi insera, firește, decla-

rațiile doctorului Brett Hendricks și voi încheia prima parte astfel : „Din fericire, grație strădaniei unui medic eminent, devotamentului soției și dovezilor de afecțiune ale tuturor celor care au stat cu dragoste alături de el în acele clipe dificile, Warner s-a însănătoșit pe deplin și și-a reluat activitatea într-o funcție nouă, pentru dobândirea căreia meritele lui îl recomandau cu prisosință.“

Graham Linden se opri să-și tragă răsuflarea. Mersul prin nisip îl istovise de-a dreptul, se vedea că nici acum nu s-a refăcut pe deplin după accident.

— Vai, se scuză Mad, nu ne-am dat seama...

— Vă veți mira, gîfii ziaristul, sînt clipe cînd eu însumi uit ce am ajuns ; numai de n-aș fi obligat, de aici înainte, să umblu mereu prin nisip !

Ceilalți izbucniră în rîs, ca la comandă.

— Sînteți teribil ! exclamă printre hohote Mad.

— Pe cinstea mea, aș zice că nisipul dumneavoastră le e cu totul potrivit ziaristilor !

O nouă cascadă de rîsete îi acoperi cuvintele.

— Bravo, spuse și Phil, mare lucru să nu-ți pierzi umorul !

— Nu mă cunoști ! „Iată cine este Philip Warner, noul președinte al consiliului de administrație de la *Thunderbird* ! Conducătorul model al unui institut model. Tragi-cele evenimente străbătute de acest minunat savant ne dovedesc — dacă o asemenea dovadă mai era necesară — că în știință invidia, asociată cu lipsa de înțelegere și de răspundere conduc la eșecuri catastrofale. Am numit, prin cuvintele de mai sus, crima de care se fac vinovați trei indivizi, acum în imposibilitatea de a mai produce rău cuiva : Mark Gregor, Fred Talbot și Oliver Boyne.“

— Veți aminti, desigur, interveni Mad, și despre descoperirea soțului meu.

— O descoperire ? De asta n-am știut.

— Și încă una formidabilă !

— I-auzi ! Ești plin de taine, amice !

— Ai nimerit-o din nou, ziaristule ! Cercetările sînt secrete.

- Dar în ce stadiu ai ajuns cu ele se poate spune ?
 - Doar confidențial : la începutul începutului.
 - Și vor dura până când ?
 - Până la anul, până la moarte, de unde să prevăd ?
- În lumea noastră... a geneticii... greu de pronosticat !

S f i r ș i t